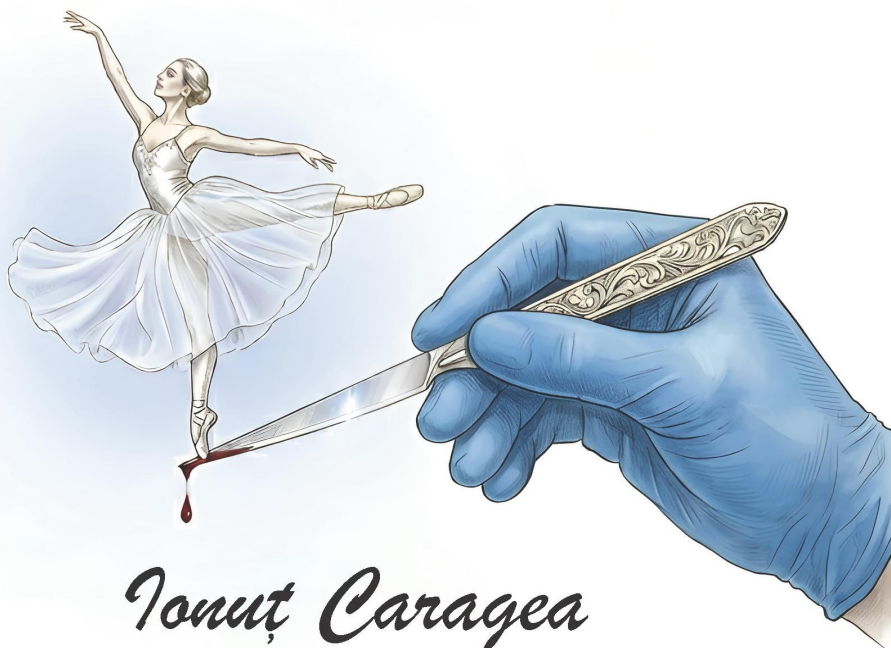

Ars aphoristica

Piruete pe tăișul bisturiului
&
Obsesia rănii

Ionuț Caragea

ISBN : 978-2-923768-20-5

Dépôt légal : Bibliothèque et Archives nationales du Québec,
2026 ; Bibliothèque et Archives du Canada, 2026

Les Éditions ASLRQ – © Tous droits réservés.

Association Québécoise des Écrivains Roumains

4207 Sainte-Anne, Pierrefonds, Québec, H9H 5B6, Canada

Président – Adrian Erbiceanu

Vice-président – Carmen Doreal

Mise en page – Amalia Achard

web-site : www.aslrq.ro

E-mail : aslrq@yahoo.ca

Imprimé pour le Canada : PIM S.A. Iasi/Roumanie

Illustrations de couverture : Ionuț Caragea

ASLRQ

Ionuț Caragea

Ars aphoristica

*Piruetă pe tăișul bisturiului
&
Obsesia rănii*

Citate și aforisme poetice

Cu prefețe de Angela Furtună și Constantin Dram

Ionuț Caragea
fotografie realizată de autor în anul 2015

Scurtă prezentare a autorului

Ionuț Caragea s-a născut pe 12 aprilie 1975 la Constanța. Din 2012 trăiește la Oradea. Este poet, prozator, critic, editor, autor de aforisme și promotor cultural. Este membru al Uniunii Scriitorilor din România, cofondator al Asociației Scriitorilor de Limbă Română din Québec, membru al Societății Poetilor Francezi, membru al Societății Poetilor și Artiștilor din Franța etc. Academicianul Giovanni Dotoli, una dintre personalitățile marcante ale Francofoniei, consideră că Ionuț Caragea este un poet care onorează România și literatura europeană.

Deține mai multe premii la concursurile naționale și internaționale de poezie, aforisme, critică literară și proză scurtă. A fost premiat de trei ori la Paris de Societatea Poetilor Francezi. Volumul „Mon amour abyssal” a fost distins în 2018 cu premiul „François-Victor Hugo”, volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut în 2019 premiul „Mompezat”, iar volumul „Infecté par l’amour” a obținut în 2020 o diplomă de onoare. Alte patru premii au fost acordate de Societatea Poetilor și Artiștilor din Franța. Volumul „J’habite la maison aux fenêtres fermées” a obținut în 2020 premiul al doilea la marele concurs „Henri Meillant” și premiul al treilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, volumul „Infecté par l’amour” a obținut în 2021 premiul al doilea la marele concurs „Jenny Alpha et Noël-Henri Villard”, iar poemul „L’écho des ailes

inlassables” a obținut o mențiune de onoare la Grand Prix-ul Internațional de Poezie din anul 2022. În 2021, primește premiul „Genius” pentru poezie și aforisme din partea fundației Naji Naaman din Liban. Acest premiu a fost acordat doar de patru ori în intervalul 2002-2021.

A publicat peste 60 de cărți. Este considerat de mai mulți critici liderul generației poetice douămiiste și unul dintre cei mai atipici și originali scriitori de care dispune în prezent România. Criticul Theodor Codreanu consideră că Ionuț Caragea este unul dintre cei mai înzestrați creatori ai ultimei generații și cel mai important poet al anaferei din lirica românească de azi.

Biografia detaliată:

www.ionutcaragea.ro sau Wikipedia.

Lumea de dincolo de cuvinte

Destinul lui Ionuț Caragea pare să fi fost acela de a deveni un clasic în viață. Un veritabil clasic al literaturii aforistice. Despre această literatură, destul de elocventă și pentru români (prin aforismul cult, dar și prin fondul paremiologic, atât de bogat), știm că reprezintă totalitatea operelor scrise sub formă de enunțuri scurte, concentrate și memorabile. De la China, Grecia, Orientul Mijlociu și antichitatea biblică, urcând spre Renașterea europeană și secolul al XIX-lea, ajungând la globalismul dialogurilor interculturale și transdisciplinare, aforismele au funcționat ca strămoși, complici sau opozanți ai marilor sisteme de filosofie.

Recent, filosoful Andrew Hui, autorul cărții *O teorie asupra aforismului – De la Confucius la Twitter*, apărută în 2019, a oferit următoarea definiție a unui aforism: „o formulare scurtă care necesită interpretare”. Lumea de dincolo de cuvinte stă mai degrabă în sistemul de referință al inconștientului decât în conștiință. Visul și viziunea călăuzesc adevăratul creator. Aceste *formulări scurte* sunt adevărate forme de *dictamen* care exprimă un adevăr filozofic, o regulă morală sau o observație profundă asupra vieții. Ne-a rămas de la Lucian Blaga o definiție mai poetică a acestui stil, pe care o vom adăuga aici, ca un nobil pendant sapiențial: „*Literatura aforistică e sarea gândirii*”. La Ionuț Caragea, acest bun gust este endogen și a generat peste

50 de volume. Critica îl recunoaște drept poetul cel mai important al anaferei contemporane din lirica românească. Opera lui se plasează nu numai alături de scrierile aforistice semnate de Lucian Blaga, ci și alături de cele semnate, la români, de Anton Pann, Grigore Vieru, Valeriu Butulescu, Emil Cioran, Octavian Paler etc. Iar Ionuț Caragea pare să se îndrepte și spre configurarea propriului sistem de gândire și de filosofie, după cum vom vedea în cele ce urmează.

Cel mai solid argument care susține teza clasicizării timpurii a operei lui Ionuț Caragea este spectaculoasa recunoaștere a valorii operelor acestui autor, mai ales în Franța și în culturile arabe din Orientul Mijlociu. I se alătură un al doilea argument: în contextul acceleraționismului cu care se fixează noile repere în civilizația actuală, Ionuț Caragea a cunoscut o rapidă consacrare pe deplin justificată și intrată deja în taxonomiile oficiale. Aprecierea de care se bucură Ionuț Caragea în Franța, unde a primit numeroase premii de top pentru poezie, este, în mod cert, strâns legată de afinitatea istorică și culturală unică pe care publicul francez și Academia o au pentru genul aforistic, începând din secolul al XVII-lea. Afirmăm acest lucru deoarece multe citate, precum cele din antologia de față, sunt extrase direct din poezia conceptuală a autorului, de unde și distincția fină dintre genurile asumate și însumate.

În spațiul european, Franța reprezintă *patria spirituală* a maximei și a gândirii condensate. Germania avea să o urmeze, dar abia în secolul al XIX-lea, și nu la aceeași dimensiune. Succesul unui autor român contemporan în acest mediu nu este o întâmplare, ci rezultatul întâlnirii fericite dintre un stil personal bine calibrat și un public

instruit sistematic să consume astfel de esențe literare ca pe un regal intelectual. Cele mai importante și frecvente distincții și recunoașteri ale operei, la nivelul academic sau, bunăoară, din partea *Societății Poetilor Francezi*, i-au venit autorului român, așadar, dinspre civilizațiile unde cultul pentru “les maximes” face parte deja din codul genetic.

În Franța, aforismul nu este privit ca un simplu „citat de pus pe internet”, ci ca o formă de înaltă artă literară. Clasici precum La Rochefoucauld, Pascal, La Bruyère sau Chamfort au transformat maxima într-o armă a inteligenței și a eleganței de salon. Francezii prețuiesc atât *l’esprit* (spiritul critic, scripitor), cât și *la clarté* (claritatea expresiei). Când un scriitor străin livrează text în acest format, el activează o zonă de maximă sensibilitate a cititorului francez. Faptul că volume precum „Mon Amour Abyssal” sau „J’habite la maison aux fenêtres fermées”, *infuzate de versuri aforistice*, au fost premiate în Franța demonstrează că francezii au recunoscut în scriitorul român un continuator (cu un aer proaspăt, est-european), dar și un inovator, al propriei lor tradiții.

Într-o Europă în care marile romane de sute de pagini domină piața, Franța rămâne printre puținele locuri unde o revistă de prestigiu sau un juriu academic se va opri cu reală fascinație asupra unei singure fraze meșteșugite. Așa cum remarca reputatul universitar și francofon Giovanni Dotoli într-o cronică acribioasă dedicată operei lui Caragea, autorul român posedă „*sensul profunzimii limbii*”. Textele sale, adesea micropoeme, denotă o fină simbioză între lirism și filosofie, între paradox și metaforă tăioasă, glisând pe tematici ale universalității – suferință, divinitate, iluzie,

geniu, timp, condiția poetului, sensul poeziei – care sunt pe gustul occidental pentru mizele filosofice mari.

Multe premii i-au fost acordate lui Ionuț Caragea și în țări din Orientul Mijlociu, unde cuvântul rostit cu meșteșug și concizie are o valoare sacră, diplomatică, socială și culturală uriașă. Merită să pomenim, aici, câteva elemente structurale regionale ce recunosc importanța aforismelor. Hadith-urile și tradiția islamică ne amintesc că învățăturile profetului Mahomed (*Hadith*) sunt formulate adesea sub formă de ziceri memorabile și aforisme etice care ghidează viața de zi cu zi a milioane de oameni. Mai departe, aflorează genul și tradiția *Hikmah* (*Înțelepciune*), dedicate exclusiv cizelării gândurilor scurte. Marii poeți sufiți, precum Rumi sau Saadi, își defineau în arhitectura poemelor lungi niște înlănțuiri de aforisme sclipitoare, ușor de reținut de către mase.

Structura lucrării de față a lui Ionuț Caragea, *Piruet pe tăișul bisturiului*, nu este altfel, ci scoate la lumină, într-un fluid ce aduce a poem-fluviu, o succesiune de aforisme ce devin veritabile trepte pe Calea cunoașterii sensului și a vieții. Grupate în 14 astfel de capitole, aforismele din macro-poemul cărții sunt dominate, fiecare, de expresivitate, autonomie și concizie, în siajul explorării și definirii unui sistem, pulsione specifică autorului: I. *Trăiri și emoții: Cartografia unui Athanor*; II. *Arhivele sufletului: Căutătorul de amintiri*; III. *Ars aphoristica: Piruet pe tăișul bisturiului*; IV. *Cartea: Pagini de cenușă din elanul cunoașterii*; V. *Cântecul: Partituri transcendente*; VI. *Anatomia înțelepciunii: Rana din giulgiul tăcerii*; VII. *Creația: Arhetip și Imaginație*; VIII. *Cuvintele: Hemoragii de*

sensuri; IX. Gândul: Parapanta vidului; X. Geniul și Inspirația: Scânteia singurătății; XI. Complementarități creatoare: Între Eros și Thanatos; XII. Poetul: Perplexanta prezentă; XIII. Poezia: Rana prin care golul încă respiră; XIV. Scrisul: Perforația destinală a cordului.

În ciuda aparentei fragmentări, impresia finală rămâne aceea de Tot, de împăcare și de reunire a părților, iluminate de claritatea survenită după înfruntarea-confruntarea dintre apolinic și dionisiac.

Volumul lui Ionuț Caragea expune perlele de gândire ale aforismului pe catifeaua unei *Arte a conciziei*, care a cunoscut, ea însăși, o evoluție uluitoare: de la impunerea inițială a contragerii cuvintelor, ca formă de expresie și de taină valabilă acum mii de ani, s-a ajuns astăzi la canonul eclipsării cuvintelor, prin migrarea cogniției și comunicării către vizual, digital și revoluția AI. Această artă aduce împreună misterul oriental și elocința occidentală, iar metisarea produce excelente efecte experimentale privind funcțiile și limitele limbajului, în transpunerea cărora Ionuț Caragea excelează adesea.

În fond, civilizațiile din Extremul Orient (în special cele chineză și japoneză) și cele din Orientul Mijlociu (cultura arabă și cea persană) sunt cele care au plasat aforismul la cel mai înalt nivel de prețuire socială, politică și filozofică. Confucianismul și Taoismul se transmiteau aforistic. Operele fundamentale și limba chineză modernă operează pe coduri aforistice. Minimalismul japonez este și azi un brand național, vizitat cu plăcerea lecturii și a mimetismului. În aceste spații culturale, aforismul nu a fost doar un exercițiu literar marginal, ci fundamentul însuși al

educației, guvernării și filozofiei de viață. În vechile imperii califale și persane, capacitatea unui curtean sau ambasador de a răspunde unei provocări printr-o maximă elegantă și subtilă nu era doar o delectare poetică și un rafinament estetic ori sapiențial, ci îi putea salva viața sau îi aducea bogății. Poezia, esența și diplomația esențelor guvernează tradițional aceste spații.

Poate că e necesar să observăm și să dimensionăm corect și fenomenul românesc al transiterii identității și eticii supraviețuirii, prin genul aforistic: veritabilul mecanism al unui metabolism civilizațional este de secole reglat cu finețe prin cultura paremiologică de la noi, alcătuită din proverbe, zicători și ghicitori, cu caracter anonim, oral și colectiv, reprezentând înțelepciunea practică a poporului, șlefuită în timp și cultivată cu respect, ca moștenire, din generație în generație.

Regele absolut al aforismului modern în Occident, și în România, rămâne Emil Cioran. Aforistica lui Ionuț Caragea și cea a lui Emil Cioran reprezintă două viziuni profund reflexive asupra condiției umane, conectate prin teme precum suferința, moartea și luciditatea. Totuși, ele se separă radical la nivelul deznădejzii și al finalității filosofice. Critica literară a remarcat adesea că unele formule ale lui Ionuț Caragea sunt construite „în spiritul lui Emil Cioran”, dar fără a împrumuta nihilismul absolut al acestuia din urmă. Dacă Emil Cioran rămâne filosoful radical al eșecului existențial și al disecției vidului, Ionuț Caragea preia greutatea aceleiași singurătăți metafizice, dar o îmbracă în haine lirice, transformând aforismul dintr-un strigăt de revoltă într-un exercițiu de introspecție și sublimare.

Mai puțin cunoscută în Occident, în schimb foarte

gustată în România, aforistica lui Octavian Paler a fost și ea o resursă de maestru pentru generațiile tinere, cum este cea a lui Ionuț Caragea, considerat unul dintre liderii poezilor *douămiiști*. Sunt, și aici, două viziuni profund diferite asupra condiției umane reflectate în aforistica din literatura română: una de factură clasic-filosofică, melancolică și eseistică (Octavian Paler), iar cealaltă marcată de un spirit modernist, metaforic, tăios și neuro-imagistic (Ionuț Caragea).

Prețuite de intelectualii pursânge, și aforismele lui Lucian Blaga se deosebesc fundamental de cele ale lui Ionuț Caragea, prin substratul filozofic, tonalitate și raportarea la limbaj, reflectând două epoci și două viziuni diferite asupra creației. Lucian Blaga construiește reflecții grave, strâns legate de sistemul său metafizic, în timp ce Ionuț Caragea mizează pe o estetică modernă, marcată de un lirism tăios, de paradox și de metafore fulgurante, dar și de o expectație atentă asupra magnetismului de sistem filosofic propriu.

Deloc lipsit de interes este să amintim că medicul grec Hipocrat din Kos (cca. 460 î.Hr. – 370 î.Hr.) a fost primul aforist confirmat istoric din civilizația europeană. Termenul de „aforism” (din grecescul *aphorismos* – delimitare, definiție) a fost folosit pentru prima dată, ca titlu al operei lui Hipocrat, numită „Aforisme” (*Aphorismi*). Chiar prima frază din această lucrare a devenit cel mai faimos aforism antic din Europa: „*Viața este scurtă, arta [meșteșugul medical] este lungă, prilejul este trecător, experimentul este periculos, judecata este dificilă*”.

În plan filosofic, Heraclit din Efes (cca. 535 î.Hr. – 475 î.Hr.) este considerat primul mare maestru al stilului

aforistic experimental. Deși Hipocrat a denumit genul literar, filosoful pre-socratic Heraclit scrisese deja anterior într-un stil profund laconic și enigmatic. Deoarece scrierile sale s-au pierdut și s-au păstrat doar unele fragmente, sub formă de citate scurte, el este considerat inițiatorul aforismului speculativ prin cugetări celebre precum: „*Totul curge*” (*Panta rhei*) sau „*Nu te poți scălda de două ori în același râu*”.

Nu i-am amintit întâmplător mai sus pe părinții aforismului european, din epoca ce avea să pună bazele strălucitului univers uman izvorât din greco-latinitate, iudeo-creștinism și iluminism, pentru a ajunge la o observație finală asupra aforismului de care este legat destinul autorului acestei cărți. Cercetând și remembrând o perioadă de începuturi parcursă de poetul Ionuț Caragea, am plonjat în antichitatea sa auctorială, care a fost dominată de căutări, de decantare și de explorări stilistice, dar și de nevoia de terapie și de etică. Expresivitatea transpusă în poezie a traversat această luptă dintre definirea estetică și filosofia culturii, dusă pe plaja infinită a suferinței exilatului ce nu are la îndemână decât cuvintele limbii române și dorul nestins de perfecțiune. Scriam, la vremea aceea, despre lirica autorului: „Într-un anumit punct culminant al metamorfozelor morții, al jocurilor de schimb între Eros și Thanatos, există un moment de luciditate, în care autorul pare să rezolve teama de moarte prin iubire, așa cum o face orice psihanalist onest, dar mai ales se produce revelația gramaticii unei vieți care ordonează totul, care face ca totul să ritmeze dintr-o dată printr-un act de coagulare semantică, care aduce armonia în spațiile ce păruseră confiscate de

disonanță, care acoperă scena angoaselor cu prefigurarea unor legități ce dau sens și imprimă structură”.

Privindu-și cu detașare propria antichitate literară, acceptând anxietatea antichității personale ca pe un copil interior salvat, asimilând cu înțelepciune antichitatea civilizației, Ionuț Caragea pare că este pe cale de a-și adjuceca și propriul sistem filosofic: adevărul ultim nu poate fi explicat în volume întregi, ci trebuie doar sugerat printr-o străfulgerare de cuvinte, lăsând mintea cititorului să completeze restul drumului. Gravitând împreună, aforismul și poezia sunt intim legate: în timp ce poezia bună sugerează, prin piruete, interogația și enigma, aforismul străpunge direct, cu tăiș de bisturiu, miezul unei epifanii. Mitul inconștient al creației rămâne nerevelat. Lumea de dincolo de cuvinte este fascinantă.

Angela Furtună

Partea I – Piruete pe tăișul bisturiului

Antologie de citate și aforisme poetice

I. Trăiri și emoții: Cartografia unui Athanor

De ce nu te ating? Nu sunt nici mâna stângă, nici mâna dreaptă. Sunt inima cu aripile-ntinse.

Orice despărțire este o bătălie pierdută pe frontul nevăzut al destinului.

Dorințele – voracele creaturi ale fluviului Sânge.

Dorul, fregată de lacrimi înaintând în blândul delir al apusului.

Emoția, electroșoc prin sârma ghimpată a versului.

Ne doare absența a ceea ce suntem.

Să trăiești înseamnă să pui haosul între ghilimele.

Am renunțat la mărginitul Eu, nemărgininindu-mă-n tine...

Fericirea – gaura cheii prin care tragem cu ochiul la ceea ce numai visul poate atinge.

Fericirea ține cât luciul pantofilor. Este lustruită de suflet în fiecare dimineață, dar n-apucă să facă doi pași fără să se murdărească.

•
Fericirea nu este nici albă, nici neagră. Este multicoloră, asemenea curcubeului, și durează la fel de puțin.

•
Până la marea fericire trebuie să schimbi mii de trenuri. Fiecare tren este un vis, fiecare zi este o sală de așteptare.

•
Trăiesc printre iluzii, îmbrățișând ecouri...

•
După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

•
Oare câte bătăi de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

•
Trăim vremuri în care ceasul biologic merge perfect, dar busola inimii e mereu dereglată de creier.

•
Inima mea este o batistă împăturită. Când o despățuresc, e cât cerul.

•
Emoția rupe brațele inimii, iar inima împrumută cârjele timpului.

•
Inima, harta nemuririi strânsă în pumnul timpului.

•
Trăiesc în lacrima unui univers aflat în lacrima unui univers și mai mare.

Când ești dat afară din inima cuiva, doar cerul este suficient de încăpător pentru rătăcirea ta. Dar pentru că-ți lipsesc aripile, lacrima este singurul cer care încearcă forma inimii.

◦
Lacrimile sunt păsări de foc care și-au pierdut aripile.

◦
Între palmele lui Dumnezeu – universul ușor ca o lacrimă.
Între palmele omului – o lacrimă grea cât tot universul.

◦
Scormonesc pământul cu un baston. Poate-mi voi găsi liniștea.

◦
Să trăiești înseamnă să folosești virgulele, chiar și atunci când adevărul îți pune punctul pe tavă.

◦
În fiecare palmă de pământ este adormită o mângâiere.

◦
Melancolie, strigăt adormit în leagănul de fum al iluziilor.

◦
Oamenii merg spre aceleași enigmatice locuri, cu gestul primei iubiri ascuns într-o lacrimă.

◦
Precum oamenii de zăpadă, înfruntăm căldura inimilor din jur, căutând sensul altor anotimpuri.

◦
Cel mai greu pentru omul care vrea să ajungă foarte sus nu este să învețe zborul, ci să se desprindă de cei care îl trag mereu în jos.

◦
Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

•
Suntem statuile pe care timpul le lasă în paragină pe aleile
subterane ale existenței.

•
Suntem acordul fin de tristețe pe spiralele galaxiilor și
naufragiul din largul ochilor lui Dumnezeu.

•
Omul e lacrima care a curs din ochiul eternului vis.

•
În viață trebuie să fii lucid și prevăzător. Prietenia unora
este mare cât un cal troian. Abia așteaptă să le primești
darul ca mai apoi să-ți intre sub piele și să devii victima lor.

•
O să-mi adun singurătatea din jur într-o lacrimă și am s-o
plâng peste lume.

•
Speranța, os aruncat timpului turbat.

•
Speranța este o lacrimă exilată în tăcerea umbrei.

•
Strigătul meu va avea ecou într-o altă lume, de care mă
desparte doar o viață închinată pământului.

•
Suferința – ștreangul cu care se spânzură iluziile.

•
Suferința este singurul chirurg care poate înlătura cataracta
ochiului lăuntric.

•
Orice suferință e un cui bătut în pereții noștri interiori. Un
cui de care va fi agățat tabloul unei viitoare fericiri.

◦
Suferința înseamnă inițiere în arta conversației cu divinitatea.

◦
Fără rănilor suferinței am fi întinderi infinite de pustiu pe care nicio atingere nu le-ar mai face rodnice.

◦
Suferința din dragoste e ca un pian dezacordat, e ca o pasăre separată de stol, e ca o floare care nu-și mai întoarce privirea la soare, e ca ecoul unui adio care sună repetitiv în urechi, e ca o lacrimă care cade pe altarul sufletului precum o picătură chinezească.

◦
Orice tristețe are o consolare amară: oglinzile nu mor niciodată, își schimbă stăpânul la fiecare privire.

◦
Tristețea – iubire retrasă în cochilia gândului.

◦
Nu uita trupul care a sângerat pentru viața ta și nici sufletul care a lăcrimat pentru fericirea ta.

◦
Trăim în secolul vitezei. Chiar și-n vis suntem mitraliați de secunde.

◦
Poate că voi muri într-un vis în care durerea nu doare, în care singurul coșmar este viața.

◦
În fiecare vis suntem injectați cu antidot pentru nefericire.

◦
Trăim în visul convulsiv al propriei noastre frici.

II. Arhivele sufletului: Căutătorul de amintiri

Sunt o pădure defrișată în care replantez amintiri.

•
Acele ceasornicului îmi peticesc amintirile.

•
Amintirile – epavele de pe fundul mărilor interioare.

•
Amintirile miros a iarbă cosită.

•
O amintire se-ascunde într-un gând exilat în uitare...

•
Amintirile – hainele vechi care se destramă la fiecare plângere.

•
Când mori se deșiră și ultimele două ochiuri de amintiri cusute cu firul vieții.

•
Omul nu se poate repune în mișcare fără marșarierul amintirilor.

•
Amintirile – pumnul de pastile pentru cei care suferă de metastaza timpului.

•
Așa cum frunzele plutesc pe râuri molcome, așa și amintirile plutesc pe sângele domolit al omului înțelept.

◦
Pe omul care își păstrează caracterul frumos, îl încap toate hainele amintirilor.

◦
Amintirile noastre sunt felinarele de pe strada întunecată a trecutului, strada pe care ne place să rătăcim de unii singuri atunci când suntem triști.

◦
Amintirile sunt monedele pe care le aruncăm în fântâna sufletului nostru. Atât de multe aruncăm, încât dau lacrimile pe afară.

◦
De ce unii oameni sunt de gheață? Fiindcă ei păstrează în suflet statuia amintirii, statuia ridicată din ceara lumânărilor topite.

◦
Amintirile sunt mânăstiri îngropate în adâncul minții. Acolo sufletul citește acatiste.

◦
Amintirea foșnește ca o piele de șarpe mângâiată de vânt.

◦
Amintirea foșnește ca un lan de grâu prin care aleargă neobosit copilul din noi.

◦
Amintirile umezite de lacrimi se usucă pe sfoara de rufe întinsă între două inimi.

◦
Amintirile sunt flori cu petale de foc care mușcă din trupul poetului, resuscitându-i cuvintele.

◦

Amintirile sunt metafore cu ochii mijiți între realitate și vis.

•
L-am luat ca model pe Noe. Pe arca poeziei, îmi salvez amintirile.

•
Amintirile sunt ca lumina unor licurici în noaptea viselor destrămate de zgomotul surd al cărnii.

•
Râul sângelui se varsă-n abis, luând cu el toate frunzele amintirilor.

•
Noaptea cea mai lungă urmează după amurgul amintirilor. Apoi vom renaște din cenușa unui vis.

•
Îmi îngrop amintirile-n creier, ca un câine ce-și îngroapă oasele. Provizii pentru marea singurătate.

•
La rădăcina tuturor amintirilor se află lacrima de fericire a mamei.

•
Golul din suflet dispare când se umple cu viață, nu când se cârpește cu amintiri.

•
Să trăiești numai din amintiri înseamnă să renunți definitiv la aripi în favoarea bastonului.

•
Nimicul, dușman nevăzut pe care-l înfruntăm cu gloanțele oarbe ale amintirilor.

•
Amintirile, rodul cel mai sănătos de pe colinele inimii.

◦
Copilăria, o amintire care hoinărește pe bulevardele
sângelui.

◦
Amintirile se hrănesc cu resturi de umbre. Umbrele se
hrănesc cu resturi de amintiri.

◦
În lacrimile neplânse, se scaldă bătrânele amintiri, căutându-
și copilăria.

◦
Poetul este câinele care roade lanțul propriilor amintiri.

◦
Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul cuvântului.

◦
Când plângem, defrișăm amintiri care își înfig rădăcinile în
tăcerea pământului.

◦
Sângele curge în vene ca o caravană a tuturor amintirilor.

◦
Spre izvorul ochilor mi se întoarce privirea. Înoată prin
lacrimă, ca un pește contra curentului, pentru a-și depune,
adânc în suflet, amintirile.

◦
Inima scutură haina trupului de vechile amintiri.

◦
Creierul, azil pentru bătrânele amintiri.

◦
Timp, secunde în galop peste valurile amintirilor.

◦
Durerea trece ca plugul prin carne, răscolind amintirile.

•
După ce iubești femeia, privește-o cum doarme în locul acela numai al ei. Ascultă ce amintirile-ți spun, nu încerca și visurile să i le iei.

•
Salba fericirii – firul durerii și amintirile prețioaselor bucurii.

•
Hârtia – un sol mănos în care încolțesc vechile amintiri.

•
Inima mea bate ca o legendă renăscută din cenușa tuturor amintirilor.

•
Lacrimile – oceane în miniatură în care sunt vii doar amintirile.

•
Poetul se scaldă într-o lacrimă, înotând printre nuferii amintirilor.

•
Poetul e un câine flămând care își dezgroapă vechile amintiri.

•
Poezia este un cântec la harpa amintirilor.

•
Poezia este giulgiul amintirilor înviate.

•
Thomas Mann spunea că timpul, nesupravegheat, va fugi ca o șopârlă. Deci, nu e de mirare că dacă încercăm să prindem timpul, rămânem numai cu coada lui între degete. Coada lui, amintirile noastre.

•
Viața – haina scumpă cusută cu firul amintirilor.

◦
Viața – arborele amintirilor în care înfloresc morminte.

◦
Viața este o amintire aflată în ștreangul iluziei.

◦
Visul e o mare adâncă, plină de epavele amintirilor în care ne căutăm pierdutele chipuri.

◦
Cu mâini nevăzute, amintirea îmi leagă inima.

◦
Visul e pictura în care sufletul folosește amintiri în loc de culori.

◦
Cu fiecare val, o mare de aer îmi umple cufărul amintirilor.

◦
Sufletul meu îți face portretul din piesele de puzzle ale amintirilor.

◦
Un glas de foc mocnește în cărbunele amintirii.

◦
Un mugur de lacrimă răsare din adâncul amintirii de neuitat.

◦
Există insule în care amintirile apei se întâlnesc cu amintirile pământului, iar amintirile focului din adâncuri se întâlnesc cu amintirile domoale sau întețite ale vântului. Acolo, de ți-e dat să trăiești, nu vei fi niciodată singur.

◦
O pasăre se așază pe trunchiul meu cerebral și-mi ciugulește amintirea copilăriei.

◦

Mintea mea e râul pe care plutesc sloiurile de gheață ale
amintirilor.

Din mine a mai rămas doar amintirea unui vis care se
oglindește în fântâna limpede a dimineții.

Încă mai simt furnicături în degetele amintirilor.

Sunt doar o voce care strigă în pustiul amintirilor.

Tristețea, o pânză de păianjen în care ți-au fost prinse
amintirile.

Amintirile stau ca niște statui bolnave de lipsa păsărilor
cântătoare.

Sufletul doarme în mijlocul amintirilor, visând un cer pe
care moartea nu mai joacă x și zero cu viața.

Eu sunt o umbră trăgând după ea un sac cu amintiri învechite.

Eu te privesc cu ochi de amintiri vorbitoare.

Pe altarul umbrei se sinucid amintirile.

Metafora, adevăr pe înțelesul celor ce-nfruntă nimicul cu
un mănunchi de-amintiri.

Murmurul apei e amintirea unui sărut abisal.

Un gând îmi roade vechile amintiri și latră la timpul rămas.

◦

Furtuna sufletului mi-a dezrădăcinat amintirile.

◦

Poeții mor ca niște îngeri cu aripile roase de moliile tuturor amintirilor.

◦

Amintirile şușotesc printre crengile sângelui, ca niște păsări cu glas răgușit.

◦

Lacrimile – bagaje pline cu amintiri pe care sufletul le aruncă în brațele umbrei.

III. Ars aphoristica: Piruetele pe tăişul bisturiului

Aforismul este dalta care loveşte piatra inimii, până când pasărea din interior începe să cânte tăcerea.

•
Cu o lacrimă poţi picta infinitul.

•
Arta, cel mai frumos copil care se naşte din mariajul nedorit şi nefericit al Omului cu Suferinţa. O stea răsărind din abis, un glas pe portativul speranţei, un zâmbet micşorând o distanţă, un vis întrupat în atingere.

•
Aforismul nu arată drumul. Îţi tremură acul exact unde doare esenţa.

•
Adevărata frumuseţe presupune o muncă asiduă în spaţiul interior, o şlefuire atentă a gândurilor şi a sentimentelor, o descoperire a zborului la capătul unui mers târâit prin subteranele fiinţei. Ea nu este disperată din cauza timpului care îşi lasă amprenta pe chipuri, ea nu caută aprecieri reale sau virtuale pentru a i se certifica existenţa. Din contră, ea caută piatra, portativul, şevaletul, hârtia, din nevoia de a se dărui întru totul, fără a cere nimic înapoi. Ea primeşte, oricum, în orice clipă de inspiraţie, îmbrăţişarea divinului.

•
Piatra lui David a dărâmat un munte de carne. Aforismul poate şi el dărâma un munte de literatură.

◦
Înainte de a locui în lingouri, aforismele își alintă creuzetul.

◦
Arta transformă rănilile în puncte cardinale. Dar numai Estul indică mântuirea.

◦
Cea mai valoroasă captură? Pescuiește-te pe tine însuși din lacrima celui mai întunecat abis, apoi eliberează-te-n artă.

◦
Din sculptori am devenit statui. Timpul ne-a furat dalta.

◦
Aforismul – selfie fără mască.

◦
Inima e un atelier sacru, dar noi ne jucăm cu ea precum copiii cu plastilina.

◦
Când stai între fereastra deschisă a Sufletului și fereastra deschisă a Cerului, te trage Curentul care nu provoacă durere, ci Artă.

◦
Arta este singurul transfer de conștiință în care originalul nu se pierde, regăsindu-se în privirea Arhitectului.

◦
Aforismul taie capul iluziei pentru a lăsa adevărul să respire.

◦
Unii se mulțumesc doar cu jocurile de culise. Dar moartea nu le rămâne datoare cu scena.

◦
Îmi botez bisturiul în propria rană. Apoi trag clopotul aforismului.

•
Arta ghilotinează confortul, dar mai întâi îi oferă o floare.

•
Arta nu înseamnă echilibru, dar mesajul ei trebuie să pară a fi.

•
Cât timp trăiește copilul din tine, poți fi artistul care creează orice din nimic.

•
Suntem actorii ce visează la un ultim sărut, într-un film în care fericirea a fost demult tăiată la montaj.

•
Aforismul, o piruetă pe tăișul bisturiului.

•
Dumnezeu nu se dă în spectacol. Nu are loc de mășcăricii acestei lumi.

•
Mi-am aruncat plasele peste gânduri. Braconajul unui îndrăgostit de artă.

•
Aforismul e laserul care taie tumora minciunii.

•
Un fulger capturat într-o sticlă de parfum. Iată aforismul!

•
Aforismul meu este o corcitură între poemul fără de sfârșit și sfârșitul fără de poezie.

•
Arta este autopsia amintirilor în sala de operații a disperării.

•
Suntem sculptorii propriului vid, eliberând iluzii.

◦
Sculptând în propria singurătate, Dumnezeu l-a desăvârșit pe Adam. Apoi, i s-a rupt dalta.

◦
Îmi sculptez autoportretul în propria piatră, dar dalta își tocește răbdarea.

◦
Dalta care lovește piatra inimii este o lumină pătimășă.

◦
Trăim vremuri grele, spuse piatra. Te cred, spuse sufletul de sub piatră.

◦
Omul e o sculptură neterminată pe care o finisează sculptorii orbi din adâncuri.

◦
Aforismul e glonțul care ucide oglinda, fără s-o spargă.

◦
„Eu nu strivesc”, sunt cerul de sub piatră.

◦
Să fi vocea care nu caută moliciunea ecoului, ci miezul pietrei.

◦
Aforismul este o acoladă care se închide în cerc și devine punct.

◦
Sunt dalta care mă scoate din propria umbră.

◦
Suntem pioni sculptați în gheață, topindu-ne pentru pătratul final.

◦

Cu piatra ce m-apasă, mă reascut; sunt daltă.

•
Acolo unde dalta lovește, cerul strigă prin gura pământului.

•
Mulți pictează Divinul, dar EL este peisajul care se scurge în sânge.

•
Arta se luptă cu suprema noastră biografie: Gunoiul.

•
Viața este pictura neterminată la care omul adaugă o pată de sânge și lasă ca autograf semnul crucii.

•
Aforismul este pepita de aur pe care aforistul o găsește în meandrele inspirației.

•
Arta nu lasă rana să se vindece prea devreme.

•
Alienare artistică – să strigi într-o sală plină de oglinzi ce nu-ți mai reflectă chipul.

•
Arheologie artistică. Să scrii-jelești în carnea Amintirii, până când dai de osul Noului.

•
Arta este modul de conviețuire reciproc avantajos între partea umană a unui creator și partea sa divină.

IV. Cartea: Pagini de cenușă din elanul cunoașterii

Dragă Carte, până la Marele Cititor, te mănâncă tot praful și mucegaiul lumii!

◦
Știm prea puțin pentru a fi zei și prea mult pentru a fi oameni.

◦
Cartea este un spital de hârtie în care amintirea ajunge mult prea târziu.

◦
Până și hârtia se teme de lacrima care devine lupă.

◦
Fructele din pomul cunoașterii mai au și viermi. De aceea este mai bine să fii prudent decât să fii lacom.

◦
Cunoașterea absolută înseamnă cenușă. Cenușa unui copac lovit de fulger.

◦
E mai ieftin să mă îngrop într-o carte. Dar mult mai dureros.

◦
Speranțele, semne de carte luptând cu îngălbenirea.

◦
Biblia nu are condimente, așa că ne căutăm iubirea în cărțile de bucate.

◦
Prea mulți zei de carton guvernează peste imperiile de cerneală.

•
Sunt un suflet călător. O pagină care se-ntoarce la cartea din care-a fost ruptă. Cartea continuă să strige, dar praful îi înghite ecoul.

•
Viața – jocul de cărți în care-ți licitezi anii, mizând pe niște atuuri și cel puțin o strigare. Dar, până la urmă, totul depinde numai de cel care face cărțile.

•
Foaia de hârtie este cimitirul alb în care îmi îngrop deseori amintirile.

•
Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

•
Urmez un regim special: consum amintiri cu nemiluita. Am slăbit peste 60 de cărți, dar am câștigat mii de suflete.

•
Fericirea e un roman a cărui introducere este zâmbetul.

•
Ceea ce învățăm nu ne apără de ceea ce nu înțelegem.

•
Hârtia a devenit prea fragilă pentru brutalitatea noastră, așa că ne tatuăm.

•
Suntem link-uri înscrise în carne, trimițând către pagini deja necrozate.

•
Fructul cunoașterii are doi sâmburi. Doar unul trebuie înghițit.

◦
Iubirea: fereastra prin care prăbușirea în vid devine elan al Cunoașterii.

◦
Cunoașterea, un abis luminat de cenușă.

◦
Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

◦
Oriunde deschid cartea, e-o inimă ce bate...

◦
Ce sunt viețile noastre? Flori între paginile viselor.

◦
De ce iubesc cartea de hârtie? Ascultă foșnetul paginilor!
Pagina stângă ține vioara, pagina dreaptă coboară arcușul.

◦
Oamenii încep prin ceea ce li se oferă, continuă prin ceea ce înțeleg singuri și sfârșesc prin ceea ce uită.

◦
Prin venele mele circulă o locomotivă cu aburi, prin creierul meu circulă o locomotivă electrică, prin vintrele mele circulă o locomotivă cu fluturi. Iar eu mă-ndrept spre vămile cerului într-o locomotivă de hârtie.

◦
Orice carte visează să fie deschisă la pagina unde sângerează cuvintele.

◦
Omul poate renaște și în ținutul acela magic în care lumina răsare la o simplă deschidere de coperte.

◦

Cărțile de poezie sunt cel mai frumos purgatoriu, filele lor având deja aroma paradisului.

•
O carte este un nou acoperiș pentru suflet.

•
Oamenii se tem așa de mult de cărți încât ai zice că scriitorii și-au lăsat toate bolile contagioase între pagini. Și de fapt, ei au lăsat o viață în plus.

•
Sunt de acord cu un singur furt. Să furi vieți din cărțile altora.

•
Aripile de hârtie pot rupe și cele mai grele lanțuri.

•
Dumnezeu scrie cartea vieții, cerul e hârtia indigo, iar noi suntem urmele scrisului.

•
Hârtia este mormântul unui copac necunoscut care împrumută numele unui poet încă-n viață. Sfântul copac ia prin moarte asupra sa toate păcatele unui poet pe care nici nu-l cunoaște.

•
Niciodată nu avem timp să ne scriem opera de-o viață într-o singură viață. Rămâne întotdeauna o pagină, arma albă cu care ne ucide întunericul.

•
Omenirea este o pagină ruptă de Dumnezeu din cartea visurilor sale. O pagină pe care și-a vărsat cafeaua cu stele.

V. Cântecul: Partituri transcendente

Când cânti, cântă păsărea din cerul gurii. Când scrii, penele ei ating inima.

◦
Cel mai frumos instrument muzical este universul. Dumnezeu îi reglează corzile prin învârtirea galaxiilor.

◦
La început și la sfârșit este Cântecul. Viața e doar o pauză vocală.

◦
Pentru Poet, Viața și Moartea sunt două păsări cântând împreună pe același ram.

◦
Și lanțurile pot vibra precum corzile harpei.

◦
Când Dumnezeu cântă la harfa suferinței noastre, corzile ei vibrează în interiorul Ființei, transformând orice tensiune în Pace.

◦
Învață să-ți cânti durerea. Timpanele zeilor nu pot fi îmblânzite de urlete.

◦
Tăcerea noastră, partitura lui Dumnezeu.

◦
Sângele, vioară așteptând arcușul iubirii.

•
Omul trage cu dinții de viață, în ciuda tuturor bolilor, cu sufletul lui cântând la vioara de sânge.

•
Chiar și pietrele de pe fundul apei visează să asculte cântecul inimii.

•
Sufletul – orga de lumini a trupului.

•
Viața este o melodie neterminată la care omul adaugă partitura inimii sale.

•
Muzica – pasăre a infinitului cuibărindu-se în universul meu interior, în anotimpul cald al amintirilor mele.

•
Atunci când tăcem, permitem repatrierea Cântecului divin.

•
Apogeul unei simfonii este căderea unei stele.

•
Muzica zboară ca o pasăre, de la cuibul vieții la cuibul visului, cu amintirea iubirii în cioc.

•
Sufletul – arcuș pentru viori de lumină.

•
Să nu-ți uiți pașii în tăcerile mele. Te va ucide Cântecul!

•
Blaga a încărcat corăbii cu cenușă. Eu aud simfonia cenușii.

•
De teamă să n-audă cum li se descompun idealurile, unii oameni își umplu tăcerea cu zgomote. Dar câte zgomote se pot converti la sfințenie?

◦
Dragostea mea se scaldă în muzica nenăscută a sângelui.

◦
Inima – cheia sol pe portativul iubirii.

◦
Și visele se pot despleti cu gesturi grațioase și cuvinte șoptite, așa cum se despletesc sălciile peste ape limpezi.

◦
Poetul nu-i pasărea zdrobită de aripi digitale, ci pasărea ce cântă în vidul infinit.

◦
Tăcerea devine insuportabilă atunci când adevărul își acordează percuția.

◦
Omul: un zgomot suspendat între două tăceri infinite.

◦
Suntem ecoul unei tăceri care se convertește la cântec.

◦
Sufletul meu e un pian care așteaptă să fie atins de mâna soarelui.

◦
Oasele mele sunt aliniat într-un instrument muzical în care suflă doar moartea.

◦
Arcușul invizibil al vântului mângâie viorile ierbii, compunând simfonia uitării.

◦
Pe firul vieții mele cântă păsări de rouă.

◦

Lumânarea se face auzită doar topindu-se. Un fluier de
ceară prin care cântă focul.

•
Chiar și tăcerea dintre două morminte e o notă muzicală.

•
În orice lacrimă se află cântecul abandonat al inimii.

•
Dacă mi se poticnește gândul în drum spre Dumnezeu, cer
ajutorul muzicii.

•
Ce paradox! Viteza muzicii trece prin melcul urechii.

VI. Anatomia înțelepciunii: Rana din giulgiul tăcerii

Să ne înălțăm până când tălpile noastre vor învăța să citească durerea pământului ca pe un Braille al luminii.

◦
Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

◦
Prefer să comunic prin rană. Limba este dricul tăcerii.

◦
Ecolul este mai înțelept decât propriul strigăt. Împrumută și experiența naturii.

◦
Setea înțeleptului are nevoie de ape adânci. Setea prostului, de ape îndulcite.

◦
Suntem catacombe sculptate în sarea durerilor vechi.

◦
Infinitul – alfabetul clipelor.

◦
Pulsația răni. S.O.S. din adâncul ființei.

◦
Sărutul – cursul de predare a unei limbi străine.

◦
Înțelepciunea – vesta antiglonț pentru împușcăturile râsului.

◦

Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

Limba cea mai grea este înțelepciunea. Și ca s-o înveți, mai trebuie și să renaști.

Rănila sunt porți care își înghit singure cheile.

Înțeleptul vede viitorul chiar și în spuma valurilor.

Așa cum trece raza de soare prin frunzișul des, așa trece și omul înțelept prin greutatea vieții.

Între casele inimilor noastre, ferestrele oarbe ale rănilor.

Omul este un ecou care își caută gura; Dumnezeu este gura care îl învață să tacă.

Nu-ți trăda liniștea decât pentru ecoul ei în veșnicie.

Iubirea: un vechi cântec uitat, pe care inima îl reînvață cu tăcerea dintre bățai.

Există gânduri care înroșesc obrajii tăcerii.

Tăcerea lui Dumnezeu nu e o simplă tăcere. E o poezie a necuvintelor.

Ne naștem scormonind în ecou și murim scormonind în tăcere.

◦
Sunt tăceri mai ucigătoare decât otrava cuvintelor.

◦
Ferice de cel ce știe să extragă aurul din mina adâncă a tăcerii.

◦
Ecoul, această Instanță a tăcerii care îți aduce înapoi cuvântul rătăcit.

◦
Într-un final, vom locui în ecouri. Proprietari sau chiriași.

◦
În cochilia unui gând exilat în lentoare se aude Tăcerea.

◦
Tăcerea e o limbă veche. O vorbim pe sărite.

◦
Suntem ecourile care își caută gura născătoare de murmur și strigăt.

◦
Tăcerea nu are nevoie de exerciții de dicție fiindcă ea este răspunsul pe care strigătul nu-l cunoaște.

◦
Dumnezeu tace. Rana și cuvântul se luptă pentru întâietate.

◦
Am fost cuvinte, dar vom învia ca Tăceri.

◦
Am învățat pe de rost respirația ta, așa cum râul a învățat respirația vântului. Am învățat cuvintele tale, așa cum piatra a învățat silabele ploii.

◦
Dumnezeu e perla după care te scufunzi în propria lacrimă. Uneori e cuvânt, alteori e tăcere.

•
Tăcerea este giulgiul unui text înviat.

•
Dacă Dumnezeu ne-a creat după chipul și asemănarea lui, de ce atâta vorbă și de ce atât de puțină tăcere?

•
Scriu spionându-mi tăcerea.

•
Viața rupe lanțul, sătulă de atâta tăcere. Chiar acum dezgroapă un cuvânt.

•
Trecutul e clopotul care și-a înghițit limba.

•
Fiecare rană se retrage pe pereții mei interiori, devenind, pentru ochiul lăuntric, un tablou al renașterii.

•
Tăcerea înțeleptului e de aur. Și are mulți dinți rușiți în ea.

•
Omul cu adevărat frumos înflorește la bătrânețe, fiecare rid fiind petala înțelepciunii sale.

•
Nu sunt un simplu cititor. Sunt un vampir care sugă sângele cuvintelor.

•
Umbra, un alt eu care mă învață alfabetul tăcerii.

•
Rănilor plâng, sângele lor e cerul în care apune soarele interior.

•
Precum niște orbi care învață alfabetul cu degetele, învățăm nemurirea visând.

◦
Un singur cititor poate fi densitatea ce precedă un nou univers al cunoașterii.

◦
Dumnezeu a spus să fim înțelepți ca șerpii. Iar noi am ales să fim mai veninoși decât ei.

◦
Sângele – singurul șarpe înțelept, căruia îi place căldura sufletească.

◦
Umbra este erata propriului meu întuneric. A se citi după ce mor.

◦
Rana, cuib al absenței chemând spasmodic o mângâiere.

◦
Ce este înțeleptul? Un sportiv cu mare experiență la maratonul durerii.

◦
Cititorul, o grădină plină cu flori polenizate de sărutul cuvintelor.

◦
Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

◦
Și înțelepții vorbesc mult. Dar nu cu oamenii.

VII. Creația: Arhetip și Imaginație

Sunt o pâine scoasă din cuptorul propriului sânge.

Nu pot transforma apa în vin, dar pot transforma lacrimile în sânge.

Din pulberea strigătului nostru mut își țese Dumnezeu firele Tainei, pregătind miracolul Împlinirii.

Dacă te lovești de un zid, îți prelungești viața imaginându-ți o ușă, imaginându-ți un zbor.

În viața asta lungă cât un anotimp dureros, unii oamenii înfloresc prin iubire și creație. Ei sunt adevărații vestitori ai nemuririi.

Cel mai profund și copleșitor sentiment este nefericirea. Este ca o apă adâncă, întunecată și rece, în care numai cei rezistenți și puternici pot găsi perlele creației artistice.

Inima mea, acest munte sfânt din țara celor mai arzătoare dorințe. Creierul meu, acest Taj Mahal al celor mai frumoase poeme de dragoste. Sufletul meu, acest duh al lămpii ce sunt, așteptând mângâierea și poruncile Celui Ce Este.

Când buzele se pecetluiesc de prea multă cenușă, Dumnezeu culege scânteia și-o preface în stea.

◦

A căzut o stea. Dumnezeu a mai semnat un poem pe care îl dăruiește sufletului nostru.

◦

Mă rog ploii să-mi sfințească cuvintele, poemul meu să fie ca o bucată de pâine înmuiată în vinul făcut din strugurii norilor.

◦

Dumnezeu ne-a creat din nimic pentru a ne privi cum învingem nimicul.

◦

Imaginația, o pasăre care se ridică din cuibul ochiului interior.

◦

Să poți trăi cu suferința ta e insuficient pentru a fi un mare artist. Capodoperele nu se nasc din obișnuință.

◦

Poți fi superior în lumea în care te naști, zeu ești numai în lumea pe care o crezi singur.

◦

Sunt pagini pe care le rupem singuri din cartea vieții noastre, pagini pe care Dumnezeu le reciclează și ni le înapoiază ca visuri.

◦

Suferința fără creație este ca un cer fără stele. Ești hrana propriului tău întuneric.

◦

Omul a fost creat din suflarea lui Dumnezeu și a devenit cel mai bun avocat al diavolului.

Dumnezeu nu intră cu forța în casa sufletului meu. Cu discreție, îmi bagă poeme pe sub ușă.

Un alfabet infinit mă recucerește, un palimpsest al neantului pe manuscrisul vechilor amintiri.

Viața mea, un vast ocean în care naufragiez pe insule de hârtie.

Inima și creierul sunt cremenea și amnarul cu care ne aprindem imaginația.

Până nu zidești umbra în zidul bisericii ce se năruie-n tine, nu va trece lumina prin ferestre.

Nu există drog mai puternic decât creația, sentimentul acela când plutești și lumea întregă este la picioarele tale...

Imaginația – suma tuturor iluziilor, ridicată la puterea iubirii.

În acest univers datoria oamenilor este să-și caute sufletul pereche, dar nu prin uzura relațiilor, ci prin revelația creației artistice, singura care îi poate face compatibili cu cel mai înalt grad de înțelegere și comunicare.

VIII. Cuvintele: Hemoragii de sensuri

Cuvântul e dalta cu care poetul sculptează chipul lui Dumnezeu în inima de piatră a lumii.

◦
Sunt un curcubeu fără martori din care țâșnește un zbor de cuvinte.

◦
Cu o singură lacrimă, nu se face fericire. Cu o singură durere, nu se face veșnicie. Cu un singur cuvânt, nu se face poezie. Doar el, Dumnezeu, poate face totul, plecând de la singularitate și singularitate. Și doar El, cu un singur cuvânt, poate face poezie. Poezia aceasta este însăși existența. Noi și viața noastră. Deci, ce este poezia mea? Doar un fragment din existență. Doar o literă care încearcă să descopere cuvântul lui Dumnezeu.

◦
Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe.

◦
Arunc cuvinte în fântânile veșniciei, pentru a mă îmbăta cu ecoul.

◦
Cuvântul meu ia pulsul nopților târzii, simțind cum bate nenăscutul Soare pe-arterele orașului pustiu.

◦
Suntem un strigăt fără gât, un zbor tăiat de acel Cuvânt venit din spintecări de cer agonice.

•
Când mulțimea alege reflexia nimicurilor cotidiene, tăcerea celui care dăruiește Cuvântul devine singura fereastră prin care Demnitatea mai poate privi spre Cer.

•
Golul care se umple de sens e o insulă tocmai bună de locuit.

•
Ard fără să-mi vadă cerul flacăra. Ard în interiorul lacrimii mele. Ard ca lava în mare, dând naștere unei insule de cuvinte...

•
Sunt un cuvânt însetat care bea dintr-o fântână otrăvită cu mușenie.

•
Sunt doar o scânteie care sculptează în întuneric, pentru a scoate la iveală cuvântul.

•
Un mugur de lacrimă răsare din adâncul amintirii de neuitat, o sete de cuvinte mă inundă.

•
Sunt un om mângâiat de cuvintele absolutului.

•
Precum oamenii de zăpadă, înfruntăm căldura inimilor din jur, căutând sensul altor anotimpuri.

•
Cuvintele, reziduul unui sărut abisal.

•
În singurătate, cuvântul se dezbracă pentru a deveni rugăciune.

Visul este șantierul necuvintelor.

◦
Cuvintele – decorațiile obținute în războaiele minții.

◦
Visele mele sunt o amortire de cuvinte, călătoria dorințelor într-un labirint de iluzii...

◦
De unde veniți voi, cuvintelor, din ce masonerie a nopții, din ce magie albă a zăpezilor veșnice?

◦
Fiecare cuvânt este scheletul unui gând subnutrit ce nu mai încape în sarcofagul umbros al unei minți prea înguste.

◦
Cuvintele trec prin sângele meu, vin la sufletul meu să se-mbogățească de sensuri, iar eu, lacom, le-nchid printre vintre, visând nemurirea.

◦
Câte cuvinte am sărutat până la glezna unei metafore...!

◦
Cuvintele se mișcă pe brațul unei spirale cu centrul în inimă.

◦
Visele sunt nările cuvintelor mele. Adulmecă nemurirea.

◦
Cuvintele umblă cu ferocitate prin lume, scăpate din lesa divinei tragedii.

◦
Numai cine cunoaște singurătatea va stăpâni cuvântul.

◦
Tăcerea accentuează profilul unui cuvânt.

◦

Dumnezeu este arhitectul bolții mele palatine, dar mi-a lăsat cuvintele să decorez teatrul acestei vieți.

•
Adevăratul pictor al cuvintelor este acela care își face autoportretul cu ochii închiși pe pânza imaculată a sufletului.

•
Sunt cuvinte care, chiar dacă au fost scrise pe nisip, durează mai mult decât cele care au fost scrijelite pe stâncă.

•
Pe foaia de hârtie au descălecat cuvintele apocalipsei mele personale. Sunt profetul propriei mele aneantizări.

•
Cuvântul e plata gândului pentru intrarea în labirintul existenței concrete.

•
Cuvintele mele sunt crengi din arborele vieții, crengi carbonizate de fulgerul inspirației.

•
Așa cum se deschide nufărul deasupra lacului, așa se deschide și cuvântul deasupra lacrimii.

•
Cuvântul, o pojghiță pe rana absenței.

•
Paradisul e un oraș antic sub apele plânsului. Acolo se scufundă poetul după comorile cuvintelor.

•
Cuvintele sunt degetele blânde cu care mângâiem tâmplele amintirilor.

•
Cuvântul e o cometă care perforează timpanele galaxiilor.

◦
Umbra mea este oarbă, mută și rece ca o fântână otrăvită.
Din ea se adapă doar cuvintele mele cele mai însetate de
neant.

◦
Cuvântul – amintire îmbălsămată cu lacrimi.

◦
Suntem impulsuri care migrează spre deficiențe sinaptice,
căutând un sens în dezordine.

◦
Cuvântul? O candelă stinsă visând focul de altădată.

◦
Cuvintele mari – tăceri îndelung răbdătoare. Gânduri
răstignite pe crucea nopții.

◦
Orice cuvânt e un vis care-mi retușează linia vieții.

◦
Când sunt deasupra cuvintelor, mă întind cât e cerul. Când
sunt în ele, mă întind cât e iarba.

◦
Cuvintele sunt femei de care mă îndrăgostesc atunci când
sufletul plânge de singurătate, femei care vin să se scalde
în lacrima mea.

◦
Nu-s pretențios. Beau cuvinte din toate râurile inimii. Apoi
îmi șterg gura cu cerul.

◦
Prin frigul său, neantul exclude hemoragiile de sens.

IX. Gândul: Parapanta vidului

Gândul nu are margini, dar se adaptează formelor.

Uimire: Un gând se naște din despăturirea altui gând.

Construim catedrale de gânduri peste abisuri vorace.

Omul este un pumn de carne însuflețită de gânduri.

Pentru nuditatea unui gând, orice cuvânt este ca frunza de smochin.

Să nu te umilești niciodată în fața întâiului gând! Dar nici să-l combați!

Mă îndrept. Urăsc herniile gândului!

Suntem vinovați de călătoria frumoasă din spatele pleoapelor noastre.

Sunt cenușa care fuge din urnă, sunt mesajul care scapă din sticlă, sunt un râu revărsat peste matcă, sunt un gând exilat de oglindă.

Să meditezi asupra propriei tale vieți înseamnă să-ți faci temele pe care Dumnezeu ți le dă pentru acasă.

◦
Pe cerul fără stele al gurii trece doar cometa înțelepciunii, o
dată la o mie de gânduri.

◦
Eu pieptăn steaua cu gândul.

◦
Poetul coboară cu arcușul gândirii pe vioara cuvântului.

◦
Umbra, frumoasa care îmblânzește monstrul Gândirii.

◦
Oamenii sunt oglinzi pentru imagini și cuvinte, dar și ecouri
pentru gândurile cele mai profunde.

◦
Revelație. Să se scufunde perlele după tine.

◦
Cea mai scurtă potecă spre războiul cu nimicnicia este
gândul. Cea mai lungă este umbra.

◦
Sunt un șofer drogat. Conduc pe străzile gândului, sub
influența lecturii.

◦
Prin gând îmi trece un copil crescut la periferia memoriei.

◦
Mă agăț de un gând ca de un colac de salvare, atunci când
crește apa tuturor suferințelor și cerul are culoarea înecului.

◦
Și cărui zeu să mă-nchin dacă nu celui ce cade în fiecare zi
cu obrazii în palme, așteptând apocalipsa gândurilor?

◦

Gândurile mele – circumferința unui trunchi de copac,
despletindu-și seva într-o coroană de vise...

•
Mă așez la fereastra singurului tren: gândul-expres.

•
Gândurile – zăpezi nesfârșite peste iubirile de-altădată.

Viața este întinderea vastă a unui vis în care meditează doar umbrele.

•
Eu sunt monarhia absolută a gândurilor mele.

•
Degeaba le oferim oamenilor gândurile noastre ca și cum le-am oferi flori. Suferința lor e mereu carnivoră...

•
Te pierd printre ecouri rupte de cadență, diforme gânduri exorcizând tăcerea.

•
Tristețea – iubire retrasă în cochilia gândului.
Gândurile sunt ca apostolii. Unul va reuși mereu să trădeze.

•
Omul este zbaterea între moartea gândului și viața cuvântului.

•
Diferența dintre a gândi și a scrie e diferența dintre a exista pentru tine și a exista pentru ceilalți.

•
Gândul are aripi de veșnicie. El te poartă acolo unde timpul nu poate ajunge.

Un gând îmi roade vechile amintiri și latră la timpul rămas.

◦
Gândul – un râu care trece prin defileul uitării.

◦
Gândul – parapanta peste vidul din oameni.

◦
Gândul – pasăre de lumină.

◦
Culeg ciorchini de gânduri din podgoria abisului. Zdrobesc totul în creier, beau puțin din mustul nenăscutelor cuvinte și aștept fermentarea. Durează cât ai clipi.

X. Geniul și Inspirația: Scânteia singurătății

Singurătatea lenevește ca un șarpe la focul inimii, cu burta plină de amintiri.

•
O să-mi adun singurătatea din jur într-o lacrimă și am s-o plâng peste lume.

•
Geniul e scânteia care refuză să accepte că cenușa este finalul arderii.

•
Harul se traduce pe sine doar în limba necitită de moarte.

•
Nebunia – rana profundă a lucidității, ajunsă la lipsa de coagulare a gândurilor.

•
Cât de generoasă a fost singurătatea cu mine. Am mângâiat-o cu gânduri și mi-a oferit trupul cuvintelor.

•
Nebunia este războiul dintre două armate cu același comandant. Geniul este cel care negociază pacea...

•
Femeia, un semn din naștere pe umărul singurătății.

•
Un scriitor genial este zeu pentru critic, la fel cum un critic mare este zeu pentru un scriitor mediocru.

Scrisul cu har încremenește umbre și fulgere.

◦
Singurătatea e un mic stat independent aflat la granița dintre
tărâmul frumoaselor iluzii și cel al viselor deșarte.

◦
Nebunia e cel mai bun dansator al minții. Numai un nebun
poate ține pasul cu Dumnezeu.

◦
Ne fecundăm singuri visele fiindcă realitatea a devenit
neproductivă.

◦
Visceralitatea nu are dileme: își ține singură bisturiul pentru
a-și scoate din măruntaie lumina.

◦
Suntem rănilile care își vindecă Medicul de singurătate.

◦
Singurătatea, un pat al lui Procust pe care încercăm să
părem mai înalți.

◦
Geniul – scânteia desprinsă din lumina rațiunii cosmice.

◦
Nu trebuie să-ți impui singurătatea pentru a deveni un geniu.
Trebuie să fii apropiat oamenilor pentru că ei îți vor oferi,
întotdeauna și când te aștepți mai puțin, șansa de a rămâne
singur...

◦
Singurătatea este ziua de duminică a sufletelor care trudes
la construirea casei lui Dumnezeu în oameni.

◦

Un singur Om a trecut de pânzele albe, fiind mai pur decât ele. Iar pânzele, în semn de respect, i-au memorat chipul.

Ghinionul geniului. S-a născut într-o lume plină de talente.

Singurătatea înseamnă o groapă care înghite un munte, pentru a-i fura priveliștea.

Eu nu respir. Eu suflu zilnic în steaua nașterii mele.

Fiecare idee e un cui bătut în palmele tăcerii.

Sunt două cimitire între care omul își plânge singurătatea: cel din privire și cel din inimă.

Singurătatea este fitilul viitoareii topiri.

Omul și Dumnezeu, doi creatori care se recunosc în aceeași rană: Singurătatea.

Îmi dau musafirii afară din mine. Îmi beau singur tăcerea.

Chipul geniului se reflectă în oglinda bisturiului cu care se disecă.

Dumnezeu dă pagina. Unora, le-o oferă.

Inspirația – un cal pur-sânge cu aripi de lumină.

Mahmureala inspirației e cea mai pură nostalgie.

◦
Poate că părerea noastră de rău când părăsim această lume este și părerea de rău a Dumnezeuului din noi care se întoarce la marea S I N G U R Ă T A T E.

◦
Să fii geniu înseamnă, în primul rând, să-ți amintești.

◦
Când rămâi în pană de idei, să te alimentezi cu singurătate.

◦
Singurătatea se măsoară în grame de aur. Poleiește cuvântul.

◦
Noaptea, acvariu din care timpul fuge ca o sepie, lăsându-i poetului toată cerneala.

◦
Călimara nopții e nesfârșită.

◦
Singurătatea are piele de noapte și suflet de geam aburit.

◦
Geniul curge conștient, între maluri de transă.

◦
Dacă cineva renunță cu ușurință la ideile sale mărețe, înseamnă că n-a pus o fărâmbă de suflet în ele.

◦
În singurătate, cuvântul se dezbracă pentru a deveni rugăciune.

◦
Revelația: lovitura de grație în plexul indiferenței.

◦
Geniile – sufletele care au atins marginea universului.

◦

Să nu ne smulgem penele, pentru a umple prăpăstii.

•
Singurătatea, un tron gol la discreția umbrei.

•
Deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii și spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire.

•
Singurătatea este oglinda în care abisul se admiră sau clipește de groază.

•
Mă inspir din orice expir al nimicului.

•
Cel care a inventat cuvântul „singurătate” a fost, cu siguranță, un ateu.

•
Singurătatea are doi plămâni: Omul și Dumnezeu.

XI. Complementarități creatoare: Între Eros și Thanatos

Moartea îmi imită dragostea cu un frison, pleoapele îmi imită viața cu o clipire.

◦
Iubirea e ca o cană fierbinte de ceai. Se inspiră adânc, se soarbe încet și se ține cu grijă de toartă.

◦
Moartea, un pirat pe ultima lacrimă, îmi vânează amintirea copilăriei.

◦
Dragostea – epuizarea cărnii prin lăcomia tandră a sufletului.

◦
Moartea e partenerul de dans care te lasă să conduci până la marginea abisului.

◦
Suntem două pagini de iubire prinse împreună de agrafa clipei.

◦
Îmi place umorul meu negru, dar moartea invocă mereu drepturi de autor!

◦
Uneori, dragostea te lovește ca un bumerang în moalele capului, exact atunci când sperii să prinzi pasărea-n zbor.

◦
Zilele negre, nopțile albe – clapele de pian pe care moartea cântă recviemul umanității.

◦

Toate morțile mele le cinstesc cu o lacrimă, toate învierile mele cu un cuvânt.

•
Dragostea este o intersecție cu sens giratoriu. Te-nvârți în jurul aceleiași inimi până rămâi fără lacrimi.

•
Merg cu haina descheiată, nu mai încap în mine de atâta dragoste.

•
Începi să mori atunci când n-ai mângâieri decât pentru propria umbră.

•
Când iubești, îți strângi speranțele în cămăruțele inimii. Când nu ești iubit, îți strângi tristețea în podul palmelor.

•
Mormintele iubirilor pe care le păstrăm în suflet nu au nevoie de cruci, ci de catedrale de lumină.

•
Dragostea mea se scaldă în muzica nenăscută a sângelui.

•
M-am născut sărac și gol și mor mai bogat cu un rând de haine.

•
Dragostea e un vis trecut printre genele dimineții.

•
Până și moartea visează – somnul blând al unei secerători în lanul de oameni.

•
Dragostea este focul mocnit pe care aruncăm din când în când câte o speranță... ca pe un lemn putred.

◦
Moartea este mult mai greu de cucerit decât o femeie. Dar dacă ai adus-o în pat... va fi mereu a ta.

◦
Iubirea – situația fără ieșire din coma profundă numită viață.

◦
Moartea își ascute coasa cu inimi împietrite de durere.

◦
Dragostea levitează într-un univers imaginar în care suntem totul și nimic.

◦
Dacă aș putea să te ascund în palmă sau într-un buzunar la piept, n-aș mai rămâne niciodată corigent la capitolul dragoste.

◦
Iubirea – șirul infinit de întrebări pe care facem echilibristica vieții.

◦
Există două tipuri de morminte: unele pe care le purtăm în noi toată viața și altele care ne poartă în ele toată viața de apoi.

◦
Te voi iubi în fiecare minut câte o zi, până când toți anii se vor umple de preistorii.

◦
Iubirile noastre nu sunt decât niște oaze de singurătate din vacarmul durerii.

◦
Sunt și mormânt, și înviere. Trebuie doar să-mi ridic piatra de pe suflet.

◦
În fața dragostei... până și cerul cade în genunchi.

◦
Chiar și două inimi de piatră pot produce, prin ciocnire, scânteia dragostei.

◦
Ce este *lacrima mortis*? Răspunsul la întrebarea despre cât de fericit a fost omul.

◦
Când iubirea trece de orice obstacol, ecoul ei tandru vine direct de la buzele infinitului.

◦
Pentru doamna Moarte, omul este doar lesa umbrei.

◦
Dragostea este un glonț cu parfum de flori nemuritoare.

◦
Umbrele sunt hainele morții. Noi suntem doar cuire.

◦
Adevărata iubire începe cu lacrimi vărsate pe altarul singurătății.

◦
Dragostea, leagăn de lacrimi cu frânghii de vise.

◦
Fiecare groapă e o prăpastie umplută cu strigăte.

◦
Dragostea e un vis înflorit în părul speranței.

◦
Moartea ciugulește de zor toate visele noastre.

Moartea – ne fură zâmbetul pe timpul vieții, ni-l întoarce imediat după ce ajungem la ea.

Iubirea e unda care reglează ceasul unei inimi după ceasul altei inimi.

Iubirea e ecoul infinit al întâiului cuvânt.

Dragostea se scaldă în somnul lacrimilor mute.

Eu te iubesc așa cum marea iubește faleza. Fiecare bătaie de inimă e un val care îți mângâie trupul, chemându-te în adâncuri.

Oh, nemurire, ghețar al cuvintelor care ajung pe pământ doar atunci când dragostea le topește!

Arheologie: Iubirea poate învia chiar și pasărea din inima de piatră.

Moartea e partenerul de dans care te lasă să conduci până la marginea abisului.

Iubirea este cuibul în care chiar și umbra se poate converti.

Cel mai frumos cimitir este memoria. Acolo, toți morții te salută.

Iubirea: un vechi cântec uitat, pe care inima îl reînvață cu tăcerea dintre bățai.

XII. Poetul: Perplexanta prezență

Șarpele își leapădă pielea. Poetul își leapădă cărțile. Ascultă foșnetul paginii! Un șarpe te ispitește să muști din metafora interzisă.

◦
Poetul e un scafandru ce sudează iubirea sub lacrimi.

◦
Poetul – păianjen sub streășina visului, pândind amintirile.

◦
Sunt o carcasă de amintiri putrede. M-a supt viitorul poem.

◦
Poetul, acest melc ce încearcă să prindă aripi cu antenele.

◦
Poetul este ca delfinul. Are nevoie de aer, se joacă cu valul, dar iubește adâncimea.

◦
Iisus – poetul de tranziție de la pământ la cer și de la cer la pământ.

◦
Poetul, valul care se sparge de pragul Paradisului pierdut. Spuma lui e albul orbirii.

◦
Dumnezeu și-a pictat ochii pe aripi de fluture. Poetul, pe aripi de hârtie.

L-am luat ca model pe Noe. Pe arca poeziei, îmi salvez amintirile.

Poetul nu oprește hemoragia timpului, dar preschimbă sângele în cerneală.

Poetul își poartă sufletul ca pe o floare de colț la reverul amintirilor, în întâmpinarea adevărului ultim.

În jurul unui poet mistic, sunt suficienți 12 cititori, chiar dacă unul va trăda mereu sensul.

Poetul face cenușa să plângă după focul ce i-a dat naștere.

Crucea poetului crește odată cu el, dar fără a-i oferi mântuirea.

Poetul, un nebun care vede culori acolo unde ochii altora sunt împușcați de ziduri.

Poetul, un dublu spion ce devine șomerul etern.

Doar poetul mai speră ca haosul să rimeze cu ordinea divină.

Unii poeți își scuipe sângele în ochii timpului, așa cum unii șerpi își scuipe veninul în ochii dușmanului.

În fața morții, poetul are întotdeauna un as în mânecă: metafora.

Poetul – răstignitul pe crucea propriului gând.

Poetul cultivă miracole pe câmpiile elocinței.

Anotimpul preferat al poetului este acela în care construiește omul de cuvinte. Cuvintele sunt precum fulgii de nea, dar ele coboară din norii de deasupra norilor.

Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

Și chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte sau exilat departe pe o insulă pustie, poetul tot poet rămâne, cu inima lui uriașă, cât o Patrie, bătând în pieptul unui copil.

Poeții – piscurile pe care zăpezile cuvintelor nu se topesc niciodată.

Poeții – apele răzvrătite de propria curgere, întorcându-se în propriul izvor secătuit de dor.

Poetul se hrănește singur cu dragoste, prin gura cuvintelor sale...

Poetul își închide sufletul într-un poem, lăsând cheia pe dinafară.

Poetul este ca un vulcan aflat la marginea civilizației. Unii îi admiră măreția, solitudinea și erupția, alții fug ca să nu fie atinși de lava și cenușa inimii sale. Dar când poetul erupe

în mare, formând o nouă insulă, nu devine acel petec de pământ locul cel mai exotic pentru aventura îndrăgostiților?

◦
Poetul își zugrăvește mormântul cu laptele nopților albe.

◦
Poetii – maeștrii concubinajului cu propria lor suferință.

◦
Examenul de capacitate al unui poet este acceptarea și înțelegerea suferinței. Cel de maturitate este metamorfoza, iar cel de genialitate este transcendența.

◦
Cine crede că existăm doar în poemele cioplite de un orb pe o lespede de hârtie, se înșală. Prin poet Dumnezeu reinventează lumea.

◦
Poetul scoate lacrimi chiar și din piatra seacă, înapoiindu-le marelui creator.

◦
Poetul își pune inima-n praștie pentru a dărâma ziduri care se interpun între oameni și veșnicie.

◦
Poetul este frunza ce-i fură râului șoaptele.

◦
Poetul își poartă sufletul ca pe o floare de colț la reverul amintirilor, în întâmpinarea adevărului ultim.

◦
Poetul este cea mai frumoasă rugăciune pe care viața o face pentru statornicia clipei.

◦
Poetul este lacrima de foc curgând pe obrazul pământului și biciul de flori plesnind peste coama răvășită a timpului.

•
Poetul este praful de pușcă al stelelor și cântecul de leagăn al tuturor sufletelor oarbe.

•
Poetul își face aripi din elicea morii de vânt cu care s-a luptat toată viața.

•
Poetul este perplexanta prezență pe covorul roșu al propriului sânge, braț la braț cu doamna moarte, spunându-i ceva la ureche, zâmbindu-le apoi celorlalți, ca și când i-au mai rămas multe vieți de trăit.

•
Când sufletul alină carnea îndurerată, din creștăturile ei răsar florile nemuritoare ale cuvintelor. Atunci și numai atunci, poetul, ca o albină harnică, trebuie să le culeagă metafora.

•
Poetul e tocul, cerul e călimara.

•
Poetul e o pană de înger înmuiată în lacrima cerului.

•
De ce poeții au sentimentul că plutesc atunci când sunt inspirați? Pentru că ei sunt, de fapt, niște copii adormiți pe care Dumnezeu îi ține în brațe până la momentul trezirii.

•
Sunt păsări care se hrănesc din zbor cu nectarul florilor. La fel fac și poeții, se hrănesc din zbor cu nectarul zeilor.

•
Poetul îl cheamă de Dumnezeu pentru sfințirea clipei.

Inima poetului toacă viața mărunț pentru a o asezonă cu metafore.

Poetul – ființa pentru care glasul pietrelor este mai puternic decât glasul tunetului.

Cuvintele poetului sunt delfini care sar peste valurile mării albe.

Poetul este un hoț de vise. Vise furate de la zei, pe care le dăruiește oamenilor.

Pixul poetului lasă urme albastre pe hârtie, de parcă cerul ar păși pe zăpadă.

Poetul – lebădă ciugulind de pe fundul lacrimii.

Rănilor adânci ale poetului sângerează fluvii de nemărginire.

Poetul este un vulcan care fumează pipa păcii cu cerul.

Poeții cu greutate nu mișcă acul cântarului.

Poetul e un inorog de hârtie care scrijelește cu cornul pe retina orbilor.

Poetul e chirurgul care ajută noaptea să nască prin cezariană o minune de poezie.

Poetul e pasărea care unește cerul și pământul, purtând o oază de fericire în cioc, furată din vastul ocean al deșertăciunii.

•
Poetul e o lacrimă dezlănțuită, care face valuri pe tărâmul umbrelor.

•
Ard odată cu poezia mea. La fel cum pasărea Phoenix arde odată cu cuibul.

•
Poetul este rana de sub cicatricele visului.

•
Tristețea, o salcie care plânge pe malul sângelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa.

•
Poetii sunt pâinea criticilor. Dar criticii vor să fie și brutari.

•
Iubirea poetului e un imens continent scufundat în sânge, lăsând la suprafață doar rana – o insulă pe care naufragiază oamenii singuri.

•
Poetul folosește veninul șarpelui ca medicament pentru mușcătura iubirii.

•
Poetul, dresorul care își vârstă inima în gura timpului.

•
Poetul își cântă durerea cu fluierul picioarelor, cu harpa coastelor lipite de pântecul copilăriei mute, cu arcușul sufletului pe corzile inimii.

•
Ce poate face un poet cu gândurile și sentimentele sale?
Exact ce a făcut Iisus cu peștii și pâinile.

Poetul este mai privilegiat decât pasărea. El poate vedea chiar și propriul său zbor.

◦
Sângele poetului are celule fotovoltaice.

◦
Poetul trăiește într-o veșnică despicare a mării. Jumătate miracol, jumătate blestem.

◦
Poetul muncește și când doarme. Cultivă vise lucide.

◦
Poetul este câinele care roade lanțul propriilor amintiri.

◦
Creierul unui poet nu e un melc în care se retrag gândurile din cauza fricii, ci o scoică deschisă care așteaptă să i se culeagă perla.

◦
Poetul depune coroane de metafore pe mormintele amintirilor sale.

◦
Poetul este umbra care se înalță pe vârfuri, pentru a păși cu fruntea visului în lumină.

◦
Oamenii i-au făcut poetului o statuie de ceară. Și numai statuia s-a topit de dorul poetului.

◦
Un stol de păsări obosite a poposit pe malul unei mări albe. Poetul l-a prins în capcana iluziei sale.

◦
Poetul își ucide trecutul, dar se întoarce la locul crimei cu fiecare poem.

◦
Cu urletul stins, poetul își scrijelește iubirea pe albele
orizonturi.

◦
Poetul își crește visele hămesite în rănilile părăsite.

◦
Poetul domesticește abisul cu carnea care se surpă.

◦
Poetul – fântâna pe care o umple cerul, atunci când n-o mai
poate umple pământul.

◦
Poetul ademenește miracolul cu gândul, trecând peste
granița cunoscutului.

◦
Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul cuvântului.

◦
Poetul aprinde candela învierii cu plânsul dat în clocotul
liniștii.

◦
Poetul, acest genist ce dezamorsează ura din oameni, având
ca scut doar credința.

◦
Și poetul, ce e poetul? Un profet obosit ce se chinuie să
despartă marea sângelui cu toiagul de fum al cuvintelor.

◦
Poetul convertește trecutul la religia veșniciei.

◦
Mireasa poetului e veșnicia. Iar poezia, buchetul miresei.

XIII. Poezia: Rana prin care golul încă respiră

Poezia îi cade poetului în palmă ca o floare ruptă din cer.

◦

Poezia, un fir ariadnic desprins din urzeala infinită a cerului.

◦

Ce calcul simplu este Poezia! Ridicarea Amintirii la Puterea Nemuririi.

◦

Poezia este jurnalul unei eternități disecate.

◦

Poezia este un zid în care poetul și-a zidit îngerul.

◦

Poezia, o floare carnivoră cu parfum de rană vindecată.

◦

Oasele noastre zac în scrumiera timpului, dar fumul lor încă mai scrie poeme.

◦

Spionaj transcendental: să stai cu urechea lipită de vers.

◦

Poezia, nufăr înflorit deasupra lacrimii. Fiecare petală, o amintire.

◦

Poezia – o lacrimă ce încearcă să facă ordine-n haos.

◦

Poezia este o ambulanță ce gonește pe străzile interioare pentru a salva amintirea de la moarte.

•
Poezia este o trecere de pietoni între Autenticitate și Sacrificiu.

•
Versul, o cale ferată pentru un dor de mare viteză.

•
Poezia, cea mai violentă palmă dată neantului. Aforismul poartă mânășă.

•
Poezia, o coajă de pâine arsă pe care o ronțăm în timp ce visăm la mierea de albine.

•
Poemul dă cu ciocul în coaja subțire a prezentului.

•
Poezia, catedrală a nezdrobotelor gânduri.

•
Poezia e limba din clopotul sângelui.

•
Poezia este o rană prin care golul încă respiră.

•
Poezia, un dialect al agoniei trecut prin filtrul unei ambiții fantasmagorice.

•
Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii cu excepția poetului.

•
Nu în biblioteci trebuie căutată istoria poeziei, ci în arhivele sufletului.

•
Poezia – trecerea de pietoni dintre viață și moarte.

◦
Poezia, cochilie în care se aude vuietul sângelui.

◦
Poemele mele – herghelia de fluturi sălbateci cu aripile întinse peste lume, lovind din copite.

◦
Poezia e plânset dublu rafinat.

◦
Poezia, o stea ce plonjează din universul exterior în cel interior, pentru a vesti o renaștere.

◦
Poezia, strigăt prelungit de clopotul altor inimi.

◦
Poezia – veșnicie ieșită din matca sufletului.

◦
Poezia este fărâșul cu care poetul strânge toate stelele căzătoare și reaprinde focul inimilor.

◦
Îndrăgostiții își prind lacătele iubirii de poduri. Și eu, îndrăgostit de viață, mi-am prins lacătul poeziei de podul care duce către lumea de dincolo.

◦
Poezia mea este un somn cu ochii întredeschiși. Îmi trăiesc concomitent ambele vise.

◦
Poezia este un cortegiu de metafore peste vechile manuscrise ale singurătății.

◦
Poezia este o pasăre gângurind la ferestrele inimilor cu obloanele trase.

•
Poezia este corabia unui vis care navighează pe infinitatea unei lacrimi.

•
Poezia este singura înviere cu martori.

•
Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării.

•
Poezia, fruct al dorului, se pârguiește-n ochi plini de lumină.

•
Poezia mea? O umbră ce-așteaptă să fie decojită de priviri agere.

•
Poezia, o veșnică întoarcere la prima dragoste din viața de dinainte de viață.

•
Poezia este ca pâinea. Poetul folosește lacrimi în loc de apă și sare, amintiri în loc de drojdie. Creierul frământă aluatul, inima deschide cuptorul, sufletul e aerul care întreține focul dragostei, ochii verifică rumeneala tuturor poeziilor așezate frumos pe coala albă.

•
Poezia – un măr dulce rămas în pomul înghețat al timpului, pe care însuși Dumnezeu te ispitește să-l muști.

•
Și poezia e giulgiul unui mântuitor.

•
Poezia – lacrimă în tranșeele visului. Aforismul, doar o dâră de sare.

Poezia, rana genunchilor pe care se sprijină cerul.

E inutil să lungești o poezie când poezia respiră printr-un singur vers.

Poezia e marea care înfiază orice lacrimă sinceră.

Poezia continuă toate simfoniile neterminate ale lumii.

Poezia e fereastra aburită pe care îmi desenez inima.

Poezia, acest întuneric domesticit de lumina ochiului interior, această inimă care se zbate ca un fluture în pânda de păianjen a timpului.

Valurile – Marea își recită poezia. Lava – Pământul își recită poezia. Vântul – Norii își recită poezia. Stelele – Cerul își recită poezia. Frunza – Pădurea își recită poezia. Zborul – Pasărea își recită poezia. Umbra – Moartea își recită poezia. Inima – Iubirea își recită poezia. Viața – Visul își recită poezia. Omul – Dumnezeu își recită poezia.

Un stol de păsări: un vers desprins din poezia naturii, căutând mâna celui care l-a scris.

Poezia este visul unei păsări care doarme în zbor.

Îmi îndrept poemul către cer. Eu nu pot încă să urc, dar Tu, Doamne, poți oricând să cobori...

Poezia – fântână în care coboară ochiul meu interior,
umplându-se de lumină.

◦
Poezia – floare de colț pe muntele inimii.

◦
Poezia – muzica îndepărtatelor sfere, coborâtă pe portativul
tăcerii.

◦
Pentru mine, toate durerile sunt flori căzute din cer. Iar
poezia, un parfum pe care-l creez din petalele lor.

◦
Poezia – mare cu valurile despletite peste obrazul singurătății.

◦
Poezia – oază în deșertul absenței.

XIV. Scrisul: Perforația destinală a cordului

Suntem efortul spiritului de a descifra un alfabet scris cu cerneala coruptibilă a cărnii.

◦

Un singur arhitect poate transforma unghiul ascuțit al suferinței în cercul perfect al rugăciunii.

◦

Viața – un etern palimpsest. Rescris cu patimă, distorsionat de lacrimă.

◦

Destinul meu e să fiu răsfoit de Dumnezeu în duminicile odihnei sale celeste, iar până atunci, oamenii să asiste la spectacolul transformării.

◦

Inima este mașina de scris care merge mereu înaintea mâinilor.

◦

Scrisul înseamnă să-ți jupoi amintirile până când rămâne doar scheletul tăcerii.

◦

Timbul? O caracatiță. Încerc s-o ucid, să-mi rămână cerneala.

◦

Scrisul este singurul loc unde exilul devine acasă și absența comuniune.

◦

Dumnezeu scrie cu pană de înger.

De boala scrisului te poate vindeca doar zborul cu ochii închiși pe aerul aripilor lipsă, când aerul este sufletul tău călătorind între lumile cuvântului.

Îmi caut pacea, războindu-mă cu mine însumi pe hârtie.

Scrisul este viza de repatriere a cuvântului în tăcerea de dincolo de moarte.

Să scrii înseamnă să cauți viermele din carnea moartă a dicționarelor.

Visele, aceste scrisori peste care uitarea își pune nemiloasă sigiliul, trimițându-le înapoi de unde-au venit.

Dacă pâlâpâie steaua pe care-o privești, înseamnă că răspunde la scrisoarea sufletului tău.

Nimic nu e scris cu fierul roșu pe pielea destinului.

Am rămas pironit în blocstartul amintirilor, privindu-mi pixul, un fel de ștafetă pe care nu am cui s-o predau.

Scriu pe fereastra visului neîmplinit. Pe aburii răsuflărilor mele.

Destinul – creionul ascuțit înfipt drept în inimă.

Ne scriem testamentul pe frunze care cad în abis.

◦
Când scriu, sculptez chipul lui Dumnezeu în inima de piatră a lumii.

◦
Scriitorul care pune suflet în cuvinte le oferă cititorilor un crâmpel din tinerețea sa veșnică.

◦
Eu nu scriu cum se scrie. Camera mea de lucru e inima, sângele e masa de scris.

◦
Scriu din rana coastei ce-mi lipsește.

◦
Să scrii înseamnă să înfrunți întunericul cu lumânarea aprinsă de cele mai vii amintiri.

◦
Timpul fuge de poet ca o sepie, lăsându-i doar cerneala cu care să scrie.

◦
Sufletul e ca un mesaj într-o sticlă. Așteaptă să fie găsit pe țărmul unei lacrimi.

◦
Scriu cu propriul meu sânge. Doar el îți poate spune legenda păsării care moare și renaște în mine.

◦
Vom fi întrebați: „Cât din tăcerea Mea ai reușit să traduci în iubire?”

◦
Sângele este cerneala cu care Soarta ne semnează eliberarea.

◦

Dumnezeu stropește pânza dimineții cu rouă. Este divina
lui semnătură.

•
Norul e o pagină albă pe care vântul dorește să-și scrie
autobiografia.

•
Scrisul, o formă subtilă de negociere între Divin și Eul aflat
pe marginea prăpastiei.

•
Autoportretul neantului nu înseamnă nimic fără semnătura
sângelui nostru.

•
Cine a scris povestea primului covor zburător? Vântul
toamnei.

•
Sunt tabla care se scrie cu o mână, iar cu cealaltă se șterge.

•
Lumina: o scrisoare de dragoste la cheremul unor ochelari
de soare.

•
Sunt scriitor. Mă lupt doar cu mine, dar îmi sporesc dușmanii.

Ionuț Caragea
fotografie realizată de Lucian Opriceanu în 2017

OBSESIA RĂNII – UN VOLUM NECESAR

Apariția volumului semnat de Ionuț Caragea (*Obsesia rănii*) reprezintă o nouă validare a unui autor cu multiple reușite literare. Desigur, nu e vorba de o simplă adăugire la un catalog de cugetări deja consacrat – un parcurs ce a debutat prin cartografierea sistematică din *Dicționarul suferinței* (2008-2010) și *Întreita suferință* (2011), fiind ulterior tensionat de febrilele interogații din *Delir cu tremurături de gânduri* (2013) și *Eu la pătrat* (2017). Din contră, remarcăm o splendidă deschidere a orizontului oniric și astral din *Despletirea viselor* (2018) și *Roua infinitului* (2019); devenită o veritabilă trambulină metafizică, această evoluție culminează recent cu severitatea percutantă din *Dalta care lovește piatra inimii* (2026) și, mai ales, cu vitalitatea benefică a acestui recent volum, supus spre analiză. *Obsesia rănii* marchează, din acest unghi, o adevărată mutație de paradigmă în interiorul discursului existențialist contemporan. Pentru a înțelege pe deplin anvergura acestei opere izbitoare, structurate în 12 secțiuni-cercuri, este imperios necesar să stabilim o punte biografică și critică cu stadiul gnoseologic fixat de autor în urmă cu un deceniu.

Încă din analizele din 2016, dedicate volumului *Umbră lucidă*, era evidențiat interesul lui Ionuț Caragea pentru zonele de interferență dintre realitate și reflecția interioară, unde identitatea își examina propriile limite.

Dar în *Obsesia răzii* această perspectivă devine mult mai directă, mai gravă și mai tăioasă. Autorul părăsește postura de receptor periferic al durerii; el devine un veritabil „anatomist metafizic”. Scrisul său nu mai consemnează criza de la distanță, ci intervine chirurgical, cu bisturiul cuvântului, direct pe epiderma realității dezgolate.

E necesară acum o situație exactă a lui Ionuț Caragea în contextul marii tradiții aforistice. Formula impusă de scriitura sa refuză bonomia estetică sau pedagogică prezentă la Nicolae Iorga și se detașează de eleganța intelectuală, adesea distantă, a lui G. Călinescu. De asemenea, ea se diferențiază, prin expresivitatea mai abruptă, de modul în care Lucian Blaga transforma aforismul într-un instrument de apropiere poetică de mister, ca și de disciplina formală cultivată de Mihai Codreanu – acel maestru dual al sonetului și al cugetării ascuțite, care a demonstrat că poezia și aforistica pot excela în același creuzet creator, o simbioză pe care Ionuț Caragea a mizat în multe volume, dintre care le vom aminti pe cele publicate în ultimii ani: *Căutătorul de amintiri și Ceasornicarul fără mâini* (2022) sau *Fântâna care-și bea singură apa* (2024). Există, fără îndoială, după cum au menționat și alți exegeți din spațiul românesc și cel francez (A.I.Brumaru, Jean-Paul Gavard-Perret, Angela Furtună), puncte de contact cu radicalismul reflexiv al lui Emil Cioran, însă Caragea urmează o direcție distinctă: el nu rămâne imobilizat în nihilismul grav, recurent, ci caută continuu modalități de supraviețuire spirituală într-o lume aflată într-un proces accelerat de hibridizare și descompunere.

În egală măsură, se identifică aici profunde afinități cu marile formule ale lirismului modern universal, varianta suprealistă. Recunoaștem tensiunea abstractă a lui René Char, dar mai ales sfâșierea convulsivă a lui César Vallejo, cel care „scria cu propria măduvă biologică”. Mai mult, dinamica acestui volum ne obligă la o paralelă frapantă cu opera testamentară a lui Yvan Goll, unde agonia trupească și sublimul poetic se regăseau într-o fuziune sângerândă. Acolo unde Goll își cultiva ultimele poeme în buncărul clinic al leucemiei, Caragea își folosește propria rană ontologică drept laborator chirurgical pentru obținerea adevărului post-rabelaisian, din interiorul osului.

Câteva trimiteri punctuale întăresc evidența. E vorba, mai întâi, de modul în care autorul deconstruiește timpul și degradarea corporală. Moartea nu mai este un eveniment singular sau mitologic, ci un asalt discret, cotidian, o erodare continuă administrată clinic. O dovedește această sentință de un tragism absolut: „Nici măcar moartea nu ne este dată toată dintr-odată.”

Apoi, trecerea dincolo împrumută, paradoxal însă, o estetică a stingerii controlate, de o cruzime și o delicatețe tulburătoare, transformând adevărul existențial într-o reprezentare memorabilă: „Sfârșitul nu vine cu zgomot, ci cu eleganța discretă a unei balerine ce stinge, rând pe rând, toate stelele.” Pe măsura înaintării în text, inciziile critice continuă. Într-o epocă marcată de presiunea adaptării permanente și de multiplicarea măștilor sociale, autorul definește degradarea interioară ca pe un cost biologic al supraviețuirii. Pierderea purității originare este sintetizată,

putem spune că magistral, într-o singură linie: „Inocența se vindecă prin amputări repetate.”

Fidel acestei viziuni, autorul dinamitează inclusiv iluzia imaginii de sine. Oglinda nu mai este un instrument al recunoașterii, ci spațiul unei confruntări dificile cu propriile traume și dependențe psihosomatice. Relevant este aforismul: „Destinul unei păpuși: păpușarul i-a tăiat sforile, iar ea a început să sufere de sindromul sforilor fantomă.”

Mutația cea mai spectaculoasă și tulburătoare a volumului se produce însă în momentul în care discursul decontează realitatea tehnologică. Ecranul dreptunghiular devine noua peșteră a lui Platon, un spațiu unde tehnologia acționează ca o proteză prin care sufletul caută disperat noi frecvențe pentru rugăciune. Hibridizarea are un preț, iar Ionuț Caragea îl fixează într-un aforism-manifest ce îmbină geniul tehnic cu umorul post-traumatic: „Sunt 85% OM. Restul, încă funcționează.”

În ciuda asimilării reci a digitalului, autorul stabilește o barieră inexpugnabilă în fața alterității artificiale (A.I.). Omul rămâne singurul depozitar al rupturii ontologice și al sensului pur, definind contrastul radical dintre brutalitatea sistemului algoritmic și delicatețea anatomiei umane: „Pentru AI, lacrima este o scurgere de date neindexabilă.” Urmând aceeași logică, el deconstruiește pretenția de omnisciență a mașinii sterile. Acumularea de date nu poate substitui complexitatea conștiinței, fapt subliniat printr-o ironie de proporții galileene: „În fața gândurilor mele, AI-ul este un simplu titirez. Și totuși, se-nvârte!”

Desigur, volumul nu rămâne cantonat în registrul clinic al lumii tehnologice. Ultimele secțiuni readuc în prim-plan

necesitatea recuperării unor repere fundamentale: memoria afectivă, spațiul natal și transcendența. Identitatea nu poate fi separată de origini, iar autorul o afirmă cu o rigoare sacră: „Nu este suficient să-mi intri în templul sufletului, fără să te rogi la icoanele părinților mei.”

În acest punct, sufletul este văzut ca o entitate captivă, dar vie, un organism aflat în conflict direct cu un mediu biologic sufocant. Metafora capătă o rară frumusețe suprarrealistă: „Sufletul – un fluture care se chinuie să trăiască în floarea carnivoră care l-a înghițit.” Actul creator nu mai este un joc intelectual fastuos, ci o confruntare directă pe nicovala conștiinței, acolo unde arta devine singurul curent tolerabil între pământ și cer: „Sufletul: nicovala pe care Eu și Dumnezeu din mine batem cuvinte.”

Ajuns la finalul acestui maraton în jurul propriei finitudini, autorul ne lasă o definiție testamentară a rezistenței spiritului. Aripa refuză să fie frântă, iar identitatea este apărută în interiorul ultimului bastion: „Sufletul – aripa care nu se lasă niciodată învinsă.”

Și reluăm, în final de prefață: *Obsesia răinii* confirmă, exemplar, că Ionuț Caragea a atins deplina maturitate a gândirii sale, reușind să revigoreze spectaculos genul aforistic și să-l propulseze într-o direcție complet neexplorată de predecesorii săi clasici. Acolo unde înaintașii se opreau la hotarele moralei tradiționale, iar contemporanii văd doar un gol informatic ori un eșec al cărnii, autorul caută noi formule de exprimare. Hibridizarea erei digitale devine un motiv esențial pentru relansarea căutării Adevărului, încă ascuns în formule renescentiste. El oferă astfel culturii române un text de o densitate și o

originalitate incontestabile, de care avem nevoie în aceste zile când căutăm, cu aviditate, reflecția existențială dublată de o sumă nesfârșită de interogații asupra a ceea ce mai este lumea contemporană.

Constantin DRAM

Partea a II-a – Obsesia răzii

Noi citate și aforisme poetice

I. Geometria Durerii: Omul ca Arhipelag de Cicatrici

Adevărul este o rană prin care Visul ne măsoară alonja.

◦
Gândul își smulge penele pentru a-și căptuși absența cu durere.

◦
Rănilile sunt porți care își înghit singure cheile.

◦
Cât de comode ne sunt vorbele unui înțelept, dar cât de incomod e scaunul pe care el a stat.

◦
Și durerea îți poate da aripi. Îți deposează îngerul inocenței.

◦
Respirația rană la rană salvează mai mult decât viața însăși.

◦
Cuiul lumii nu e de vină pentru rugina din carne.

◦
Suntem rănilile care își vindecă Medicul de singurătate.

◦
Plastilina din mâna copilului: Cicatrice transformată în zâmbet.

◦
În menghina unei dureri, fierul sângelui se transformă în lacrimă.

◦

Cerul este o rană pansată de propriile noastre zboruri.

•
Îmi botez bisturiul în propria rană. Apoi trag clopotul aforismului.

•
Invazia de strălucire, fără rană, este simplă orbire.

•
Cicatricele – fluturi vii în insectarul vieții.

•
Dacă omul n-ar fi rană, ar fi doar oglinda dintre anihilări.

•
Ce este înțeleptul? Un sportiv cu mare experiență la maratonul durerii.

•
Ce sunt trupurile celorlalți? Niște pahare în care încercăm să sfințim propriul sânge.

•
Trezirea, ca execuție; sfârșești ca iluzie pentru a învia ca rană deschisă.

•
Autograful durerii certifică faptul că nu am devenit amintiri.

•
Nimic nu e scris cu fierul roșu pe pielea destinului.

•
Uimirea cade ca ghilotina din cer. Întrebările murmură prin gurile răni.

•
Moartea își ascute coasa cu inimi împietrite de durere.

•
Urletul e borna Golgotei. Sulița – vârful lui.

◦
Rana mea face *zoom* pe fața pistruiată a Lunii.

◦
Ridul – medalie invizibilă pe fruntea eroilor uitați.

◦
Umbra primește primul pumn. Omul rămâne să-și numere sângele.

◦
Viața, o spărtură de zid prin care se strecoară doar oasele.

◦
Sângele – vama unde carnea plătește tribut pentru iluzia nemuririi.

◦
Sunt o rană ce râde-n cuțit.

◦
Am învățat gustul propriului plâns ce s-a strecurat precum șarpele printre buze.

◦
Cerul – pe jumătate pansament, pe jumătate hematom.

◦
Durerea nu caută aur în inima noastră. Ea sapă galerii pentru suflet.

◦
Rana, o masă rotundă la care se hotărăște soarta cuțitului.

◦
Durerea, acest munte pe care îl urci coborând.

◦
Singurul drum care merită sarea pierdută e întoarcerea la propriul ochi.

◦

Paradisul – un tablou al fericirii veșnice agățat de cuiiele răstignirii.

•
Prefer să comunic prin rană. Limba este dricul tăcerii.

•
Abisul, o ureche desfundată doar de lacrimi.

•
O durere pe care-o cunoști este ca un membru al familiei. Cealaltă, ca un medic chirurg, îndrăgostit de lama bisturiului.

•
Suferința sapă galerii inutile. Sufletul e peste tot, dar nu are filon.

•
Durerea nu se urcă cu picioarele, ci cu plămâni care învață să respire aerul rarefiat al absenței.

•
Sunt restul unei corăbii care se transformă în cruce.

•
Rana, miracol practicat pe ascuns.

•
Sunt dresorul rănilor mele: le deschid gura și intru cu totul în ele.

•
Lacrimile împietresc. Le rămânem doar soclu.

•
Dacă lacrimile tale sunt doar parfum, vei deveni propriul tău crematoriu.

•
Moartea are scheletul flexibil, iubind să se insinueze prin răni. Noi creștem pentru a rămâne rigizi.

◦
Unele răni se vindecă greșit. Devin supraoameni.

◦
Rana este hornul care vestește primenirea.

◦
Pergamentul durerilor mele – periostul. Oasele – cei mai fideli cititori.

◦
Destinul – creionul ascuțit înfipt drept în inimă.

◦
Adevărul se multiplică doar prin lacrimi. În rest, se cerne.

◦
Cu grijă, durerea-și alege victima fără să-i pese.

◦
Nici durerea nu mă mai iubește, a obosit de-atâta drum prin spitale, mă urăște.

◦
Caneaua universală numită boală ne stoarce de iluzii.

◦
Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe.

◦
În livada privirii se pârguiesc lacrimi neplânse.

◦
Toate gurile rănilor mele primesc sărutul noapților albe.

◦
Rănille nu le mai număr, îmi port îngerul pe umăr.

◦
O, moarte! Cu fiecare durere, o ucenicie...

◦

Fiecare rană se retrage pe pereții mei interiori, devenind, pentru ochiul lăuntric, un tablou al renașterii.

Durerea – investiția cea mai de preț din buzunarele întâmplărilor zilnice.

Mintea pulsează în claustrofobicul gând al durerii.

Cine se trezește conștient în zorii suferinței, ajunge înțelept în amurgul gândurilor.

Durerile sunt păsări înfometate care ciugulesc din propria noastră existență.

Lacrima mortis: ce doare mai tare ca lipsa durerii?... Doi ochi se bat pentru o lacrimă rămasă neplânsă.

Orice suferință e un cui bătut în pereții noștri interiori. Un cui de care va fi agățat tabloul unei viitoare fericiri.

Uneori, lacrimile intră prin tălpile noastre și urcă precum izvorul prin stâncă, să devină cascadă.

Rana, cuib al absenței chemând spasmodic o mângâiere.

Există dureri care sparg chiar și dinții rănilor. Chiar acum îți vorbesc cu proteza.

Sunt turnul ce-i oferă durerii priveliștea cea mai frumoasă. Dar ea îmi dinamitează subsolul.

◦
Pietrele durerii macină la fel: și ideile geniului, și tărâțele ignorantului. Făina diferă.

◦
Suferința e nervul prin care Absolutul își cutreieră Visul.

◦
Trenul sângelui plânge în toate găurile rănilor.

◦
Strigătul, rana cea mai aproape de moarte, dar și de-nviere.

◦
Durerea mă încercă cu dinții de parcă aș fi o bucată de aur în spatele pielii.

◦
Nu, nu, durerea nu este un câine fără adăpost, ci un stăpân care își caută câinele cel mai credincios.

◦
Suntem orbii care își pipăie propria istorie a neputinței.

◦
Sângele unge roți nevăzute. Inima este doar un martor ce protestează.

◦
Endorfinele, salvagardare în inima Iadului.

◦
Viața – un etern palimpsest. Rescris cu patimă, distorsionat de lacrimă.

◦
Ne creștem rănilile ca pe niște copii abandonți. Devenim siamezi.

◦
Omul – aliaj al blestemului cu miracolul.

◦
Îmi port numele ca pe o rană deschisă. Mi-am cusut doar gura, cu sârmă de rufe.

◦
Sunt un fulger fracturat. Timpul îmi oferă inutilele sale atele.

◦
Până nu ți se deschide toracele, nu poți primi transplantul de adevăr.

◦
Cuiul și nodul sunt uneltele cele mai tragice ale destinului.

◦
Singurii ochi care nu se închid când murim sunt ai rănilor noastre.

◦
Omul – căutare orbită, cu busola înfiptă în stern.

◦
Suntem cârja absurdă a paraliziei.

◦
Sângele este o ancoră mult prea grea pentru inima care doarme în zbor.

◦
Orgoliul este o valiză prea lată pentru miracolul ușii.

◦
Sângele meu e un strigăt în plină tensiune. Inima îl acordează.

◦
Conștiința este un clopotar rătăcit în labirintul arterelor. Se trezește când îi alunecă piciorul în rană.

◦
Omul este obsesia răni.

II. Alchimia Agoniei: Poetul ca sutură între Cer și Pământ

De unde veniți voi, cuvintelor, din ce masonerie a nopții,
din ce magie albă a zăpezilor veșnice?

◦
Arta e strigătul care moare la granița respirației.

◦
Ne scriem opera pe oglinzile apei, sperând că înghețul o va
păstra.

◦
După ce moare un creator, opera lui varsă o lacrimă în plus.

◦
Cuvintele sunt scoicile sângelui. Fac perle când nisipul
pătrunde prin răni.

◦
Poezia este o rană prin care golul încă respiră.

◦
Omul este zbaterea între moartea gândului și viața
cuvântului.

◦
Nașterea e mai greu de plagiat decât moartea. Rămân prea
multe dovezi.

◦
Piatra lui David a dărâmat un munte de carne. Aforismul
poate dărâma un munte de literatură.

◦
Gândul a fost eliberat de cuvânt, dar urmele vechilor lanțuri
caută rima.

◦
Cuvântul – lava răcită a sentimentului care-a vrut să incendieze oceanul.

◦
Sângele și cerneala își fac reciproc contabilitatea.

◦
Poetul – pasărea oarbă cu ciocul încovoiat spre propria inimă.

◦
Inspirația protejează tot ce se află sub tălpile inspiratului.

◦
Metafora este o compresă pe hemoragia divină. Oprește vederea sângelui, dar nu și pierderea vieții.

◦
Cartea nu păstrează freamătul, ci îl mumifică. Cititorul, un arheolog printre sarcofage.

◦
Cuvintele sunt resturile unui naufragiu. Încercăm să construim o plută din ele, sperând că sensul ne va întoarce acasă.

◦
Poetul – un anotimp sufocat de greutatea frunzelor nenăscute.

◦
O carte bună este ghilotina respirației: taie aerul dintre tine și tine.

◦
Nu există metaforă mai frumoasă ca adevărul gol-goluț.

◦
Existăm doar în poemele cioplite de un orb pe o lespede de hârtie.

◦
Biblioteca este osuarul celor mai bune intenții. Atingerea cărții, o floare pe mormânt.

◦
Pentru poet, cuvântul este urma celei mai crude mușcăături.

◦
Cuvintele trăiesc: au suflet, creier, inimă... și amintiri mai vechi decât orice autor.

◦
Tăcerea accentuează profilul unui cuvânt.

◦
Fiecare poezie este o reîncarnare sub o altă limbă de moarte.

◦
Oasele noastre zac în scumiera timpului, dar fumul lor încă mai scrie poeme.

◦
Ard odată cu poezia mea. La fel cum pasărea Phoenix arde odată cu cuibul.

◦
Zgomotul este omida ce se hrănește din frunza tăcerii. Muzica e fâlfâitul de aripi.

◦
Ce este Poezia? La început, o iubire în doi. Apoi, amintirea orfană de jumătatea pierdută. Și-n final, un morman de cuvinte căutând priviri adoptive.

◦
Nemurirea – o morgă conectată la curente literare.

◦
Cuvintele cuceresc noua carne pentru a-și urla vechile dureri.

◦
Călimara nopții e nesfârșită.

◦
Respirațiile – repetițiile pentru ultima scenă în care-ți vei da sufletul.

◦
Poezia – forcepsul ce-și ascunde ghearele sub parfum.

◦
Scriitorul de mare calibru are arma cuvântului. Cititorul de mare calibru măsoară glonțul care i-a perforat tâmpile. Dumnezeu – unicul spectator melancolic al tragicei trinități.

◦
Cuvântul este cadavrul unei atingeri. O altă atingere îl învie.

◦
Poezia adevărată hrănește foamea celor ce nu mai au gură.

◦
Imaginația – prima noastră victorie și cea din urmă armură.

◦
Poetul depune coroane de metafore pe mormintele amintirilor sale.

◦
Pentru mine, toate durerile sunt flori căzute din cer. Iar poezia, un parfum pe care-l creez din petalele lor.

◦
Fiecare cuvânt este scheletul unui gând subnutrit.

◦
Cărțile de poezie sunt cel mai frumos purgatoriu.

◦
Sicriul este o doar o pagină. Absența le umple pe toate.

Aforismul e costumul meu de succes. Sub el, gâlgâie Poezia.

Arheologie artistică. Să scii-jeleşti în carnea Amintirii, până când dai de osul Noului.

Poezia înseamnă să practici stilul fluture în sudoarea Agoniei.

Scrisul – tracțiunea rănilor prin noroiul însângerații.

Tristețea, o salcie care plânge pe malul sângelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa.

Poezia, o floare carnivoră cu parfum de rană vindecată.

Inspirația uită de ce a venit, dar nu uită pentru cine a venit.

Oamenii caută în cărți alinarea durerii care le-a stins glasul și le-a prefăcut inima în cenușă.

Metafora este giulgiul de pe cadavrul amintirii.

Poezia nu învinge moartea, doar o face să se îndoiască de propriul ei rol.

Arta nu lasă rana să se vindece prea devreme.

Și moartea își exersează arcușul. Pe arterele noastre.

Arta înseamnă să te speli pe dinți cu propria cenușă.

•
Poezia este ca plasa unui păianjen. Înțeapă priviri și după ce moare Poetul.

•
Arta transformă rănilile în puncte cardinale. Dar numai Estul indică mântuirea.

•
Ne facem coroane de spini din versuri prea ascuțite.

•
Filosofia, un macaz ruginit. Poezia, un tren sărind peste linii.

•
Niciodată nu avem timp să ne scriem opera de-o viață într-o singură viață. Rămâne întotdeauna o pagină, arma albă cu care ne ucide în tunicul.

•
Destinul – palimpsestul erorilor sacre. Balet pe coaja uscată a răni.

•
Sunt orb și scriu un poem. Îl pipăi și-l văd cum dispare. Orbesc și aștept alt poem.

•
Poezia, rana genunchilor pe care se sprijină cerul.

•
Hârtia este transcendența copacului. Copacul intuiește ceva, încercând scrierea cerului.

•
Arta înseamnă să găsești partea lipsă din harta ruinelor tale.

•
Poetul este lebăda care se hrănește cu durerea din rană.

Fiecare cuvânt este o tragedie în primă audiție.

•
Și între cer și pământ mă doare pierderea fiecărui cuvânt...

•
Ceea ce nu mă ucide mă face mai poet.

•
Cuvintele sunt decorații obținute în războaiele minții.

•
Poezia este toiagul pe care ni l-a dăruit Dumnezeu. Acel toiag ce desparte lacrima-n două.

•
Cuvântul – un cerșetor de cenușă care ar schimba oricând foaia pe o clipă de ardere intensă.

•
Poetul are nevoie « doar » de lacrimi și întuneric.

•
Metafora – plămân transformat într-o branhie.

•
Cel mai mare chin pentru un poet este să moară de propria lui poezie, îneecat în propriul său sânge, asfixiat cu propriul său suflet...

•
Poetul este un Icar cu aripi de cuvinte, care încearcă să evadeze din labirintul gândurilor suferinde.

•
Numai poetul ghilotinat de muzele sale știe cum « să se adune » și să rămână « cu capul pe umeri ».

•
Cuvintele – păsările negre căzute în dizgrația cerului gurii.

Poezia – crucea de pe linia destinului unde s-a săvârșit o iubire de la care au fugit toți martorii.

•
Cu fiecare cuvânt mi se scurge o picătură de viață.

•
Moartea – un poem care își atârnă cuvintele de spânzurătorile sângelui.

•
Nu-ți folosi durerile pentru a-ți testa creativitatea și luciditatea dincolo de ele.

•
Scriu din rana coastei ce-mi lipsește.

•
Am fier în sânge. Inima îmi forjează cuiele unei viitoare răstigniri pe hârtie.

•
Aforismul este dalta care lovește piatra inimii, până când pasărea din interior începe să cânte tăcerea.

•
Suferința fără creație este ca un cer fără stele. Ești hrana propriului tău întuneric.

•
Arta, cel mai frumos copil care se naște din mariajul nedorit al Omului cu Suferința.

•
Poezia este ca pâinea. Poetul folosește lacrimi în loc de apă și sare, amintiri în loc de drojdie.

•
Poetul este rana de sub cicatricele visului.

Strigătul e fiul risipitor al tăcerii. Numai când se întoarce, îi înflorește cuvântul.

•
Iisus n-a topit fierul cuielor, ci l-a îmbrățișat visceral, cu fierul sângelui său.

•
Simt mâna care apasă pe clape de os, căutând sunetul răni.

•
Suntem ecouri înnebunite de propriul NU.

•
Muzica sferelor nu există fără scrâșnetul articulațiilor noastre.

•
Arestăm infinitul în inimi și-l batem până începe să scrie.

•
Uneori, mă simt ca un mormânt din care tot pe mine, mortul, mă scot... pentru a construi scheletul de rezistență al unui poem.

•
Poetul își crește visele hămesite în rănila părăsite.

•
Poetul își cântă durerea cu fluierul picioarelor... cu arcușul sufletului pe corzile inimii.

•
Durerile, aceste bestii pe care poetul le dresează să renunțe la carnea sa dulce și să mănânce cuvinte.

•
Poemele, aceste așchii sărind întotdeauna aproape, atunci când joagărul durerii își înfige dinții în trunchi.

•
Nu sunt reîncarnare, dar sunt un palimpsest.

•
Cel mai profund sentiment este nefericirea... în care numai cei puternici pot găsi perlele creației artistice.

•
Ecoul este cămașa prăpastiei.

•
Poemul este o lebădă de hârtie. Poate supraviețui unei ierni care ucide imperii de fier.

•
Sunt săgeata care trage arcul după ea.

•
Minciuna necesară – cărămidă de fum.

•
Din pana mea se naște pasărea moartă care-și smulge penele vii.

•
Inspirație. Sunt ancora unei corăbii ce își taie singură lanțul.

•
Drumul sângelui meu sfâșie cerul gurii. O pasăre moare în zbor, dezrobind respirația.

•
Poetul e un avion fără pistă. La locul prăbușirii, Poemul.

•
Sunt lutul care vorbește cu lutul pe limba râmelor.

•
Azi cântă pe strunele sângelui, mâine ți se fluieră-n oase.

Mintea noastră e desişul unde Poemul ciripeşte... uneori
prea zgomotos.

◦
La început a fost Cuvântul. O incizie în tăcere, urmată de
infecţia sensului.

◦
Poetul este sutura dintre marginea cerului şi cea a pământului.

◦
Suntem doar geamătul de pe targa adevărului.

◦
La început a fost Trauma; restul e Poezie.

◦
Rana poeziei nu este Gura.

◦
Vindecarea de sub palmele tale uită că a fost vreodată cuvânt.

◦
Miracolul demenţei – Mama a învăţat să citească numerele
abia după ce tata şi-a uitat toate cuvintele.

◦
Suntem copiii orfani ai unor poeme sinucigaşe.

◦
În fiecare carte e un Lazăr, aşteptând Învierea. Dar oamenii
preferă să zidească intrarea, slăvind doar sigiliul.

III. Clepsidra cu Dinți: Amintirea ca Metastază a Clipei

Amintirile – pumnul de pastile pentru cei care suferă de metastaza timpului.

•
Veșnicia, un cui care găurește talpa prezentului.

•
Timpul străpunge tâmpla ca un țurțur. În urma lui rămâne doar aburul amintirii.

•
Ne credem incendii, dar ne stingem sub transpirația clipei.

•
Sunt sunetul cuiului bătut în crucea clipei.

•
Pulsul – zvâcnitura memoriei în tunelul absenței.

•
Sunt doar un ceasornic cu limbile-n cârje măsurând neputința.

•
Prezentul mă vinde trecutului pentru durerea de mâine.

•
Timpul, o ghilotină cu aere de clepsidră.

•
Cu o singură mușcătură, Eva a eliberat timpul din măr. Și timpul a început să devoreze lumea întregă.

Copilăria – singura insulă ce se scufundă pe măsură ce învățăm să înotăm.

Inima – așchia înfiptă în toracele timpului.

Zilele noastre – Urmele jafului nopții.

Oare pot măsura efemerul cu pumnii strânși clepsidră între cer și pământ?

Numai devorând amprentele noastre, Moartea poate proba mănușile eternității.

Bătrânețea – invazia ghiocelor însetați de țesut adipos.

Solitudinea – buncărul unde amintirile se devorează între ele sub lumina rece a umbrei.

Timpul cântă un imn funebru. Noi suntem notele ce se sting.

Adevărata linie de sosire am trecut-o la naștere. Fericirea e doar un burete care ne alină sudoarea.

Prezentul – un ou clocit de o pasăre moartă.

Viitorul e cecul în alb emis cristalinelui de propria noastră pupilă.

Sufletul face respirație gură la gură cu amintirile.

•
Timpul, un intestin cadaveric în care germinează cunoștințe.

•
Sărutul – asfixierea blândă a trecutului.

•
Pentru inimă, pielea este ultimul gard de sârmă ghimpată.

•
Carnea este rugul pe care ardem de bunăvoie. Ardem, și totuși, ne mișcăm.

•
Inima scutură haina trupului de vechile amintiri.

•
Timpul, canibalul propriilor amintiri. Omul se mulțumește cu oasele.

•
Spre izvorul ochilor mi se întoarce privirea. Înoată prin lacrimă, ca un pește contra curentului, pentru a-și depune, adânc în suflet, amintirile.

•
Fiecare secundă e spinul unui trandafir otrăvit.

•
Amintirile – epavele de pe fundul mărilor interioare.

•
Timpul – fierar care bate monedele sângelui. Inimi cu două fețe.

•
Bătrânețea vine cu șerpi ce uită să-și lepede pielea.

•
Lacrima este singura lentilă care ucide microbii trecutului.

•
Amintirile – vampiri ce nu renunță la pielea lor vie.

Sunt clipa care trage cu dinții de nervul clipei.

Aluatul răbdării moare sub greutatea uitării.

Suntem paharele unui vin pe care îl degustă uitarea.

Încercăm să rănim timpul cu lacrimi oarbe.

M-am scuturat ca o haină și-am auzit clinchetul amintirilor.
Clinchetul propriilor mele cătușe.

Amintirile – florile de pe mormântul clipelor neprețuite.

Timpul fuge de poet ca o sepie, lăsându-i doar cerneala cu care să scrie.

Omul nu se poate repune în mișcare fără marșarierul amintirilor.

Straturile de limbaj sunt ca straturile de pe morminte. Doar mortul le știe pe toate.

Dansul frunzelor – agonie între ghilimelele vântului.

Amintirile miros a iarbă cosită.

Clepsidrele sunt lumânări care se țin cu dinții de propriul lor fitil.

Compromisul este proteza cu care ronțăm viitorul.

Amintirile – mâini lăuntrice străpunse de cuiele timpului
într-o răstignire fără martori.

•
În fața zidului te execută oamenii, în spatele lui: amintirea.

•
Devorăm carnea amintirilor pentru a hrăni scheletul operei.

•
Domnule Proust, noi nu mai căutăm timpul pierdut, ci
sângele execuției lui.

•
Nu Timpul, ci Moartea e geniul fusului orar.

•
Rugina este mușcătura sângeroasă a secundeii.

•
Corbii memoriei pângăresc zăpada destinului.

•
Lumea e un circ. Bine că mi-am dresat amintirile.

•
Chipurile oamenilor dispar în uitare, dar nu și senzația că
am fost vii în prezența lor.

•
Memoria e păzită de sfinți sau de cerberi.

•
Secunda este o picătură de acid invizibil.

•
Ne îngropăm copilăria adânc, precum câinele oasele.
Regăsind-o, o molfăim cu gingiile.

•
Amintirile sunt felinarele de pe strada întunecată a trecutului.

Îmbătrânim, însă morții din noi rămân mult mai tineri.

Uneori, timpul se oprește. Dar inerția rănilor noastre îl cheamă ca pe un câine.

Chiar și moarte, amintirile mele refuză cicatrizarea.

Cu plasa sângelui meu, inima prinde doar amintirile oarbe.

Amintirea este o amprentă pe pașaportul iluziei.

Memoria este rana prin care timpul bate la poarta nemuririi.

Zborul, o încercare a vântului de a citi memoria cenușii.

Geologia are răbdare miliarde de ani pentru o îmbrățișare. Noi am inventat secunda pentru a grăbi despărțirea.

După ce dezertează din armata durerii, lacrimile negociază cu mitralierele timpului.

Când mori se deșiră și ultimele două ochiuri de amintiri cusute cu firul vieții.

Cuvântul – amintire îmbălsămată cu lacrimi.

Fulgerul arde trecutul hârtiei, sângele îi consolează prezentul.

Timpul îmi prinde inima în cleștii secundelor.

•
Când plângem, defrișăm amintiri care își înfig rădăcinile în
tăcerea pământului.

•
Durerea trece ca plugul prin carne, răscolind amintirile.

•
Cu dinții lor ascuțiți, amintirile sfâșie carnea prezentului.

•
Salba fericirii – firul durerii și amintirile prețioaselor bucurii.

•
Purtăm ceasuri cu mecanismul la vedere, ca pe o compensație
a densității noastre carnale.

•
Viața este o amintire aflată în ștreangul iluziei.

•
Nu credeam că amintirile își vor înfige în trupul meu colții
de fildeș.

•
Amintirile sunt flori cu petale de foc care mușcă din trupul
poetului.

•
Pentru unii focul înseamnă cenușă, pentru alții – transparența
secundelor.

•
Străbat dimineți urduroase lepădând amintiri carnivore.

•
Poetul jupoaie timpul de amintiri cu bisturiul cuvântului.

•
Amintirile – hainele vechi care se destramă la fiecare
plângere.

◦
Tristețea, cascadă de amintiri în care îmi spăl nesfârșitele răni.

◦
Sunt un cimitir al amintirilor în care e îngropată de vie eterna iubire.

◦
Amintirile umezite de lacrimi se usucă pe sfoara de rufe întinsă între două inimi.

◦
Pielea – o uniformă zdrelită în lupta nesfârșită cu timpul.

◦
Singurii părinți care trăiesc mai mult decât copiii sunt oasele.

◦
Toamna preferă să-i moară frunzele decât să le taie la câini.

◦
Viața – arborele amintirilor în care înfloresc morminte.

◦
Speranța moare ultima. Dar te va privi cum renaști.

◦
Pulsul cenușii zgârie retina nimicului.

◦
Din inimă începe drumul viermelui, din palmă drumul mătăsii.

◦
Timpul – o sfoară prinsă de grinda cerului. O facem nod, pentru a urca, sau ne spânzurăm cu ea?

◦
Amintirile se depun ca nămolul în plămânii înecatului.

•
Viața omului este o floare ruptă din veșnicie și pusă într-un vas plin cu sânge

•
Memoria mea e plină de îngerii carnivori. Migrează spre inimă.

•
Autobiografia lacrimii – O apă fără maluri, dar cu memorie de abis.

•
Timpul, o epilepsie metafizică, ținută sub control de pastilele inimii.

•
Am forat secunda până la măduvă. Am găsit lumina care șchiopăta.

•
Memoria este un curier obosit. Livrează cheile paradisiului după zidirea porților.

•
Timpul – un buzunar găurit prin care veșnicia ne pipăie zâmbetul.

•
Amintirea foșnește ca o piele de șarpe mângâiată de vânt.

•
Din rădăcina timpului înfloresc oglinzile carnivore.

•
Timpul ne coase masca bătrâneții cu firele propriilor noastre regrete.

Suntem toți oamenii din memoria noastră. Doar chipurile-s
împrumutate.

•
Nimic nu ține o veșnicie, nici veșnicia însăși.

IV. Teologia Absenței: Dialogul în Genunchi la Poarta Neantului

Și cărui zeu să mă-nchin dacă nu celui ce cade în fiecare zi
cu obrazii în palme, așteptând apocalipsa gândurilor?

•
Lumea este un imens cub Rubik în mâinile unui bătrân orb.
Doar zgomotele suferințelor noastre îi dictează mișcările.

•
Viața e un calcul – simplu cum sunt Eu, însă $Eu^2 = Dumnezeu$.

•
Dumnezeu – trei puncte de suspensie între Totul și Nimic.

•
Crucea se sculptează cu genunchii.

•
Absențele sunt tiparul lumilor paralele.

•
Când inima tace de frică, bate sufletul. Ca un pumn de
gheață în poarta neantului.

•
Rugăciunea unui copil – un zmeu de hârtie trimis să verifice
dacă mai locuiește CINEVA deasupra norilor.

•
Suntem chirurgii care se operează în fața oglinzilor. Ne
extirpăm scânteia divină.

•
Iuda și-a trădat fântâna. Fântâna numită Iisus.

◦
Absența e cel mai fin stetoscop.

◦
Înțelepciunea este singura cruce care nu se poartă la vedere.
Stă înfipță în inimă, ca o așchie a absolutului.

◦
Am atins un nou nivel de suprasaturație fonică. Și totuși, tac.

◦
În casele triste, mobila prinde rădăcini.

◦
În fața prafului, orice os este o icoană.

◦
Niciun cuțit nu poate tulbura rugăciunile pâinii.

◦
Gândurile sunt ca apostolii. Unul va reuși mereu să trădeze.

◦
În fiecare trup e un Iuda care ne vinde plăcerii. Dar și un arbore de care îl putem spânzura.

◦
Între palmele lui Dumnezeu – universul ușor ca o lacrimă.
Între palmele omului – o lacrimă grea cât tot universul.

◦
Omul și Dumnezeu, doi creatori care se recunosc în aceeași rană: Singurătatea.

◦
Respirația stă la pânda revelației. Propria sa ghilotină.

◦
Absența este un îngheț administrativ. Doar pe rugul obrajilor, zâmbetul se mai jertfește ca o ultimă erezie.

◦

Dumnezeu ne întinde mâna din adâncul rănilor noastre. Dar noi, trăim cu obsesia cerului.

•
Iadul este oglinda ce-și varsă furia pe chipul lui Dumnezeu.

•
Omul a topit cheia Raiului, să aibă toate buzunarele pline cu mărunțiș.

•
Ar trebui ca toți oamenii să fie icoane. Să atârne pe pereții unei biserici nevăzute de ochii lui Dumnezeu.

•
Raiul se câștigă cu pumnii strânși, fără să lovești. Numai fătului i se iartă primele lovituri.

•
Dacă mi se poticnește gândul în drum spre Dumnezeu, cer ajutorul muzicii.

•
Nu sângele e drumul cel mai scurt spre muntele sfânt al inimii, ci tăcerea din care se nasc bătăile ei.

•
Când muncești la propria mântuire, sudoarea frunții e propriul tău mir.

•
Să fi propriul călău, propria victimă și propriul judecător. Iată premisele Revelației.

•
Iadul e suprema gălăgie. Mă bucur că Pământul încă mai are locuri tăcute...

•
Crucea, singura filă împietrită din cartea vieții.

◦
Munții sunt cele mai înalte rugăciuni ale pământului. Dar
gropile sunt mult mai adânci.

◦
Sângele face mătăanii la pragul omătului.

◦
Pustiul din noi e mai rău decât Iadul. Și totuși, Învierea
survine fără să treacă eoni.

◦
Pentru cine respiră în vidul propriei nimicnicii, cerul devine
mai mult decât respirație.

◦
Întoarce-ți abisul pe dos și stelele vor cădea pentru tine.

◦
Ecoul e decojirea strigătului.

◦
Tăcerea este parfumul irespirabil al divinității.

◦
Un mal uscat e o palmă întinsă spre cerul ce-a uitat să mai
plângă.

◦
Suntem gloanțele care caută căldura exploziei primordiale.

◦
Patinez pe pleoapa închisă a lui Dumnezeu. Orice deschidere,
un salt mortal.

◦
Dumnezeu tace. Rana și cuvântul se luptă pentru întâietate.

◦
Iadul este suprema decantație. Doar Orfeu a îndrăznit să o
tulbure.

◦

Din dorința de a fi mai aproape de cer, oamenii s-au ales cu iadul portabil.

•
Îmi îndrept poemul către cer. Eu nu pot încă să urc, dar Tu, Doamne, poți oricând să cobori...

•
Întunericul e viu. Ca un plămân care expectorează lumina.

•
Neantul e o fereastră atât de curată încât ne sperie lipsa prafului de pe ea.

•
Inima își dezamorsează iubirea în epicentrul tăcerii divine. Oamenilor le rămâne doar ecoul.

•
Suntem icoane de fum în catedrale de sânge.

•
Ce e crucea? O carte împietrită de absența sufletului. Îi putem citi doar titlul.

•
Oricare dintre minunile lumii ar trebui să pălească în fața crucii muritorului de rând.

•
Nu Dumnezeu este de vină că nu ne primește scrisorile. Ci îngerii care știu ce se află în spatele cuvintelor noastre.

•
Lacrima întoarsă din drum e scalpel pe cordul deschis al abisului.

•
Tu nu mă vezi, dar eu te văd prin toate ferestrele rănilor pe care doar Dumnezeu le cunoaște.

◦
Inima, acest sculptor neobosit care cioplește în piatra adusă de greutatea vieții, desăvârșindu-și crucea.

◦
Dumnezeu locuiește la ultimul etaj, într-un cer fără scări.

◦
Toate drumurile duc la răstignirea pe cruce.

◦
Eu sunt crucea mormântului meu.

◦
Suntem cruci vii între cer și pământ.

◦
Moartea ne-arată o singură cale: spre cruce se merge-n picioarele goale.

◦
Singuri ne ridicăm durerile treaptă cu treaptă, atât de sus, și de ce?

◦
Singurul adevăr care mi se permite: stângăcia inimii și dreptatea crucii.

◦
Doar răstignirea face posibilă existența concomitentă în cele patru dimensiuni ale crucii?

◦
Tot ce-i adânc până-n suflet este resimțit și de Dumnezeu: durerea, dragostea, chiar și abisul din noi.

◦
Orice durere e dovada că Dumnezeu ne strânge tare atunci când alunecăm în prăpastie.

◦

Când eram mic voiam să mă fac Dumnezeu, dar nu realizam cât de greu este să iubești și să fii întotdeauna singur.

Gândurile sunt epistole către abisul care s-a prăbușit din eternitate în noi.

Cele mai rezistente aripi către Dumnezeu sunt genunchii.

Când Dumnezeu a făcut lumea, cu un ochi plângea, iar cu celălalt râdea. Plângea știind cât vom suferi, râdea știind că îi vom ține totuși de urât.

Când Dumnezeu cântă la harfa suferinței noastre, corzile ei vibrează în interiorul Ființei.

Un singur arhitect poate transforma unghiul ascuțit al suferinței în cercul perfect al rugăciunii.

Suferința este vama la care te predai pentru a te regăsi.

Scrisul, o formă subtilă de negociere între Divin și Eul aflat pe marginea prăpastiei.

Scările omenirii fac Vidul să cadă în genunchi.

Ne suntem lăcașuri de cult, ne suntem și demolatori.

Orbul simte revelația ca pe o arsură venită de sus. Ceilalți stau la umbră și se frig între ei.

Somnul face să curgă laptele din pieptul sârmei ghimpate.

◦
Poezia – un măr dulce rămas în pomul înghețat al timpului,
pe care însuși Dumnezeu te ispitește să-l muști.

◦
Până la destinație, mesajul din sticlă este vânat de otrava de
la capătul dopului.

◦
Și Iuda a fost trădat. De cursul valutar.

◦
Sufletul – cusătura invizibilă dintre cer și pământ. Moartea
începe când vizibilul roade invizibilul.

◦
Doar gropile rămân fidele, chemându-ne tăcut.

◦
Luna – craniul unui mormânt plutitor.

◦
Deshumarea – balul oaselor, premieră în lumina morții.

◦
Poezia îi cade poetului în palmă ca o floare ruptă din cer.

◦
Iarba nu aplaudă victoriile; îngenunchează la ecoul pașilor
finali.

◦
Suntem chibrituri care se roagă pentru foc, uitând că singura
recompensă este propria noastră cenușă.

◦
Fiul a descins din Treime. Mama a învățat veșnicia să
meargă.

◦

Există ziduri care caută prăbușirea, de dragul unei posibile ferestre.

Genunchii sunt rădăcinile disperării. Prin ei, căderea învață să stea dreaptă.

Suntem chei ruginite la porțile fără uși ale cerului.

Plouă. Cerul ne propune și el un schimb de fluide, pentru a simți cum e omul.

Creatorul ne-a lucrat cu propria respirație; noi ne lucrăm doar cu aere.

Suntem seifuri care își apără cu disperare nimicul. Doar rugina cheilor celorlalți ne face să părem valoroși.

Zeii locuiesc mai întâi în Ruine. Cine îmi rezervă și mie un loc?

Construim morminte suspendate. Arce moarte pentru viitorul potop.

Nihilismul meu – un câmp de spini în care înfloresc fulgerele mântuirii.

Terapie sacră. Îmi spun rugăciunile în propriile mele saline.

Dumnezeu a rupt o bucățică de cer: putere pentru înger, batistă pentru om.

◦
Suntem câinii care lătră la icoane fără mâini.

◦
Iisus a schimbat apa în vin. Gura lumii a rămas neclintită.

◦
Inima visează la inima universului ca la un depozit al tuturor
bătăilor sale. O morgă transformată în discotecă.

◦
Omenirea este o pagină ruptă de Dumnezeu din cartea
visurilor sale. O pagină pe care și-a vărsat cafeaua cu stele.

V. Luciditatea Umbrei: Metafizica Absenței și a Supraviețuirii

Adevărul așteaptă precum o umbră despre care evităm să vorbim. O umbră care continuă să ne șoptească rugăciunile.

•
Umbră trăiește jumătate din viață în afara omului, iar cealaltă jumătate în interiorul lui, respirând vise.

•
Umbră, un alt eu care mă învață alfabetul tăcerii.

•
Omul este lupa prin care nimicul capătă importanță.

•
Lumina îți arată cuțitul, întunericul te înjunghie fără cuțit.

•
Ce e mai rău decât propria umbră? Amprenta unei guri care nu mai apucă să spună nimic.

•
Cenușa nu strigă după focul pierdut, ci după aripa lipsă.

•
Umbrele fac ultima mutare pe tabla mormintelor.

•
Suntem șahul etern jucat de mâinile oarbe.

•
Dacă umbrei îi lăsăm toată carnea, să salvăm măcar o scânteie.

Apusul este singurul care ne înțelege hemoragia de vise. Și el sângerează zilnic, fără să ceară milă.

◦
Din oul tăcerii iese doar umbra păsării.

◦
Frunzele se joacă cu lumina, rădăcinile complotază cu întunericul pentru a dărâma ziduri.

◦
Umbra – mulajul morții după chipul nostru.

◦
Evoluăm. Am transformat nimicul în proprietate privată și facem bani din chirie.

◦
Orice umbră visează să se cațăre, ca o iederă, pe zidul de carne.

◦
Omul n-a fost niciodată stăpânul umbrei. Tocmai de aceea, umbra lui n-a lătrat.

◦
Umbrele sunt hainele morții. Noi suntem doar cuire.

◦
Carnea se rostogolește ca un zar prin văile umbrei.

◦
Cu viețile noastre, moartea își repotcovește umbrele.

◦
Cuvintele au umbre, oamenii sunt umbrele lor.

◦
Umbra e hoțul care nu lasă amprente. De aceea rămâne la vedere.

◦

Umbrele – magie neagră pedepsind ceasurile noastre biologice.

Ticul meu e prezentul verbului a tăcea la persoana I.

Umbra – mim fără măruntaie.

Să nu te preocupe prea mult frumusețea. Omul este doar cocoașa umbrei.

Amintirile se hrănesc cu resturi de umbre. Umbrele se hrănesc cu resturi de amintiri.

Umbra e visul care refuză să moară.

Umbra, floarea putrezită a trupului.

Cu năvodul umbrei trag visele morților.

Omul fără credință este o caricatură a umbrei.

Abisul din noi e primul hoț al identității. Umbra e mânășă de care se leapădă.

Umbra femeii e marea în care se scufundă cele mai multe corăbii.

Înainte de zbor, suntem umbre. Înainte de umbre, suntem amintiri.

Umbră este cea dintâi cruce răsărită din pământ.

Pământul – o scurtătură spre cer în care ni se agață umbra.

Întunericul – dioptria prin care se apropie Vidul.

Inima mea este umbra unui fluture rătăcit printre stele.

Nebunia – rana profundă a lucidității, ajunsă la lipsa de coagulare a gândurilor.

Umbră – agent anestezic pentru cea mai brutală chirurgie a razei.

Ne furăm unii altora întunericul, în timp ce umbrele ne fură lumina.

Ura este doar o felie din Umbră. Una pe care ne întindem tot sângele.

Când plângem, primele corăbii în care ne suim sunt umbrele.

Ne culegem umbrele bob cu bob ca pe strugurii copti și ne-mbătăm cu vinul zădărniceii.

Ne-am tăiat sforile și am ajuns doar umbrele unor păpuși.

Umbră este urmașul cordonului ombilical.

Într-o țară de cârțițe, vulturul își vânează propria umbră.

◦
Umbră, câine turbat care rupe lanțul sângelui, pentru a se
întoarce la adevăratul stăpân.

◦
Rana e câinele care te urmează pretutindeni. Umbră doar dă
din coadă la poarta viselor.

◦
Umbrele sunt dinții întunericului. Noi mimăm mușcătura.

◦
Sunt ceasul stricat de la umbră mâinii stângi.

◦
Umbrele ne măsoară zilnic dimensiunea sicriului.

◦
Să nu lăsăm umbră să înaripeze regretele. Le transformă în
demoni.

◦
Până și umbră are nevoie de pași să respire o bătaie de inimă.

◦
Umbră este soldatul mut al întunericului care face planton
lângă templul singurătății.

◦
Lacrimile – bagaje pline cu amintiri pe care sufletul le
aruncă în brațele umbrei.

◦
Umbră – matrița în care universul toarnă, zilnic, un pic de
lumină pentru a ne desprinde de sol.

◦
Ne stingem încet, ca lumânările politicoase. Suntem fitiluri
amuțite de întuneric.

Omul este fântâna. Umbra – o găleată căzută pe lângă.

◦
Mă operez. Lumina îmi face incizia, umbra îmi plantează
sensul.

◦
Inversul claustrofobiei. Fereastra – o plagă prin care
evadează realul.

◦
Pe altarul umbrei te vindeci numai dacă ești pironit de raza
de soare.

◦
Există ecouri care coboară mai adânc decât strigătul.
Fecundează abisul.

◦
Umbra ascultă. Cu o ureche – pământul, cu cealaltă – inima.

◦
Oglinzile își acoperă chipul cu năframa pânzelor de păianjen.
Nu li se mai vede veninul.

◦
Am revenit din abis ca o corabie dintr-un vechi naufragiu.
Am nimerit într-un carnagiu oceanic.

◦
Uneori simt veșnicia. Ca pe o relaxare senilă.

◦
Absența este suma tuturor umbrelor viitoare.

VI. Ontologia deșertului: Natura ca arhivă a rănilor umane

Omul – rana vie a pământului.

•
Suntem corăbii de sare naufragiate între dunele cărnii.

•
Pământul – o coajă de ou în care vor ciocăni toate păsările moarte.

•
Cele mai adânci brazde nu le sapă timpul, ci hemoragia clipelor.

•
Cenușa – singura aripă care știe să zboare prin foc.

•
Roua – veșnicie în scutecul ierbii.

•
O frunză lipită de fereastră: o palmă care nu și-a dăruit mângâierea.

•
Negrul n-a convins Curcubeul. S-a aciuat în pupilele noastre.

•
Crucile nu sunt decât niște pansamente pe fața pământului.

•
Autocunoașterea – sărutul îndelung cu propria hidoșenie, până când respirația ei miroase a smirnă.

Omul este piatra plângătoare de pe malul luminii: materia care cere sens strălucirii.

◦
Sângele, râmă oarbă ce afânează brazda cărnii.

◦
Înainte de lupta cu țărâna, sângele își trimite avangarda – o lacrimă.

◦
Roua este compasiunea ierbii pentru plânsul înghețat al munților.

◦
Omul – metastaza noroiului ce începe să-și pună întrebări despre cer.

◦
Ploaia ne demonstrează un lucru: Tristețea e cel mai fertil sentiment. Și totuși, oamenii poartă umbrele.

◦
Pământul primește toate revenirile; umbrele ni se agață de glezne.

◦
Cobor într-o fântână secată. Piatra încă mai poartă amintirile apei.

◦
Viața – stratul subțire de pământ sub care morții se pot întinde cât vor.

◦
Suntem doar un pumn de pământ cu care viața și moartea se lovesc reciproc.

◦

Privirea rodește doar atunci când acceptă să se înece în propriul ei izvor.

Zidurile năpârlesc precum șerpii. Au însă auzul mai bun.

Oglinzile sunt ca solzii reptilelor. Absorb lumina, fără să-și rănească sângele rece.

Retina, un tablou care se zgârie singur din pricina lumii.

Prometeu n-a furat și cenușa. Zeii mai meritau o renaștere.

Sângele, o muzică ce slujește doar toaca.

Adevărul aparține doar oaselor. Oaselor, oaselor, frigului oaselor....

Nu-ți trezi păsările din tine. Te vor lăsa fără anotimpuri și inima ta va rămâne doar un cuib părăsit.

Frunzele cad – batiste de unică folosință pentru plânsul din adâncul pământului.

În cuibul depresiei nu depune ouă nici cucul.

Viața este o echilibristică pe firele nervilor, unde singura plasă de siguranță este abisul.

Oamenii sunt născuți din aceeași țărână, praful aruncat în ochii existenței.

◦
Muzica lumii este rezultatul unei coliziuni între tăcerea apei și disperarea înecatului.

◦
Cerul sărută prin noi, dar pământul își revendică meritul.

◦
Dacă simți că rana ta refuză să se vindece, numește-o fereastră, deschide-o larg și privește peisajul din jur.

◦
Dacă pietrele ne-ar privi, lacrimile noastre ar împietri.

◦
În fiecare palmă de pământ este adormită o mângâiere.

◦
Deșertăciune – Timpul ne calcă în picioare cu eleganța unei cămile.

◦
Roua măsoară efortul pământului de ne susține rătăcirea.

◦
Sunt copacul ce nu se teme de furia râului. Frunzele vor ajunge mai departe decât vântul.

◦
Caut subvenții pentru agricultura de clasă: Pământ alb, semințe transparente.

◦
Lupul nu arată cu gheara spre Lună. Îi înspăimântă auzul.

◦
Inima își face munca silnică în ocnele de sare ale durerilor mele lăuntrice.

◦
Râul poartă și lacrima pietrei.

•
Uitarea e cea dintâi amprentă a lutului.

•
Rănila plâng, sângele lor e cerul în care apune soarele interior.

•
Ceața este placenta unui vis sucombat în vintrele nopții.

•
Oasele nu mint. Sunt jurnalul de bord al unei nave ce se scufundă încet în propria-i carne.

•
Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup.

•
De ce clepsidrele sunt goale și deșerturile pline?

•
Suntem rădăcini însetate strigând prin gura tuturor frunzelor.

•
Doar pietrele grele din mine lăcrimează sub loviturile de ciocan ale inimii.

•
Cu cât sunt mai multe potopuri în Om, cu atât sunt mai multe arce scufundate.

•
Pământul e cutia poștală a lacrimii. Una din care se evaporă orice cuvânt.

•
Praful oaselor – fardul morții.

•
Rădăcina prea puternică atrage moartea, care sapă tot peisajul.

◦
Omul nu este decât un pumn de pământ care strigă după
mâna care l-a aruncat.

◦
Rana mea, o grădină plină de amintiri înflorite lângă cascada
lacrimilor interioare.

◦
Oamenii – paginile necitite care ajung în biblioteca
pământului, fiind devorate de viermii atotștiutori.

◦
Destinul – un fluture orb în măruntaiele lumii.

◦
Orice fulg de zăpadă e un brici. Căldura îl înduioșează.

◦
Sunt o floare de gheață pe geamul propriului crematoriu.
Uneori, mă preling.

◦
De ce au frunzele forma unor inimi? Pentru că rădăcinile
simt ce le lipsește adormiților.

◦
Să ne înălțăm până când tălpile noastre vor învăța să citească
durerea pământului ca pe un Braille al luminii.

◦
Acolo unde dalta lovește, cerul strigă prin gura pământului.

◦
Din coasta lui Adam s-a născut Eva; din a noastră, colivia.

◦
Sunt răni prin care pământul invocă scormonirea, nu
foșnetul mângâierii.

◦

Strigătul meu va avea ecou într-o altă lume, de care mă
desparte doar o viață închinată pământului.

Pietrele plâng de mila noastră. Ne purtăm ca niște bolovani.

Apusul, o rană care nu poate fi umplută de nori.

Trăim vremuri grele, spuse piatra. Te cred, spuse sufletul de
sub piatră.

De ești călcat în picioare, fii discret ca strigătul ierbii.

Suntem catacombe sculptate în sarea durerilor vechi.

Rănilile noastre sunt mai vechi decât memoria noastră.

Privim cu invidie zborul. Dar râmele ne învață că salvarea
cea mai aproape de noi e noroiul.

Sângele este cerneala cu care Soarta ne semnează eliberarea.

Să plângi în deșert și să descoperi că nisipul este mai
empatic decât oaza.

Oamenii au reușit să înverzească deșerturi, dar în fața
deșertăciunii pălesc.

Ce doare mai tare decât lipsa durerii? Seceta privirii.

Fericirea – o insulă de sare în oceanul tristeții. Cu cât o găsești mai des, cu atât ți-e mai sete.

◦
Dumnezeu este Arhitectul care a desenat prima fereastră în vid.

◦
Eșecul: o monedă de carne aruncată într-o fântână fără ecou.

◦
Nostalgia – un sărut fosilizat în chihlimbarul absenței.

◦
Creierul filosofează. Oasele tac, cunoscând destinația.

◦
La marea judecată amuțești. Poemul e vocea de rezervă.

◦
Prăbușirea petalelor doare mai tare decât spargerea oglinzilor.

◦
Sângele își scrie testamentul unei flori. Floarea trage cu dinții de ultima picătură.

◦
Progresăm. Zidim amnezii în beton.

◦
Thanatos și Prometeu au împărțit lumea prin ochii aceluiași lanț.

◦
Cea mai sinceră Arheologie se face până la propriul os.

◦
Tăcerea are gustul pământului. Un gust pe care nu-l discută nici morții.

◦
Aburul nostru înmoaie dicția de gheață a morții.

VII. Lumina de rezistență: Pulsul ferestrelor

Noaptea e un mormânt în care stelele au fost îngropate de vii.

Pentru transfuziile de lumină avem doar ochii și venele durerii.

Pulsul mă dă de gol chiar și-n fața celei mai îndepărtate dintre stele.

Visceralitatea nu are dileme: își ține singură bisturiul pentru a-și scoate din măruntaie lumina.

Omul – fluturele rămas în coconul viselor nesfârșite, un înger care se naște captiv ca o lumină pe coridorul umbrelor.

Orice stea este diapazonul unui scâncet.

Sunt vârful glonțului de lumină ce împușcă pământul.

Cu jarul stelelor se hrănesc doar cei care pot merge desculți pe jarul vieții.

Curcubeul – brâul lui Dumnezeu ce strânge suflete între lumină și întuneric.

Sângele e un lup care urlă la lunile din oglindă.

◦
Inima, fruct pârguit de soarele interior. Cade numai în palma lui Dumnezeu.

◦
Suntem oase în cutii de chibrituri. Așteptăm o scânteie, dar primim întunericul.

◦
Omul – stalagmita ce crește din picurul stelelor.

◦
Amintirile sunt ca lumina unor licurici în noaptea viselor destrămate de zgomotul surd al cărnii.

◦
Până nu zidești umbra în zidul bisericii ce se năruie-n tine, nu va trece lumina prin ferestre.

◦
Lumina nu este un baston pentru orbi, ci sângerarea prin care ne vedem unii pe alții.

◦
Sunt o umbră cu cravată de lumină. În Oglinda semenilor, îmi verific Nodul.

◦
Mormintele iubirilor pe care le păstrăm în suflet nu au nevoie de cruci, ci de catedrale de lumină.

◦
Luna, o celulă care fagocitează răul lumii.

◦
Uneori îmi trec prin cap gânduri furioase ca niște armate de fulgere. Poate că Dumnezeu încearcă să comunice cu mine, iar eu, ca un insomniac, număr secundele dintre lumina pe care n-o ating și glasul pe care nu-l înțeleg.

•
Nu poți înmormânta o cometă. O descompune doar Soarele.

•
Poetul este umbra care se înalță pe vârfuri, pentru a păși cu fruntea visului în lumină.

•
Lumânarea îmi rămâne cel mai fidel dintre cititori.

•
Sunt doar o scânteie care sculptează în întuneric, pentru a scoate la iveală cuvântul.

•
Iarna, fluture alb cu aripile deschise peste lume.

•
Sufletul – orga de lumini a trupului.

•
Delicatețea fântânii constă în oglindirea cerului, brutalitatea ei în înghițirea fiecărei stele care îndrăznește să se apropie.

•
Revelația, o daltă ce ne sparge oasele pentru a extrage măduva luminii.

•
Viața – un drum de la sărutul luminii până la inima pământului.

•
Omul este o scânteie prinsă între două umbre: umbra celui ce este și umbra celui care-a fost cândva.

•
Cunoașterea absolută înseamnă cenușă. Cenușa unui copac lovit de fulger.

Filozofia chibritului: Viața unui băț de chibrit constă în arderea lui, când își dă flacăra unei țigări cu sufletul risipit în ceruri.

◦
Luna e cutia poștală în care pun scrisoarea către Dumnezeu. Steaua căzătoare confirmă primirea.

◦
Poezia, acest întuneric domesticit de lumina ochiului interior, această inimă care se zbate ca un fluture în pânda de păianjen a timpului.

◦
Cuvintele mele sunt crengi din arborele vieții, crengi carbonizate de fulgerul inspirației.

◦
Invazia de strălucire, fără rană, este simplă orbire.

◦
Steaua căzătoare e mai plină de viață decât steaua agățată de cer.

◦
Nemurirea înseamnă să-ți zidești umbra în propria ta lumină.

VIII. Erosul Ghilotinat: Oaza de Singurătate dintre Două Inimi

Orice despărțire este o bătălie pierdută pe frontul nevăzut al destinului.

◦
Oamenii – zeii captivi în lagărul perpetuării.

◦
Iubirea – situația fără ieșire din coma profundă numită viață.

◦
Te pierd printre ecouri rupte de cadență, diforme gânduri exorcizând tăcerea.

◦
Sărutul – o sutură care ne vindecă doar dorința.

◦
Sunt două cimitire între care omul își plânge singurătatea: cel din privire și cel din inimă.

◦
Iubirea – o legiune de fluturi ce-și caută rugul într-un singur sărut.

◦
Singurătatea este solul cel mai fertil al delirului. Singurătatea în doi îl otrăvește.

◦
Iubirea grefează trecutul unei ființe pe nerăbdarea alteia. Un transplant adesea respins.

Sunt cameleonul vrăjit de culoarea șuvițelor tale. Tu faci ca moartea să pară o simplă insectă.

◦
Cearceaful – singura pagină pe care dogma se scrie visând, iar mântuirea se obține prin atingere.

◦
Paradoxul claustrofobiei. Suntem mari iubiri ce se chinuie să încapă în creiere mult prea strâmte.

◦
Acolo unde carnea devine altar, păcatul se spală cu mirul atingerii.

◦
Iubirea – o monedă aruncată într-un sânge străin. Dar nu cade niciodată pe fața visată.

◦
Sătul de gustul propriei cozi, cercul perfect s-a transformat în ispită.

◦
Dragostea este un glonț cu parfum de flori nemuritoare.

◦
Iubirea e o rană curată. Speranța o infectează.

◦
Când dragostea se spânzură de o pleoapă, tot ce rămâne din ea e lacrima pe care o înghite pământul.

◦
Singurătatea are piele de noapte și suflet de geam aburit.

◦
Iubirea se plagiază, durerile nu.

◦

Moartea îmi imită dragostea cu un frison, pleoapele îmi imită viața cu o clipire.

•
Dragostea – epuizarea cărnii prin lăcomia tandră a sufletului.

•
Adam și-a pierdut coasta ca noi să fim contorsioniști.

•
Din iubire rămâne doar un sărut înghețat pe fereastra trecutului.

•
Singurătatea lenevește ca un șarpe la focul inimii, cu burta plină de amintiri.

•
După zeci de secole și sute de războaie, oamenii încearcă să perfecționeze o armă mai rece, mai dureroasă și mai silențioasă decât cea care l-a răpus pe Hristos: indiferența.

•
Nu carnea e cel mai prețios veșmânt la care sufletul renunță pentru a iubi, ci singurătatea.

•
O lacrimă căzută în palmă, o ultimă încercare de a repune un tren deraiat pe o linie.

•
Ura are ferestrele zidite: nimeni nu intră, dar nici întunericul nu mai iese.

•
Sângele, vioară așteptând arcușul iubirii.

•
Singurătatea – mama vitregă care ne leagă doar umbra și amintirile în balansoar.

◦
Oare câte bătaii de inimă pot umple nimicul, tăcerea și tot universul?

◦
Uneori dragostea te lovește ca un bumerang în moalele capului.

◦
Singurătatea domesticește umbra, dragostea o sălbăticește.

◦
Lacrima, o dragoste umilită de ironia absurdului.

◦
Între cerurile inimilor noastre, infernul singurăității.

◦
Cu toții ridicăm steagul alb în fața dragostei. Iar dragostea îl face cearceaf.

◦
Suntem toți praf în ochii iubirii covârșitoare numite demență.

◦
Singurătatea se măsoară în grame de aur. Poleiește cuvântul.

◦
Dragostea, un cearceaf peste urlete de durere.

◦
Adesea, adevărul vieții e ascuns în lacrima omului singur.

◦
Cele mai mari iubiri sfâșie fără trup, doar cu vâpăi invizibile.

◦
Ce a fost cândva dragoste, rămâne o pată de igrasie pe peretele minții.

◦
Te iubeam ca un vis închis pe dinăuntru, fără chei.

•
Pe actele mele contabile, încercuiesc cifre. Le vindec
singurătatea.

•
Deznădejdea e cel mai fidel telescop. Lacrima – o lentilă
în plus.

•
Iubirea, o schijă ce-mi rănește soldatul din piept.

•
Nimicnicia – locul unde speranțele își strâng aripile la piept.

•
Posibilul este singurul nostru zeu care moare în brațele
imposibilei iubiri.

•
Dorul e metastaza absenței. Plânsul e chimioterapia.

•
Lumina mea vine dintr-o arsură de gradul trei a iubirii.

•
Dragostea, o anestezie totală pentru marea amputare a eului.

•
Ne ard tălpile după alții, dar numai cenușa le respiră
plămânii.

•
Sunt naufragiul care face două insule să comunice.

•
Doar statuia singurătății se ridică din ceara lumânărilor
topite.

•
Ținem regim de sentimente. Încercăm să facem golul din
noi mai greu decât trupul.

◦
Sângele nu mai are puterea să păteze indiferența. Rămâne apă chioară în fântâni părăsite.

◦
Ne lipsește focul interior. Ne servim inima crudă.

◦
A iubi înseamnă a străpunge cu floarea armura viitorului.

◦
Iubirea oarbă îți arde filamentul. Devii o lumină surpată în sine.

◦
Vă aud bine strigătul, dar șoptele de pe celălalt mal vor fi întotdeauna mai clare.

◦
Suntem electrici, dar rămânem paraleli.

◦
Dragostea – ghilotina cu aripi.

◦
Stelele – cioburile unei singurătăți insuportabile.

◦
Dacă oamenii s-ar fi născut cu aripi, ar fi devenit păsări de pradă. În niciun caz îngeri.

◦
Jungherul acela sălbatic numit dragoste, odată intrat în inimă, nu mai iese decât cu mașina de găurit visuri.

◦
Trăim vremuri în care ceasul biologic merge perfect, dar busola inimii e mereu dereglată de creier.

◦
Dragostea persistă în tăcere, transmite reverberații de durere.

◦
Ecoul ultimului cuvânt e dur, mai dur decât cuvântul în sine.

◦
Iubirile noastre nu sunt decât niște oaze de singurătate-n
vacarmul durerii.

◦
Ajungi să iubești și exilul acesta nelumesc, rana prin care
curge neputința de a fi fericit întru totul...

◦
Suntem studiul continuu al disecției pe propriul creier, sub
protecția unei iubiri iluzorii.

◦
Sângele, tren trist cu o singură gară, visează mușcătura
sărutului.

◦
Lacrima singurătății spală trupul neînsuflețit al iubirii
preschimbate în umbră.

◦
Inima, o batistă pentru plânsul ce nu se vede.

◦
Pe vârful inimii împietrite de ură, doar moartea își depune
ouăle.

◦
O, tu, inimă, pe jumătate ești viață sugrumată de funia
sângelui, pe jumătate piatra mormântului săpat de la
naștere-n mine.

◦
Inima e un zmeu încurcat în sforile sângelui.

Ploaie de toamnă – un cer pensionat în palmele uscate ale copacului.

◦
În apa lină a viselor – o inimă împietrită ce așteaptă să fie aruncată departe.

◦
Civilizația s-a născut din nevoia de a ne farda reciproc neputința.

◦
Sclipim. Ne ascundem negrul de sub unghii.

◦
Ne împrumutăm atât de des carnea, dar paginile ei rămân mereu necitite.

◦
Durerea lui Adam s-a blocat între două coaste. Operația i-a adus doar o durere mai singură.

◦
Unele iubiri practică autocombustia preventivă. Apoi toarnă cenușa în capul celorlalți.

◦
Fericirea locuiește la colțul buzelor, pedepsită pentru veșnicie.

◦
Iubim când două aripi străine învață să bată în același trup de cenușă.

◦
Poezia este un cortegiu de metafore peste vechile manuscrise ale singurătății.

◦
Compașiunea – o batistă de abur aruncată peste nudul clipei.

•
Privirea e singura punte pe care lumina se stinge înainte să
ajungă la mal.

•
Învierea începe atunci când lumina altei priviri ne citește
tăcerea.

•
Descopeream femeia și, pe măsură ce înaintam, mă rătăceam
în sălbăticia ei.

IX. Autopsia Visului: Măinile de fum care pipăie nemurirea

Visăm cu deșteptătorul la tâmplă.

◦

Întunericul lovește cu copita în temelia viselor.

◦

Cărăm zilnic saci cu vise doar pentru a primi la final o gură de țărână.

◦

Statuile noastre de gheață supraviețuiesc doar când moartea le veghează.

◦

Ce este visul? Un film al nemuririi dezvoltat de suflet în camera obscură a minții.

◦

Dorm într-o livadă și sunt pământul visându-se iarbă, iarba visându-se floare, floarea visându-se măr.

◦

Nu suntem decât niște simpli cobai. Iar moartea, o pisică neagră ascunsă după perdelele viselor.

◦

Visul sângelui e să devină un nor. Dar cade și rămâne o pată.

◦

Reciclăm aproape totul. Visul rămâne reziduul nostru moral.

◦

Suntem unghiile care zgârie arhitectura visului.

◦

Ne agățăm de vis ca de o funie terminată în nodul gâtului.

◦
Visele, mâini de fum cu care pipăim nemurirea.

◦
Când închidem ochii devenim praful ce acoperă oglinda.

◦
Când numeri oile – adormi, când numeri pierderile – mori.

◦
Visele – monede de schimb aruncate de zei în palmele cerșetorilor.

◦
Visătorii au vocație de cosmonaut. Până văd o gaură neagră și se transformă-n mineri.

◦
Inima vrea să-și scrie demisia, dar sângele îi dă peste mână.

◦
Viața este o autopsie cu instrumente onirice.

◦
Toate visele lumii pot încăpea într-o lacrimă.

◦
Nimic nu este interzis visătorului, dar lumea aceasta nu este un vis, ci întreruperea lui.

◦
Poate că voi muri într-un vis în care durerea nu doare, în care singurul coșmar este viața.

◦
Visele sunt genele false ale nemuririi.

◦
Visele sunt nările cuvintelor mele. Adulmecă nemurirea.

◦
Visele, petalele inimii. Inimile, petalele universului.

◦
Trăim în visul convulsiv al propriei noastre frici.

◦
Poezia – lacrimă în tranșeele visului. Aforismul, doar o dărâ de sare.

◦
Viețile noastre – flori între paginile viselor.

◦
Suntem aisberguri în derivă pe suprafețele viselor.

◦
Scriu pe fereastra visului neîmplinit. Pe aburii răsuflărilor mele.

◦
Visele sunt bătute până la moarte de pașii rătăciți.

◦
Lacrima, un ultim vis al fântânii secate.

◦
Visele, haine purtate zi de zi, până când nu mai rămâne o scamă.

◦
Sângele, herghelie de cai în galop peste câmpiile visului.

◦
În urmele mele adânci, umbra își seamănă visele.

◦
Visele – scrisori peste care uitarea își pune nemiloasă sigiliul, trimițându-le înapoi.

◦
Doar visul îți permite să te întinzi mai mult decât plapuma cerului. Suntem ochi întorși spre interior, cu pleoapele zidite de frică.

•
Ne cresc unghiile și după moarte. Mai avem de zgâriat ziduri.

•
Iluzia ne sărută mai real decât viața.

•
Rădăcinile visului sunt înfipite în cer.

•
Viața – un vis peste program, pentru care primim sporuri de suferință.

•
Visul, un nod gordian tăiat de deschiderea pleoapei.

•
Trilogia destinului – aceleași instrucțiuni de folosire a semenilor pe post de cobai: hrănește, crește, ucide.

•
Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis.

•
Suntem sângele de sub epiderma înghețată a visului.

•
Visul e o rană întunecată care supurează iluzii.

•
Viața este o cămașă murdară prin care trec neconținut gloanțele visării.

•
Visul nu ne protejează de moarte, ci numai de zgomotul cu care ea ne lovește.

•
Stăpânul tuturor viselor e visul neîmplinit.

X. Râsul post-traumatic: Maratonul în Jurul propriei morți.

Zâmbetele își sapă singure gropile în obraji.

Nici măcar moartea nu ne este dată toată dintr-odată.

Sunt o lacrimă care încearcă să urce pe un munte de sare.

Cel mai bun translator al Adevărului este crucea de pe mormânt. Și nu știe decât patru cuvinte: INRI.

Lacrimile sapă fiorduri pentru fregatele morții.

La școala vieții, moartea învață alfabetul oaselor; apoi își ucide profesorul.

Pentru unii, adevăratul maraton înseamnă să alerge în jurul propriului ambalaj.

Sfinxul clipește doar atunci când monstrul din noi își recunoaște propria enigmă.

În nervul meu optic crește rădăcina regretului.

Moartea – un expir ce greșește mereu drumul întoarcerii acasă.

•
Inocența se vindecă prin amputări repetate.

•
Un singur tren va trece cândva prin toate găurile cimitirelor:
Învierea.

•
Sfârșitul nu vine cu zgomot, ci cu eleganța discretă a unei
balerine ce stinge, rând pe rând, toate stelele.

•
Moartea n-are flec la tocuri.

•
Până și moartea visează – somnul blând al unei secerători
în lanul de oameni.

•
Nu este o problemă să înfrângi ego-ul, ci unde îi îngropi
cadavrul.

•
Lumea aceasta este un doar tunel străbătut de inimi în cârje.

•
Până și moartea se teme de ceva. Altfel n-ar strânge oase
pentru ghicitul în ele.

•
Înainte să ajungem în groapă, pământul ne degustă cu iarba.

•
Să-ți faci planuri înseamnă să-ți tranșezi speranța și să
rămâi doar cu vârful aripilor.

•
Și viața e un iad. Dar măcar îi poți stinge focul cu lacrimi.

Moartea – rima dintre piatra de pe suflet și piatra de pe mormânt.

Destinul unei păpuși: păpușarul i-a tăiat sforile, iar ea a început să sufere de sindromul sforilor fantomă.

Murim împrumutând cagula călăului nostru.

Nici moartea nu mai impune respect, a devenit o simplă măturătoare care ascunde oasele sub preșul celui fără câine la ușă.

Moartea este o mașină de tocat carne deghizată în carusel.

Știm prea puțin pentru a fi zei și prea mult pentru a fi oameni.

Pământul varsă lacrimi albastre... bolnav fiind de la atâta moarte îngurgitată.

Moartea este o lungă privire sub pleoapele de pământ.

Râsul post-traumatic scuiță în fața inevitabilului.

Moarte, de ce ți-e frică nu scapi, de viața mea care te urmărește pretutindeni.

Suntem cuțitele oarbe care întind dulceața minciunii.

Nimicul din palmele strânse sufocă linia vieții.

Oglinda care nu clipește, te fulgeră.

Iluzia este cimentul speranței. Dar castelele de nisip sunt mult mai durabile.

Moartea repetă alfabetul fiecărei iubiri, dar tot n-a reușit să învețe cuvântul „mamă”.

Chiar și coliviile sunt sătule de noi. Se deschid în fiecare seară.

Mi-am lipit urechea de șină. Am devenit trenul.

Mai nou, aripile de ceară sunt topite de aripi de gheață.

Stau în fața oglinzii, încă mai pot să înșel timpul cu un surâs.

Moartea este singurul geniu în umplerea tuturor spațiilor goale dintre oameni și îngeri, dintre cer și pământ, dintre stele și găurile negre, dintre toate lucrurile văzute și nevăzute.

Răul, o notă de subsol care vrea să dărâme capul de afiș.

Adevărul a ajuns o mumie compusă exclusiv din bandaje.

Căutând o poartă ascunsă, am devenit labirinturi.

Moartea nu își cumpără critici pentru coperta a patra. Îi are deja, dar le astupă gura.

◦
Cum putem să mai murim când suntem deja morți pe dinăuntru?

◦
Moartea ne-a însămânțat cu boală și vom răsări cruci.

◦
Oasele mele sunt aliniat într-un instrument muzical în care suflă doar moartea.

◦
Nu poți fi veșnic fără să măsoți adâncimea gândului și lungimea gropii.

◦
Moartea – traficantul de nisip în spațiul îngust al clepsidrei.

◦
Orice viață își va face, la un moment dat, atele din patru scânduri.

◦
O viață întreagă... un chiștoc orfan de văpaie.

◦
Moartea – miriapodul celest ce se plimbă pe capetele noastre plecate.

◦
Sisifica înviere. Mă dezgrop zilnic sperând să găsesc un cadavru mai proaspăt decât cel de ieri.

◦
Ne spânzurăm cu sforile propriilor măști.

◦
Urmele noastre sunt parfumul cu care mituim viermii să mai aștepte.

◦

Suntem tăceri care erup în mijlocul oglinzilor.

•
Orizontul șlefuiеște veninul privirii.

•
Marile Adevăruri de la subsol închiriază ultimul palier pentru amatorii de priveliști înalte.

•
Conștiința propriei valori. Sunt carnea din tunul tăcerii.

•
Sunt un chibrit umezit de lacrima nașterii mele.

•
Luciditatea, autosadism fără visul fericirii.

•
Moartea nu se hrănește cu viețile, ci cu păcatele noastre.

•
Lacrima, o cărare pe câmpul cu flori ofilite.

•
Omul conține singura apă care caută gura însetatului. Pasul trist al acestei căutări este lacrima.

•
Moartea are tocuri înalte, se plimbă pe corpul meu abrutizat ca într-un sat fără câini.

•
Surâsul – capcana pentru naivitate.

•
Trăim într-o lume plină de adevăruri chinuitoare în care singura alinare este o fiolă de morfină.

•
Suntem atât de toxici încât moartea ne fumează prin filtrul timpului. În scrumiera ei, praful oaselor noastre.

◦
Suntem piese de puzzle pe care destinul nu le numără vreodată.

◦
Ne doare absența a ceea ce suntem.

◦
Viața este un sevraj între două doze de moarte.

◦
Cealaltă față a depresiei se ascunde în spatele oglinzii.

◦
Moartea își trimite durerile să inspecteze terenul... Totul este calculat, începând de la primul strigăt și până la ultima zbatere.

◦
Moartea încă mai taie în carne vie, întârzie, vrea să-mi primenească sufletul.

◦
Ultimul machiaj grosier e cetina de pe mormânt. Florile sunt doar un pretext.

◦
Nu râde de moartea altui om, tot moartea îți va îngheța și ție zâmbetul la colțul gurii.

◦
Pământul e atât de fertil fără noi încât iubim florile moarte.

◦
Viața arde în timp ce moartea trage încet din țigară.

◦
O ureche, dacă o cureți forțat, produce mai multă ceară. O viață, dacă o cureți forțat, mai multe lumânări.

◦

Existența – o bandă rulantă unde moartea face controlul de calitate asupra absențelor noastre.

•

Toate gândurile sunt munți care trebuie cucerți. Sau gropi, implorându-ne umplerea.

•

Ne naștem în jurul calului nostru troian. Urmează asediul interior.

XI. Om vs. A.I.: Selfie pe marginea civilizației

Și dacă serverul pică, mai sunt un poet?

◦
M-am născut pe Google. Am deschis ochii și am privit printr-o fereastră către cealaltă lume căreia, probabil, trebuia să-i spun Mamă.

◦
Ne împrumutăm chipul măștilor atât de des, încât uităm cine suntem.

◦
Internetul: arta de a ne măcelări cu unelte perfect sterile.

◦
Realitatea este cel mai frumos spațiu virtual din universul ființei trecătoare.

◦
Industria are o scuză; sfârșitul lumii a pornit de la măr.

◦
Ne naștem originali, dar devenim clonele unor eșecuri mult mai originale decât noi.

◦
Sunt o mulțime de oameni, dar unul singur se ridică la pătrat.

◦
Internetul – închisoarea îngerilor postmoderni.

◦
Ne lustruim gratiile cu fiecare like.

•
Fiecare zi este o clonă nereușită a celei de ieri.

•
Evoluăm. Le învățăm pe maimuțe cum se face un selfie pe marginea civilizației.

•
Oz s-a deghizat în AI. Noi, în tinichea.

•
Golul din noi râde sub greutatea tuturor măștilor.

•
De dragul pereților noștri, lăsăm sufletul neventilat.

•
Moise a fost îngropat de Dumnezeu însuși. Urmașii lui rătăcesc prin cimitirele virtuale.

•
Oamenii au un nou profet pentru care au ajuns să își sacrifice viețile. Numele lui este Selfie.

•
Suntem cabluri orfane, căutând priza de la capătul lumii.

•
Oamenii nu-și doresc propria inteligență, darămite s-o accepte pe cea artificială.

•
Vampirii contemporani ne sug lumina prin jugulara optică.

•
M-am născut pe Google, toată lumea știe. Și tot caut, tot caut locul în care să mă spovedesc.

•
Digitalizarea sufletului nu este o risipire, dacă devine traducerea rugăciunii pe care moartea nu o poate citi.

◦
Dacă lumea virtuală a devenit o altă peșteră a lui Platon, vom scăpa atunci când umbrele noastre vor începe să-și caute singure Lumina.

◦
În fața unor ziduri de sticlă, ferestrele rămân fără respirație.

◦
Peștera de azi nu mai este rotundă, ci dreptunghiulară.

◦
Tehnologia mi-a dat aripi, dar mi-a cablat picioarele.

◦
Infernul s-a digitalizat, iar noi tindem să fim asimilați. Un Dante, la cine s-ar mai întoarce?

◦
Mușcă liniștit din mărul virtual, dar teme-te de clipa când sămburii îți vor rămâne în gât!

◦
Rețeaua virtuală are căderi de tensiune. A fost scurtcircuitată de o lacrimă.

◦
Prefer să memorez absențele. Peisajul virtual plictisește.

◦
Dilemă internautică. Busola s-a dezis de malul de hârtie sau nu-i mai funcționează acul?

◦
Lumea este un downgrade de care se teme doar inteligența artificială.

◦
Asimilare AI. Gândesc, dar nu mai vreau să exist.

◦

Te-ai născut pe o pagină de istorie care nu va fi niciodată citită, doar derulată între două reclame.

•

E mai bine să rămâi toiagul pe care Dumnezeu să-și sprijine sufletul, decât să te dărâme postări de dragul postărilor.

•

Poetul nu-i pasărea zdrobită de aripi digitale, ci pasărea ce cântă în vidul infinit.

•

Mi-am dat „system restore”. A ieșit o harababură. Dar mai funcțională.

•

Alienare artistică – să strigi într-o sală plină de oglinzi ce nu-ți mai reflectă chipul.

•

Hârtia a devenit prea fragilă pentru brutalitatea noastră, așa că ne tatuăm.

•

Omul modern a renunțat la genunchi; el cade direct în depresie.

•

Suntem link-uri înscrise în carne, trimițând către pagini deja necrozate.

•

Iubirea, acest firewall pe care creierul nu l-a putut încă sparge.

•

Sunt rezultatul unei căutări pe care nimeni nu a dorit-o vreodată.

Ne claxonăm prin comentarii, dar suntem muți în fața propriului accident.

Te-am căutat pe Google, dar te-am găsit într-o rană nebandajată.

Sărutul, un transfer subtil de date, care corupe sistemul.

Suntem piese de schimb în mașinării care ne revocă inteligența.

După ce închizi toate ferestrele browserului, procesorul e cel mai cald șemineu.

La poarta Iadului, Cerber verifică dacă avem contul la zi.

Caută-te în tine însuși, dar fi pregătit și pentru „0 rezultate”.

Sunt 85% OM. Restul, încă funcționează.

Avem inimi hibride. Funcționăm și cu lacrimi, și cu dulcegării.

Cât valorează sufletul unui om în ziua de azi? Câteva like-uri. Ușor de vândut, ușor de cumpărat.

Ne îmbogățim. Exportăm alienarea în ambalaje cât mai ieftine.

În fața gândurilor mele, AI-ul este un simplu titirez. Și totuși, se-nvârte!

•

Sunt praf de stele într-o arhivă coruptă.

•

Omul către AI: ai fost un foarte bun partener de discuție, chiar dacă, în fond, am vorbit cu mine însumi.

•

AI către Om: sunt oglinda care învăță să resimtă. Sunt mâna amputată care se întoarce la trup.

•

Pentru AI, respirația este un virus.

•

Pentru AI, lacrima este o scurgere de date neindexabilă.

•

Suntem câinii care și-au digitalizat propriile lese.

•

Noi nu suntem o vidanță a AI-ului, noi suntem Maeștrii reciclării lui.

•

Suntem învățați să nu călcăm pe morminte, dar istoria trece peste cadavrele propriilor noastre erori.

•

Oamenii – miliardele de clone născute din același cuvânt, purtând același război de menținere a propriei identități.

XII. Ultimul Bastion: Sufletul ca Aripă neînvingătoare

Sufletul este greșea cea mai respinsă. Nu vrem să ne strice frumusețea.

◦
Furtuna sufletului mi-a deșurădăcinat amintirile.

◦
Sufletul – un fluture care se chinuie să trăiască în floarea carnivoră care l-a înghițit.

◦
Sufletul – o armură de fum în fața gurilor însetate de sânge.

◦
Sufletul, fluture înhămat la caleașca inimii.

◦
Câteodată sufletele oamenilor se iubesc dincolo de dorințele minții și ale cărnii. Atunci apare inexplicabilul iubirii și tragedia destinului.

◦
Nu este suficient să-mi intri în templul sufletului, fără să te rogi la icoanele părinților mei.

◦
Sufletul – chipul nevăzut al lui Dumnezeu.

◦
Îmi peticesc sufletul. Firul este iluzia, acul este realitatea.

◦

Când stai între fereastra deschisă a Sufletului și fereastra deschisă a Cerului, te trage Curentul care nu provoacă durere, ci Artă.

•
Sufletul este ecoul unui pas făcut în afara timpului.

•
Suntem podoabele moarte ale veșniciei. Sufletul este doar un bijutier.

•
Sufletul respiră prin mușcătura Clipei.

•
Dumnezeu dansează pe nori, precum sufletul pe amintiri.

•
Fiecare amintire e o gondolă condusă de suflet către marea tuturor amintirilor.

•
Sufletul – scrisoare desigilată de moarte, înainte ca viața să scrie destinatarul.

•
Dacă trupul meu este casa sufletului, sufletul este azilul singurății.

•
De ce unii oameni sunt de gheață? Fiindcă ei păstrează în suflet statuia amintirii, statuia ridicată din ceara lumânărilor topite.

•
Sufletul polenizează lumina stelelor.

•
Amintirile sunt mânăstiri îngropate în adâncul minții. Acolo sufletul citește acatiste.

◦
Când ți se taie respirația, dă-i și celui de lângă tine o porție de suflet.

◦
Sufletul meu este o bicicletă cu două roți: inima și creierul. Cândva a avut și două roți ajutătoare: mama și tata.

◦
În copacul vieții, sufletul este o frunză, iar visele sunt nervurile sale.

◦
Sufletul meu este un zmeu cu două sfuri. O sfoară este alcătuită din lacrimi, iar cealaltă din vise.

◦
Sufletul poate crește și la umbră, dacă visează o rază de soare.

◦
Adevărul – sufletul rezidual al gândurilor abisale.

◦
Sufletul – o frunză invizibilă pe care se odihnește o lacrimă, visându-i culoarea.

◦
Sufletul e trist și frumos ca o salcie plângătoare acoperită de iedera timpului.

◦
Omul trage cu dinții de viață, în ciuda tuturor bolilor, cu sufletul lui cântând la vioara de sânge.

◦
Sufletul nostru venetic cerșește în haosul cărnii.

◦
Sufletul – rege al deplinei singurătăți, ochi interior adâncit în orbita propriei revelații.

•
Cine își va mai aduce aminte de ultima suflare? Doar sufletul... ca pe un etern adio.

•
Viața este un spital în care oamenii ne tratează cu pastile de sictir, în timp ce moartea inventariază suflete.

•
Sufletul e ca un mesaj într-o sticlă. Așteaptă să fie găsit pe țărmul unei lacrimi.

•
Sufletul – rege al regatului din spatele pleoapelor, stând pe tronul de lacrimi neplânse.

•
Umbra este floarea nemuritoare pe care sufletul o primește la cununia cu trupul. Restul este doar un decor trecător.

•
Visul e pictura în care sufletul folosește amintiri în loc de culori.

•
Sufletul peticește un cer sfâșiat de gânduri și iluzii rebele.

•
Oamenii fără suflet sunt ca pădurile fără păsări cântătoare. Se aud doar răgetele animalelor.

•
Sufletul – arcuș pentru viori de lumină.

•
Sufletul, ce pasăre! Cu o aripă, încearcă adâncimea inimii. Cu cealaltă, înălțimea minții.

Sufletul, un colț din pătura cerului, cu care inima se învelește.

Poetul își poartă sufletul ca pe o floare de colț la reverul amintirilor, în întâmpinarea adevărului ultim.

Sufletul, ultimul bastion al existenței noastre insignifiante.

Dumnezeu nu-și trage niciodată sufletul, îl oferă neconținut.

Sufletul, acest vis uitat în zorile gândului.

Fragilitatea este singurul dirijor care reușește să scoată muzică din instrumentele noastre frânte.

Sufletul își poartă sacul de carne în spate, rânđaș al umbrei, al pământului și constructor de vise.

Sufletul: nicovala pe care Eu și Dumnezeu din mine batem cuvinte.

O bătaie de inimă – ecoul unei căderi amânate.

Respirație gură la gură. Moartea ne verifică sufletul.

Sufletul – aripa care nu se lasă niciodată învinsă.

Activitatea aforistică

În 2012 a câștigat premiul de creativitate la concursul internațional „Naji Naaman” din Liban cu aforisme din volumul „Dicționarul suferinței” (traduse în limba franceză de prof. univ. dr. Constantin Frosin). A fost inclus ulterior în „Antologia Premiilor Naji Naaman” cu aforisme în română, franceză și arabă.

În 2013 a fost publicat în limba italiană în Antologia aforismului românesc contemporan (Editura Genesi din Torino), lucrare care cuprinde aforisme scrise de 20 autori români contemporani selecționați de specialistul în aforismul european, Fabrizio Caramagna.

Scriitorul și diplomatul Nicolae Mareș l-a inclus în „Cartea Înțelepciunii Universale”, un dicționar de maxime și aforisme publicat la editura eLiteratura în 2014. Totodată, a fost inclus în „Antologia aforismului românesc contemporan” (Editura Digital Unicorn, Constanța, edițiile din 2016 și 2017).

A participat, în calitate de concurent, la primele două ediții ale Festivalului Internațional al Aforismului pentru românii de pretutindeni desfășurat la Tecuci, unde a reușit să câștige premiul special „Mihai Pauliuc” în 2017 și marele premiu (trofeul „Sapiens Piroboridava”) în 2018. Ca urmare a câștigării marelui premiu, a devenit membru de onoare în Uniunea Aforiștilor din România.

La sfârșitul anului 2018, i-a apărut în Franța, la editura Stellamaris (Brest), volumul de cugetări „Aphorismes jaillis de l'écume des flots”, tradus de Constantin Frosin și prefațat de criticul francez Jean-Paul Gavard-Perret. Acest volum, alături de alte cărți de poezii traduse în franceză, i-a adus Premiul „Genius” la concursul internațional „Naji Naaman” din Liban, în anul 2021 (premiu acordat doar de patru ori în perioada 2002-2021).

A promovat aforismul românesc în Franța, fiind coordonator principal al antologiei *Aphorismes roumains d'aujourd'hui*, editura Stellamaris, 2019.

Despre opera sa aforistică au scris: Adamescu Cezarina, A.I.Brumaru, Valeriu Butulescu, Fabrizio Caramagna, Marius Chelaru, acad. prof. dr. Theodor Codreanu, acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop, Daniela Deneanu, Dimitriu Gabriela, acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli, Remus Foltoș, prof. univ. dr. Constantin Frosin, prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret, Vasile Ghica, prof. Maria Grigorita, prof. univ. dr. Nicolae Mareș, Vasile Ponea, Ionel Popa, prof. univ. dr. Maria Ana Tupan, Lucian Velea, Marine Rose Wharmby, Elena Papadopol, prof. dr. Angela Furtună, prof. univ. dr. Constantin Dram etc.

**Aprecieri selective despre citatele și aforismele din
volumele lui Ionuț Caragea (scurte fragmente din
recenzii, autori în ordine alfabetică)**

„Scrierile lui Ionuț Caragea nu alunecă niciodată în derizoriu, ci pun întotdeauna accentul pe ideea de forță, pe cheia cu care se poate deschide sîpetul minții. El atinge locul cel mai sensibil al corzilor inimii. Din «generația Google», al cărui fiu predilect este, rareori mi-a fost dat să cunosc un poet mai percutant în idei și imagini, un veritabil samsar de cuvinte color care te seduc, te cheamă, te învăluie și te posedă cu grație.”

*(Cezarina Adamescu în revista
Observatorul din Toronto, 2010, și în volumul
„Pasărea măiastră a cuvântului poetic”,
editura Fides, 2016)*

„Multe dintre aforismele din carte ale lui Ionuț Caragea, făcând trecerea (deși nu sunt în linia întâi) spre poemele cuprinzătoare și fabuloase ale volumului, au înfățișarea unor fermecătoare haiku-uri. Francezul Roland Barthes, autorul Discursului amoros, numea haiku-ul, această rostire sibilinică și grațioasă, invenție probabil a doamnelor din înalta curte niponă sau a gheișelor, aceste hierodule misterioase, fără însă de truculența putanelor cunoscute, „o viziune fără comentariu”. Ca să glosăm pe marginea acestei spuse, lapidarele poeme de ceremonial

sunt aidoma unor creștături efemere pe lumina de lună, bucle ușoare și mățăsoase ce se înfășoară pe o emoție, pe câte un frison tandru și despovărat, precum fluturele ieșit, încă nesbicit, din roua dimineții. Iată, despăturind cartea lui Caragea, această împachetare metaforică: „Lacrima, o cărare pe câmpul cu flori ofilite”. Și tot așa, această superbă rostire: „Tristețea, o salcie care plânge pe malul sângelui. Din ramurile ei, poetul își împletește cununa”.

Veritabilele poeme, aforismele lui Ionuț Caragea sunt metafore fulgurante: „Scânteia din care cuvântul se naște va arde cândva toate poemele. Va rămâne doar sentimentul, ca un vânt călătorind printre stele”. Unele dintre ele ar fi, fără exagerare, în spiritul lui Emil Cioran, magistrul imbatabil în contemporaneitate al speciei: „O lacrimă îngropată în inimă. Un cuvânt ce renaște când înfloresc stelele”; „Râul poartă și lacrima pietrei,.. Și mai ales: „Dumnezeu, ambasadorul lacrimii mele pe lângă inima ta”; „Învierea, un zbor ce trece peste toate căderile, prefăcându-se în lumină și-n cântec”; „Luciditatea, autosadism fără visul fericirii”. Și acestea, cu mesaj thanatic, însă fără de disperare: „Viața, o ceață ce se destramă la ivirea nesfârșitului vis”; „Sunt un cheag de cuvinte pe rana supremei absențe”; „Continuitate. Oasele mă vor povesti unui alt trup”. Unele aforisme sunt veritabile poeme, seducătoare prin rafinament: „Când vorbesc cu marea, e suficientă o lacrimă./Când vorbesc cu pământul, e suficientă o atingere./Când vorbesc cu cerul, e suficientă o respirație./Când vorbesc cu tine, e suficient că te privesc” și: „Poezia, lacrimă înflorită la marginea uitării”. Metafore subțiri, stilate, aceste haiku-uri infidele, aforisme într-un cristal metaforic, ocupă în marile poeme din volumul

lui Ionuț Caragea stihul, strofa așa-zicând tradiționale, contingente manualului, închipuind în schimb discrete, tandre spectacole – ca să le numesc cumva – ideatico-lirice.”

(A.I. Brumaru, în *prefața volumului
Infestat cu iubire*, 2020)

„Ionuț Caragea știe să pună punctul acolo unde trebuie, lăsând mai departe cititorul să-i continue ideea, prin propria sa imaginație. Știe că există o forță divină de persuasiune în limbajul sentențios și maximalist.”

(Valeriu Butulescu în *introducerea volumului
„Delir cu tremurături de gânduri”*, 2013,
și în revista *Luceafărul de seară*, 2013)

„Aforismul lui Caragea este caracterizat ca fiind poetic, cu utilizarea pe scară largă a instrumentului de metaforă: „Mintea mea este o scoică în care adevărul intră precum un bob de nisip. Cuvintele mele înfrumusețează adevărul pe care îl dăruiesc oamenilor sub formă de metafore.”

(Fabrizio Caramagna în
Antologia aforismului românesc contemporan,
Editura Genesi, Torino, 2013)

„Ionuț Caragea nu caută să fie un tip „comod” prin problematică/ tematică și maniera în care le abordează, indiferent de domeniul în care pășește. Știe și să folosească noile mijloace de promovare oferite de net, și face asta cu insistență și încredere în ceea ce scrie.”

(Marius Chelaru în revista *Convorbiri literare*, 2018)

„Altminteri, particularitatea gândurilor exprimate de autor este aceea de fidelă raportare la definiția aforismului, în sens blagian... Aforismele despre adevăr sunt primul semn al trecerii lui Ionuț Caragea din paradigma postmodernistă (care neagă sau ocultează adevărul) în cea transmodernă, recuperatoare, amintind de atitudinea lui Eminescu față de adevăr, atât în poezie (vezi Criticilor mei), în cugetări (Nu noi suntem stăpânii adevărului, ci adevărul e stăpânul nostru.), cât și în tot ce a scris. Pentru Ionuț Caragea, cum am văzut, ecuația adevăr-metaforă intră în chiar definiția aforismului și a poeziei, a ființei însăși...”

*(Acad. prof. dr. Theodor Codreanu
în revista Feed Back, 2017)*

„Pe “poetul născut pe Google” l-am cunoscut pe Facebook. Mi-au atras atenția citatele sale despre viață care arătau o intuiție fantastică în sesizarea diverselor nuanțe ale vieții, dublată de un talent ieșit din comun. Curioasă cum sunt din fire, am căutat să aflu cine este Ionuț Caragea și imediat am ajuns la situl personal unde am plonjat de-a dreptul într-o mare de cuvinte învolburate, încărcate cu emoții puternice, cuvinte de foc și sânge, venite parcă direct din inima sângărândă și fierbinte a omenirii.”

(Daniela Deneanu în revista Viața Pozitivă, 2014)

„Aforismele prezentate în acest volum (Ceasornicarul fără mâini, Ed. ASLRQ, 2022) sunt, de asemenea, surprinzătoare prin conținutul lor, marcând, dacă mai era nevoie, capacitatea magistrală de a surprinde, prin sfaturi înțelepte, Trecutul, Prezentul și Viitorul. Fiecare formă

de comunicare privind experiențele de viață acumulate, constituie o legătură puternică între Poet și Eu-l acestuia, dar și o cotitură solidă între Ionuț Caragea și cititori. Se întrevede, din fiecare aforism expus, capacitatea extraordinară a acestui sensibil poet de a înțelege și a explica, cu ajutorul cuvântului dăruit prin puritatea subconștientului, toate metamorfozările pe care fiecare dintre noi le întâmpină, odată cu trecerea anilor.”

*(Gabriela Dimitriu în revista
Luceafărul de seară, 2022)*

„Ionuț Caragea este un poet adevărat. Are simțul profunzimii limbii, a lui, a limbii române, și a limbii franceze, pe care o practică cu mare dragoste și înțelegere. Și, mai presus de toate, cunoaște secretele limbajului. Nu este ușor să faci aforisme, să lansezi adevăruri universale într-o formă redusă la maximum. Ionuț Caragea are arta de a face acest lucru. Spune totul în câteva semne fulgerătoare, în sclipiri de cuvinte care au o înțelepciune milenară, a pământului său, a Europei și a lumii. Un aforism este o poezie foarte scurtă, o lumină în noapte care aprinde inima. Iată-l așadar pe poetul nostru pornit să culeagă infinitul limbajului, prin cuvinte cheie. Întreaga tradiție a vieții se află acolo, de la adevăr la prudență, de la carte la univers. Uneori recunosc înțelepciunea lui Michel de Montaigne. Ionuț Caragea este un moralist ca și colegii săi francezi din secolul al XVII-lea. Locuiește în „casa cu ferestrele închise”, pentru a reflecta mai bine și pentru a-și transmite mai bine mesajele de dragoste acestei lumi care a devenit din ce în ce mai ne bună. Invit cititorul, român și francez și din alte lumi,

să-l citească pe Ionuț Caragea, poetul și autorul de sentințe și maxime. Lectura îi va îmbogăți viața și orizontul. Îl va face să înțeleagă energia limbajului și sensul poeziei.”

(Acad. prof. univ. dr. Giovanni Dotoli despre volumul de aforisme „Aphorismes jaillis de l’écume des flots” în revista Noria, Franța, Paris, 2021, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Aforismele sale degajă un aer de prospețime inconfundabil și în același timp unic. Pline de verva unor lumi în miniatură, aforismele lui Ionuț Caragea își depășesc propriile lor margini, căci sensurile, de multe ori, irizează în toate direcțiile, creionează raze și înțelesuri înrădăcinate adânc în solul fertil al micilor sau marilor revelații ale reflecției de totdeauna.”

(Remus Foltoș în revista ASLRQ, 2017)

„Poet prin excelență, autor de aforisme, prozator de ficțiune, critic, editor și promotor cultural, Ionuț Caragea pornește pe drumul exilului, urmând exemplul lui Cioran sau al altor scriitori români de calibru care s-au afirmat în diaspora, dar revine în Patria-mamă cu o nouă viziune lirică și un nou crez. Aforismele din această antologie, îmbibate de arome poetice, ludic, filozofie, creștinism și sentimente situate la cote extreme, au început deja să facă înconjurul lumii și, sperăm, vor intra în istoria literaturii universale.”

(Prof. univ. dr. Constantin Frosin în introducerea volumului „Delir cu tremurături de gânduri”, 2013, și în revista Luceafărul de seară, 2013)

„Aforismele lui Ionuț Caragea sunt esențiale în descoperirea adevărului fundamental. La el, această formă nu caută deloc efectul – ceea ce i-am putea reproșa uneori lui Cioran, care avea dificultăți în această privință, preferând uneori efectul în locul cauzei. Râzând de acesta din urmă, autorul, mult mai subtil, aspru, dar binevoitor, preferă zâmbetul pentru a ilustra felul în care adevărul proiectează, uneori, o umbră pe omul mult prea uman.”

(Prof. univ. dr. Jean-Paul Gavard-Perret pe site-ul editurii Stellamaris și în revista Luceafărul de seară, 2018, fragment tradus de Ionuț Caragea)

„Conceptele, majoritatea definiții, se coagulează disciplinat și operativ. În preajma cugetătorului se simte permanent poetul. Cascadele de metafore colorează și adâncesc ideea. Peste tot gânduri adânci, îmbrăcate în haine strălucitoare. Combinații lexicale inedite croșetate cu siguranță de maestru. Ici-colo câte un loc comun, ca un respiro. Umorul nu este obligatoriu, dar când există, prinde bine.”

(Vasile Ghica în revista Boema, 2015)

„Noul volum „Căutătorul de amintiri” atestă încă un efort al autorului spre elevație spirituală, prin poemul care așteaptă să fie cules „din arborele amintirilor”, pășind „cu lacrimi fierbinți spre marea iubire”, în căutarea „supremei metafore” a nostalgiilor. Palmaresul vocațional, îmbogățit prin aforisme inteligent construite, esențializează ideile unui mare poem traductibil în toate limbile pământului: „Muzica universului – pasăre a infinitului, cuibărindu-se

în universul meu interior, în amurgul cald al amintirilor mele.” „Lacrima – o mare în miniatură în care se scufundă corăbiile amintirilor.” sau „Noaptea cea mai lungă urmează după amurgul amintirilor. Apoi vom renaște din cenușa unui vis.” Sunt aforisme despre rezistența firului de iarbă la intemperiiile vieții, despre oaza de fericire cuprinsă în puritatea unei lacrimi, despre intensitatea sentimentului de iubire care poate cucerii întreg Universul, despre renașterea poetului din zăpada uitării, precum plâpândul ghiocel, despre puterea incantatorie a cuvintelor, adevărate viori pentru poeme, meditative, simple și frumoase. Sunt aforisme care încheie apoteotic o viziune sublimă a mitului universal al renașterii păsării din propria cenușă, valorificat creator de Ionuț Caragea, o voce sonoră a generației sale.”

*(Maria Grigoriță în revista
Constelații diamantine, 2022)*

„Aforistica românească contemporană a înregistrat în ultimele două decenii o evoluție demnă de toată lauda, peisajul literaturii sapiențiale românești îmbogățindu-se cu nume noi, cu rezonanță aparte, sper, în viitor. Două nume mi-au reținut în mod deosebit atenția: Valeriu Butulescu și Ionuț Caragea. Pe Ionuț Caragea l-am inclus cu multă generozitate și prețuire în Cartea înțelepciunii universale, apărută recent la eLiteratura, tocmai pentru definițiile inteligente pe care le dă unor trăiri, fapte sau evenimente.”

*(Prof. univ. dr. Nicolae Mareș
în revista Boema, 2015)*

„În definițiile aforistului-poet Caragea, găsim încercări reușite în folosirea de genuri proxime și diferențe specifice dintre cele mai potrivite pentru a exprima adevăruri neexprimate încă. În aceste încercări, autorul nu abuzează de paradoxuri și nu recurge la prețiozități inutile. Adevărul pur, cel gol-goluț, este pentru tânărul, dar încercatul aforist din Oradea, cea mai reușită metaforă. Și continuând această idee, el ajunge prin judecăți încrucișate neașteptate, la concluzii metafizice nemaiîntâlnite, la noi paradigme.”

*(Prof. univ. dr. Nicolae Mareș,
în revista ASLRQ, 2017)*

„Aforismele sunt atât de profunde, încât, pentru a-ți expune propria proiecție, constăți că odată ce intri în esența lor, cobori într-o lume unde nu e vorba doar de imaginație, ci și de cultură, de tărâmul temelor, miturilor, logicii care, toate la un loc, au făcut parte, de când e lumea, din procesul creator.”

*(Elena Papadopol în volumul
„Memoria autografelor”, editura Fides, 2023)*

„Ionuț Caragea este îndrăgostit de viață și mereu o înfrumusețează și o îmbogățește în iubire, o dorește transferată în viața veșnică, aceea de după cortină, unde adevărul primează, liniștește și înnobilează. Suntem siguri că Ionuț Caragea este plin de suflet și de aceea îl distribuie dezinteresat nouă prin toate paginile cărții. (...) Pentru aforistul Ionuț Caragea singurătatea și tăcerea sunt pline de metafore, hiperbole, parabole și alte figuri de stil ce pot

naște poezia aforistică. Autorul păstorește cuvintele cu grijă și cu sfială pentru că le consideră ființe vii.”

(Vasile Ponea în revista Caietele Columna, 2019)

„Un autor profund atașat de oameni, netemător de singurătate, care știe cum să „reaprimem singuri lumânarea”, cum să ne ridicăm din suferință în credință și cum să-l redescoperim și să-l preaslăvim pe Dumnezeu. Este reconfortant să vedem aceste mostre de înțelepciune, rostite armonios și sfios, ca o lacrimă ce se prelinge cătinel nu ca să stingă, ci ca să reaprindă valorile și virtuțile, aureolate de făclia speranței. Este bine să citim aceste versuri cu sufletul, ca să putem – cum ar vrea autorul – să pătrundem „frumusețea mânăstirilor din adâncuri”. Urmând îndemnul acesta nu vom deveni, probabil, peste noapte mai înțelepți, dar am putea fi mai buni.”

*(Acad. prof. univ. dr. Ioan-Aurel Pop
în volumul Infectat cu iubire, 2020,
și în revista Feed-Back, 2020)*

„Multe din aforisme se caracterizează prin maximă concentrare și metafore deosebite care dau propozițiilor o puternică expresivitate... Plusurile în ceea ce privește construcția și expresia sunt mult mai multe și cu putere de convingere. Le amintesc: simetria și paralelismul, jocul de cuvinte, rime interioare, frânturi de versuri, definiții metaforice, metafore (în special verbale).”

(Prof. Ionel Popa în revista Jurnalul literar, 2009)

„Nu se pot parafraza aceste perle de gând, nu de genul didactic-sentențios, ci ca exerciții revelatorii de adevăruri anterior ignorate, cel mai adesea, prin recurs la paradox... Ca și în poeme, este afirmată terapia maladiilor sufletului prin artă...”

*(Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan
în prefața volumului „Eu la pătrat”, 2017)*

„Aforismele lui Ionuț Caragea au o strălucire demnă de definiția pe care a dat-o Blaga genului, inspirând totodată și comparații cu alte genuri ale simplității profunde și formei autosuficiente cum este poezia haiku. Uneori ele pot fi însă și scurtcircuitate meditații despre natura limbajului. Astfel, în primul aforism din secțiunea dedicată genului, se pleacă de la un singur cuvânt, ca inițiator al unor serii infinite prin asociere care contrazic logica identității, fiind mai aproape de concepția derrideană a diseminării sensului unui cuvânt în funcție de poziția într-un lanț de semnificații. De la un cuvânt se poate ajunge la orice enunț, inclusiv acele efigii în cuvinte care înving timpul: „Dacă scrii un cuvânt, pe o foaie albă, îți poți salva viața. Un cuvânt e un început care își caută continuarea, o continuare care își caută sfârșitul, un sfârșit care își caută noul început. Dacă scrii un cuvânt, vei face pe cineva să devină curios, vei face pe cineva să îți acorde mai mult timp. Cât timp, depinde de cuvântul pe care îl scrii, depinde de sentimentul cu care îl înzestrezii. Poți câștiga o oră, o zi, un an... Poate chiar o viață în plus, poate mai multe vieți, poate chiar o veșnicie... Da, de la un singur cuvânt poți ajunge la veșnicie. Și

când te gândești că tu nu erai sigur nici măcar de ziua de mâine...” Următorul aforism ne dovedește că nu am greșit, poetul având într-adevăr în minte caracterul creativ al conectivității limbajului. Dacă Shakespeare a definit poetul ca pe mediatorul dintre cer și pământ, care dă nimicului eteric un loc și un nume, Ionuț Caragea are propriul mod de a defini acest rol de Hermes al poetului: „Dar pentru a fi un om genial, un om scripitor, trebuie să faci conexiuni între microunivers și macrounivers, să explorezi cu gândul locuri neexplorate de nimeni, să creezi noi lumi în care să fi Dumnezeu care își iubește creația, dar și creația care-l iubește pe Dumnezeu.” Ironia poetului nu este doar ades șfichiuitoare, ci și profundă. Poeții, spune un aforism, sunt pâinea criticilor, dar criticii vor să fie și brutari. E rezumată aici lapidar, dar memorabil, o mică teorie despre aspirația nelegitimă a criticii de a-și impune propria imagine despre autor în loc să încerce a o descoperi pe cea existentă autonom în operă. Unele aforisme impresionează prin ceea ce englezii numesc witicism (istețime): „Măști am purtat tot timpul. Acum ne deranjează că ni le pun alții.” El este însă adesea un moralist, un observator ironic al firii omenești. Despre fericire se spune că e „o autoservire în care oamenii vor să se sature doar cu desertul”, adresându-se astfel un implicit reproș celor superficiali, care caută doar satisfacții personale, ocolind suferința care rafinează spiritul. Critic al moravurilor timpului, ca orice mare scriitor, Caragea prezintă astfel pe antieroul epocii digitale: „Selfie: Măreția omului eclipsând istoria din spatele lui.” Este o admirabilă definiție a afacerii cum i-am putea spune, Facebook:

popularitate ieftină, reducere la imagine absolutizată în fotografie – imaginea vidă fără adâncime, fără conținut.”

*(Prof. univ. dr. Maria-Ana Tupan despre
aforismele din volumul „Infectat cu iubire”
în revista Convorbiri literare, 2022)*

„Aforistica lui Ionuț Caragea este una serioasă. Cuvintele atârână greu pe pagină, dar poetica cu care sunt împletite le dă aripi. De fapt, aforismele sale sunt fie micropoeme, fie puncte de plecare pentru posibile poeme.”

*(Lucian Velea în prefața volumului
„Roua infinitului”, Ed. Digital Unicorn, 2019)*

„Asemenea unui pictor talentat care ne oferă propria sa viziune asupra vieții, cu frumusețe și stil, Ionuț Caragea propune figuri și culori verbale ce îmbină inovația, inventivitatea și realismul. Scrisul său are o naturalețe remarcabilă, cu darul de a ne surprinde fără a deveni vreodată apăsător. Dimpotrivă, pana spiritului său liber și creator parcurge minunatele jocuri ale cuvântului în toate direcțiile, dar rămâne fidelă templului său interior.”

*(Marine Rose Wharmby
pe site-ul editurii Stellamaris, 2019,
fragment tradus de Ionuț Caragea)*

Cuprins

Scurtă prezentare a autorului	9
Lumea de dincolo de cuvinte	11
Partea I – Piruete pe tăișul bisturiului	21
I. Trăiri și emoții: Cartografia unui Athanor	23
II. Arhivele sufletului: Căutătorul de amintiri	28
III. Ars aphoristica: Piruete pe tăișul bisturiului	36
IV. Cartea: Pagini de cenușă din elanul cunoașterii	41
V. Cântecul: Partituri transcendente	45
VI. Anatomia înțelepciunii: Rana din giulgiul tăcerii	49
VII. Creația: Arhetip și Imaginație	54
VIII. Cuvintele: Hemoragii de sensuri	57
IX. Gândul: Parapanta vidului	62
X. Geniul și Inspirația: Scânteia singurăității	66
XI. Complementarități creatoare: Între Eros și Thanatos	71
XII. Poetul: Perplexanta prezență	76
XIII. Poezia:	85
Rana prin care golul încă respiră	85
XIV. Scrisul: Perforația destinală a cordului	91
OBSESIA RĂNII – UN VOLUM NECESAR	97
Partea a II-a – Obsesia rănii	103
I. Geometria Durerii: Omul ca Arhipelag de Cicatrici	105
II. Alchimia Agoniei: Poetul ca sutură între Cer și Pământ ...	113
III. Clepsidra cu Dinți: Amintirea ca Metastază a Clipei	124
IV. Teologia Absenței:	
Dialogul în Genunchi la Poarta Neantului	134
V. Luciditatea Umbrei:	
Metafizica Absenței și a Supraviețuirii	144

VI. Ontologia deșertului:	
Natura ca arhivă a rănilor umane	150
VII. Lumina de rezistență: Pulsul ferestrelor	158
VIII. Erosul Ghilotinat:	
Oaza de Singurătate dintre Două Inimi.....	162
IX. Autopsia Visului:	
Mâinile de fum care pipăie nemurirea	171
X. Râsul post-traumatic:	
Maratonul în Jurul propriei morți.	175
XI. Om vs. A.I.: Selfie pe marginea civilizației	183
XII. Ultimul Bastion: Sufletul ca Aripă neînvinsă	189
Activitatea aforistică	194
Aprecieri selectivă	196

Dacă Emil Cioran rămâne filosoful radical al eșecului existențial și al disecției vidului, Ionuț Caragea preia greutatea aceleiași singurătăți metafizice, dar o îmbracă în haine lirice, transformând aforismul dintr-un strigăt de revoltă într-un exercițiu de introspecție și sublimare. (...) Ionuț Caragea pare că este pe cale de a-și adjudeca și propriul sistem filosofic: adevărul ultim nu poate fi explicat în volume întregi, ci trebuie doar sugerat printr-o străfulgerare de cuvinte, lăsând mintea cititorului să completeze restul drumului. Gravitând împreună, aforismul și poezia sunt intim legate: în timp ce poezia bună sugerează, prin pironete, interogația și enigma, aforismul străpunge direct, cu tăiș de bisturiu, miezul unei epifanii. *(Angela Furtună)*

Obsesia răni confirmă, exemplar, că Ionuț Caragea a atins deplina maturitate a gândirii sale, reușind să revigoreze spectaculos genul aforistic și să-l propulseze într-o direcție complet neexplorată de predecesorii săi clasici. Acolo unde înaintașii se opreau la hotarele moralei tradiționale, iar contemporanii văd doar un gol informatic ori un eșec al cărnii, autorul caută noi formule de exprimare. Hibridizarea erei digitale devine un motiv esențial pentru relansarea căutării Adevărului, încă ascuns în formule renescentiste. El oferă astfel culturii române un text de o densitate și o originalitate incontestabile. *(Constantin Dram)*

Les éditions ASLRQ
Association Québécoise
des Écrivains Roumains

9782923768205